

ÇEVİRİ 17 Devrimden Emeklilik ve "Ganapati'nin Teslimiyeti" Oyunu Üzerine

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'nin üst düzey yöneticilerinden Ganapati yoldaş hakkında geçtiğimiz haftalarda polis kaynakları tarafından "teslim olmaya hazırlanıyor" şeklinde yalan bilgiler yayılmıştı. Ganapat-

hi yoldaş, iki yıl önce 70'i aşan yaşını ve sağlık sorunlarını gerekçe göstererek üst düzey sorumluluklarını genç yoldaşlarına bırakmış, ancak gerilla alanlarında parti görevlerini sürdürmeye devam etmiştir. Ganapati yoldaşa ilişkin bugün böylesi yalan bilgilerin ortaya atılması, yönelik yalanlara dönük ülke içindeki tepkilere, virasam1970.blogspot.com'da Pani yoldaş imzasıyla verilen "Ganapati -dahimiz-" başlıklı yanıtı gazetemiz için çevirdik

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 23 Eylül - 6 Ekim 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 221 www.ozgurgelecek18.net Ücreti: 2 TL

TTB'Yİ DEĞİL PANDEMİYİ DURDURUN!

EMEK 5 - 6

Köylünün Boynundaki Pranga; İthalat, Kur, Sözleşmeli Üretim

Küçük üretici bir yandan kredi borçlarıyla sermaye kapanı kısıcındayken diğer yandan sözleşmeli üretim modeliyle vasıfsızlaştırılıyor. Yurdun dört bir yanında, köylü kredisini, Tarım Kredi Kooperatiflerine olan kredilerini, elektrik borçlarını ödeyemediği için hacze karşı, "Yüksek Faize Hayır", "Beraber Battık, Biz Bu Yollarda" sloganlarıyla eylem yapıyor.

KÜLTÜR - SANAT 21

"Umarım Bu Sergi Hapishane Gerçekliklerinin Görülmesini ve Konuşulmasını Sağlar"

Görölmüştür Kolektifi ve Redfotoğraf Grubu tarafından hazırlanan "Özgürlüğün Sesi" adlı sergi açıldı. Özgür Gelecek olarak sergiye katıldık ve serginin mimarlarından Red Fotoğraf grubunun temsilcisi Özcan Yaman ile konuştuk.

Çizim / Antoine Doré

Güzel Ana Ölümsüzlüğünün 3. Yılında Mezarı Başında Anıldı

20 Eylül 2017'de ölümsüzleşen Güzel Ana (Şahin), ölümsüzlüğünün 3. yılında Gülsuyu'nda bulunan mezarı başında anıldı. İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi'nin çağrısıyla gerçekleştirilen anmaya HDP milletvekili Musa Piroğlu, Cumartesi Anneleri, Yeni demokrat Kadın (YDK), Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) ve Partizan okurları katıldı.

Anmada ilk olarak İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri konuştu. Yoleri konuşmasında:

“Güzel Ana hep öndeydi hem evlatlarını koruma isteği hem de mücadele de önde olma isteği idi. Kimseyi kimseden ayırmadı; bugün ihtiyaç olan birlikte mücadeleyi örmemiz gereken bir süreçte Güzel Ana bize iyi bir örnek, bugün bize yol gösteriyor. Polis varsa önce o giderdi ve evlatlarımıza bir zarar gelmesin derdi ve müthiş bir sorumluluk duygusu da vardı. Örneğin İHD ilk aidatını veren o olurdu mücadele araçlarını önemserdi”

“Anılarını mücadelemizde yaşatacağız”

Yoleri'nin ardından yol arkadaşı ve Cumartesi annesi Hanife Yıldız ve Gülmez Ana da konuşmalarıyla Güzel Ana'nın yaşamda nasıl izler bıraktığını anlattılar.

HDP İstanbul Milletvekili Musa Piroğlu da Güzel anne için şu ifadeleri kullandı: “İHD ve Galatasaray önünde yan yana gelen bizler biliyoruz ki önümüzdeki yakın bir süreçte bu mücadelede kararlılık sürecinde kaybedenlerin mahkemeler de yan yana geleceğiz. Onları yargılamak onların yüzüne baktığımız yerlerde yan yana geleceğiz onlardan hesap soracağız. Bu kavgayı biz kazanacağız.”

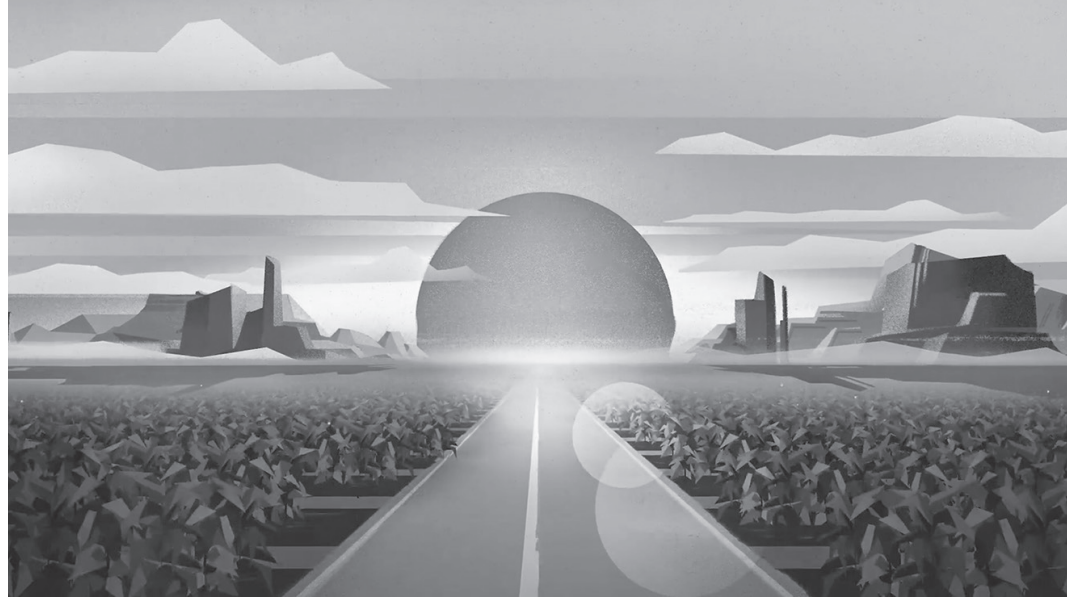
Anmada konuşan Partizan temsilcisi ise “Güzel Ana ile Serdar Can'ı birlikte kaybetmenin boşluğu bizde çok büyük” dedi. Güzel Ana her eylemde en öndeydi ve her zaman en önde fotoğrafları vardır ve ölümsüzleşmesine kadar da o alandıydı” diyerek konuşmasını şöyle sürdürdü:

Güzel Ana'nın Serdar Can'ı uğurlarken yaşamını yitirmesine değinen Partizan temsilcisi “Mücadele ve anılarını özgürlük mücadelemizde yaşatma sözü veriyoruz. O pratiği ile bize yol göstermeye devam edecek”

Anma dağıtılan lokmanın ardından sona ererken, Partizan okurları şehit Partizanlar Hatice Dilek, Perihan Çolak, Erol Özel ve Yaşar Yiğit'i mezarları başında andı.

Siyasette Çocukluk, Gençlik ve Olgunlaşmak (2/2)

*Kitle hareketinin
zayıfladığı böylesine
ağır baskı koşullarında
iktidar kliğinin dışında
kalan, dönemsel çıkarları
yüzünden de olsa egemen
klikle didişen güçlerle
de yan yana gelmekten
korkmayan bir yaklaşım
benimsemek halk
muhalafetinin büyüyüp
kitleleşmesine hizmet
eden bir politikadır.*

Bu temel tezlerin devamacısı olan bizlerde bu yenilgiden gerekli siyasal dersler çıkarmak yerine bizden öncekilerin hatalarını kimi örgütsel nedenlere bağlayarak daha büyük kayıp ve yetersizliklerin ortaya çıkmasına sebep olduk. Teoride derinleşemeyen siyasal önderlikler, dayandığı toplumsal sınıf ve tabakalardan bünyesine kattığı ve özü itibarı ile temel dönüşüme uğratmadığı kadroların ortaya çıkardığı siyasi ve örgütsel sorunlarını iddiasına uygun biçimde çözüme gücüne erişememiş ve peş peşe yaşanan mitoz denecek ayrılıklar yaşayarak ezilenler nazarında yarattığı güveni gün geçtikçe yitirerek “marjinal” denebilecek bir siyasal varlık haline gelmiştir. Geçmiş dönemin önderlikleri içinde bulunan uzun sürede görev yapmış kimi şahsiyetleri bu acı ama gerçek olan durumumuza zerrece içleri acımamış çekildikleri kıyılarından kendi olumsuz hallerini meşrulaştırmaya gayret eden anılar yazmaya başlamışlardır. Samimiyetle kendi geçmişiyle yüzleşme cüreti gösteremeyen eski “önderler” genç kuşaklar için kötü birer örnek oluşturarak geleceğin büyük emek ve bedellerle yarattığı manevi saygınlığa gölge düşürmüş, sınıf bilinci gelişen kitlelerin bu güzergâha yönelmesini engelleyen ciddi bir işlev görmüştür. Yaşanılan 10 yıllara dayanan sosyal pratikten çıkarılacak en temel ders; hiçbir siyasal hareketin ortaya koyduğu tez ve bu tezler ışığında uygulanan pratiğin bu coğrafyada yaşayan mazlumları onları

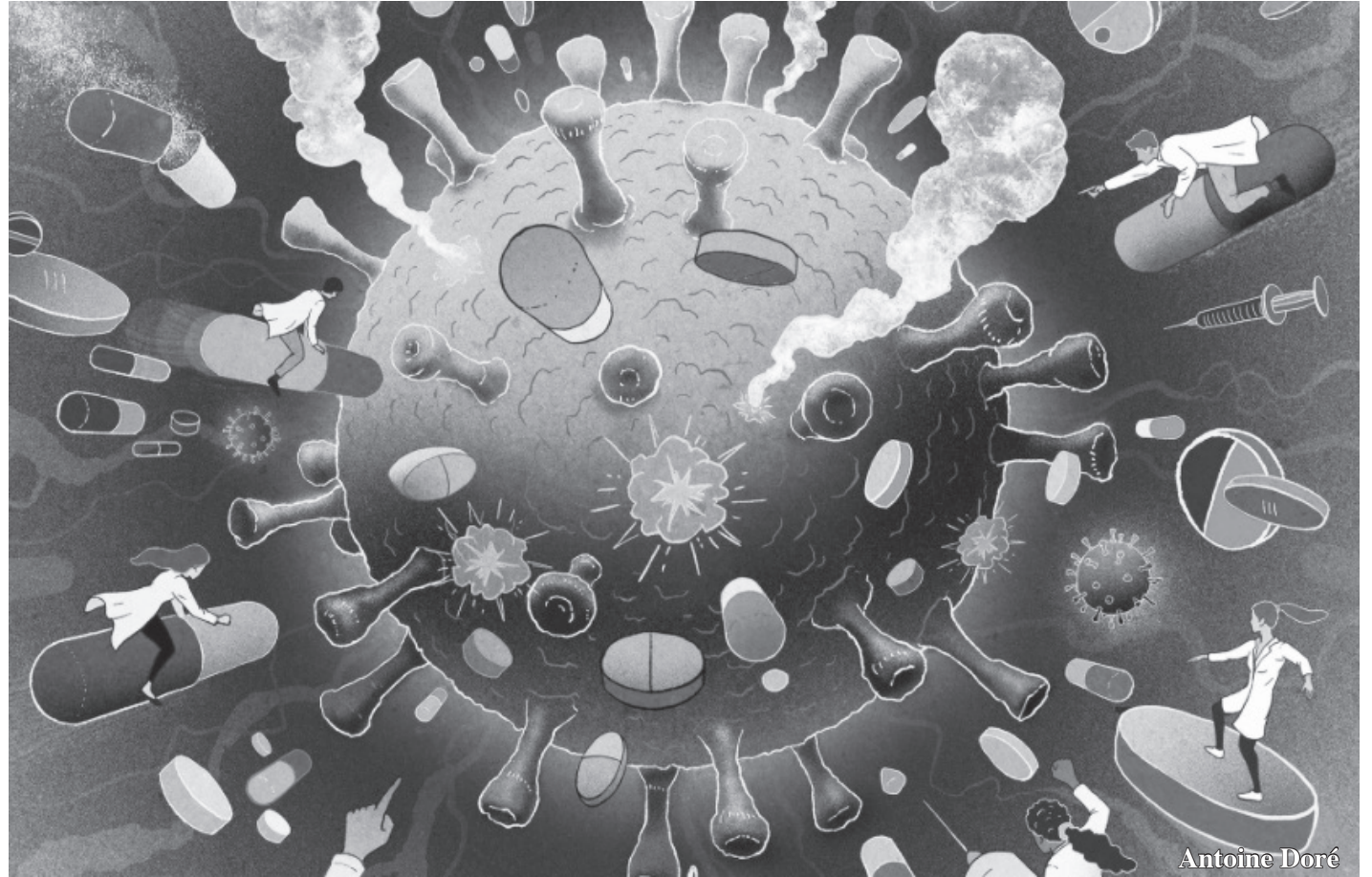
ezen ceberut sisteme karşı mücadelede seferber etmeye karşılık gelmediği gerçekliğidir. Bu gerçekliği kabul etmeyen kim olursa olsun kibirlidir, benmerkezcidir ve yaşanılardan doğru ders çıkarma mütevazılığına sahip olmayan iflah olmaz küçük burjuvalardır. Tarihin geline aşamasında radikal sol yapılar bizim gibi yarı-sömürge, geri bir toplumsal yapıda mücadelenin diğer biçimlerini inkâr ya da ihmal etmeden toplumu demokratlaştırmada olmazsa olmaz bir role sahip olan demokratik mücadeleyi önemseyen mücadele hatında ısrar etmelidirler. Bu mücadele alanının mücadelenin kitleleşip sistemin paradigmasını nasıl zora sokup korkuyla kazanılmış mevzilere saldırdığına Gezi ve 7 Haziran kitlesel hareketliliğinde gözlediğimiz bir gerçeklikti.

O süreçte büyük usta Mao'nun “Meşru bir zeminde ihtiyatla ilerleme” siyasal tespitine uygun olmayan halk muhalafeti önderliğinin giriştiği yanlış pratik kazanılmış mevzilerden geri püskürtülme ve halkın moral motivasyonunun bozulmasına sebep olmuştur. Bugünün öncelikli sorunlarından biri de sistemin çeşitli şekillerde ezip sömürdüğü halk güçlerinin asgari müştereklerde anlaştığı birlik sorunudur. Ayrılık ve bölünmelerden gına gelen halkın devrimci yapılara güvenmemesinin en başta gelen sebeplerinden biri de bu meseledir. Amaç ve ideallerini yaşama geçirme samimiyetine sahip her devrimci kişi ya da yapı halkların bu temel istemlerine aşırı bir

hassasiyet göstermeli yaşanmış güven aşımını giderme noktasında çabalar harcamalıdır. Bu konudaki temel yaklaşımımız “cepheyi büyütüp hedefi küçültme” anlayışıdır. Kitle hareketinin zayıfladığı böylesine ağır baskı koşullarında iktidar kliğinin dışında kalan, dönemsel çıkarları yüzünden de olsa egemen klikle didişen güçlerle de yan yana gelmekten korkmayan bir yaklaşım benimsemek halk muhalafetinin büyüyüp kitleleşmesine hizmet eden bir politikadır. Bu yaklaşımın halk güçleri üzerinde yarattığı olumlu etkiyi 31 Mart ve sonrasında da tekrarlanan 23 Haziran 2019 seçimlerinde yakından gözlemledik. Egemen kliklerin zayıf iktisadi ve sosyal karakterlerinden kaynaklı sık sık girdikleri yönetememe krizlerinden dolayı uyguladıkları sıkı baskı politikalarını boşa çıkarmak için reformlar uğruna da olsa mücadele eden tüm sınıf ve o sınıfların mücadele arenasındaki siyasal uzantılarıyla da “ajitasyon propagandada serbestlik ve eylemde birlik” ilkesi temelinde birlikte hareket etmesi sağlanmalıdır. Unutmamalıyız ki faşizmin bir sistem olarak varlık sürdürdüğü bir coğrafyada reformlar uğruna verilen mücadele de ilerici ve devrimcidir. Reformlar uğruna verilen mücadelenin küçümsenmesi kitlelerin sistemin kliklerinin peşinden sürüklenmesine zemin sunmuştur. AKP'nin geliştirdiği “sağlık reformu, sosyal yardımlar” vb. gibi pratikler kent ve kır yoksullarının 10 yıldan fazladır onların peşlerinden sürüklenmesine başat neden oluşturmuştur. (Bitti)

FAŞİZM VİRÜSTEN DAHA TEHLİKELİ!

Faşist rejim her alanda bir tıkanma yaşamaktadır. Ekonomiden, sağlığa, eğitimden iç ve dış politikaya kadar bütün alanda yolun sonuna gelinmiş durumdadır.

Antoine Doré

AKP Genel Başkanı R.T.Erdoğan'ın "kurallara uyulmadi" diyerek halkı suçlu ilan ettiği koşullarda korona virüs salgını tüm hızıyla sürüyor. "Çarklar dönmeli" diyerek işçi sınıfını virüs salgınında çalışmaya zorlayanlar, turizm sektörü için sınavları erkene alıp, Ayosafya'yı camiye çevirerek, mitingler yapıp, partilerine üye kampanyaları gerçekleştirerek yayılmasına hizmet ettikleri salgının nedenini "halkın kurallara uymaması" olarak açıklama yüzüzlüğüne başvurabiliyorlar. Bunu neden yapıyorlar? **Birincisi**; her fırsatta halk düşmanı yüzlerini ortaya koyuyorlar. Faşist rejimin Türkiye halkı açısından virüsten daha tehlikeli olduğu açığa çıktıkça virüs salgınında kontrolü kaybetmiş görünüyorlar. Anlaşıldığı kadarıyla faşist rejim, virüs salgını karşısında "kontrolü sürü bağışıklığı" politikası izlemekte ve deyim yerindeyse "ölen ölü kalan sağlar bizim" demektedir.

Bu politikada elbette kaybeden bir avuç zengin ve patronlar değildir. Onların her gün test yapma, ambulans uçak kullanma ve "evde kalma" koşulları bulunmaktadır. Üstelik bu koşulları halktan çaldıkları ve gasp ettikleri paralarla yapmaktadırlar. Halkımız ise bu koşullarda bir yandan virüs salgınıyla mücadele edip, gelecek kaygısı altında işine gücüne bakarken, diğer yandan da faşist rejimin içerde ve dış-

şarda uygulamaya koyduğu politikaların sonuçlarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Türk lirasının dolar karşısında tarihinin en düşük seviyesine indiği ve bununda tüm zamanların rekoru olduğu koşullarda, Türkiye toplumunun yoksullaşması daha da artmış durumdadır. Dolar kurundaki her yükseliş karşılığında Türkiye toplumunun daha fazla yoksullaşması, hayat pahalılığı, enflasyon olarak pazara yansımaktadır. Virüs salgınının yanında geçim derdi, işsizlik, yoksulluk, açlık ve pahalılık artmakta, halkımızın yaşam ve çalışma koşulları her zamankinden daha fazla kötüleşmektedir.

Faşist rejim her alanda bir tıkanma yaşamaktadır. Ekonomiden, sağlığa, eğitimden iç ve dış politikaya kadar bütün alanda yolun sonuna gelinmiş durumdadır. Hal böyle olduğu içindir ki, hakim sınıf kliğinin muhalefette olan temsilcisi CHP, "M. Kemal mi, Atatürk mü?" tartışmasını daha fazla gömülmiş durumdadır. Hiçbir döneminde halkın sorunlarına duyarlı olmayan bu partinin faşist niteliği, bu sayede bir kez daha kendini göstermektedir. CHP, MHP-AKP iktidarının içinde bulunduğu sıkışma halinin kendilerine iktidar yolu açacağını beklemekte, halkın öfkesi ve tepkisinin faşist rejime doğru-

dan yönelmemesi için elinden geleni yapmaktadır.

Rejimin içerde sıkışma haline iki örnek verebiliriz. Geçtiğimiz günlerde İçişleri Bakanı Süleyman Soylu Anayasa Mahkemesi Başkanı Zühtü Aslan'ı hedef aldı. Nedeni ise AYM'nin "şehirler arası kara yollarında gösteri ve yürüyüş düzenlenemez" hükmünü iptal etmesi. Soylu; "Madem özgür bir ülkeyiz, ana caddelerde, sokaklarda özgürce yürüyüş hakkının ortadan kaldırılmasını onayladınız. Polis koruması almana gerek yok. Bisikletle işe git gel bakalım. Anayasa Mahkemesi Başkanı'na söylüyorum kendi arabamla tek başına gitmeye ben varım sen var mısın?" (14 Eylül) "Güvenlik" adı altında halka saldırı bürokrasisinin başında bulunan atanmış bir memurun, rejimin protokolünde önemli bir konumda bulunan bir başka bürokrati alenen hedef göstermesi, rejimin kendi içinde işlerin hiç de iyi gitmediğini göstermektedir. Hemen ardından AYM'nin CHP'li Milletvekili Enis Berberoğlu ile ilgili "hak ihlali" kararı, beraberinde HDP'lilerin milletvekilliklerinin düşürülmesi kararlarına yönelik alınan kararlar üzerinde şaibe yaratmış durumdadır. Kuşkusuz bunun hakim sınıf klikleri içinde dalaşın

ürünü olduğu açıktır. Ancak bu dalaşın göstere göstere yapılmış olması hayra alamet değildir. Ankara'nın karanlık koridorlarında yoğun bir tepişme ve dalaşın söz konusu olduğu anlaşılmaktadır.

Benzer bir gelişme virüs salgınıyla mücadele eden Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB), MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli tarafından açıktan hedef alınmasıyla yaşandı. Faşist D. Bahçeli, TTB'yi korona virüsü salgını hakkındaki açıklamaları gerekçesiyle "ihanet oluşumu" olarak nitelendirdi. TTB'nin vefat eden sağlık çalışanları için siyah kurdele takma eylemine tepki gösteren Bahçeli, "Türk Tabipleri Birliği Korona kadar tehlikelidir, tehdit saçmaktadır. Çağrım şudur: Türk Tabipleri Birliği, bugünkü hassas dönemde, insan ve toplum sağlığı hakkında asılsız şaibe ve şüpheleri körüklemektedir. Bu nedenle sadece adında Türk bulunan Tabipleri Birliği derhal ve gecikmeksizin kapatılmalıdır. Yöneticileriyle ilgili adli işlem yapılmalıdır" ifadelerini kullandı. (16 Eylül) Faşist Bahçeli, TTB'ye yönelik tehdidini 2 gün sonra aynı şekilde yeniledi.

Elbette rejimin özellikle meslek örgütlerini hedef alması yeni değildir.

Şahan Noyan

DAİŞ'leşen faşist rejim virüs salgını koşullarında uygulamaya koyduğu her politikayla insanlık ve halk düşmanı yüzünü göstermektedir. Faşizmle örgütlü temelde mücadele etmeden, özgür bir gelecek yaratmak imkansızdır.

İktidara biat etmeyen bütün örgütlenmeler, rejimin hedefindedir. Afrin işgaline karşı çıkan TTB yöneticilerine operasyon yapıldığı ve bir kısmının tutuklandığı biliniyor. Ve yine hatırlanırsa kısa bir süre önce “Çoklu Baro” yasası çıkartılmış ve baroların bölünmesi amaçlanmıştı. Ne var ki rejimin bu adımı karşılığını bulamadı. Çoklu baro yanlısı avukatlar gerekli imza sayısını bulamadı. Bu durum gerçekte rejimin kitle desteği hakkında bir fikir verse de esasen avukatların AKP-MHP iktidarı sonrası düşünükleri anlaşılmalıdır.

MHP'li faşistin TTB'yi hedefe koyması bu açıdan anlaşılır olmakla birlikte bu saldırının salgın koşulları içinde gerçekleşmesi, rejimin sıkışma ve şirazedenden çıkma haline iyi bir örnek oluşturmaktadır. Rejimin hedefinde TTB'nin olması tesadüf değildir. Faşizm halktan gerçekleri gizlemektedir. Rejimin virüs salgınında halkı değil de patronları düşündüğü, salgına yönelik doğru dürüst önlemler alınmadığı ve giderek vaka sayısının arttığı koşullarda gerçekleri ortaya koyanları hedefe koymaktadır.

Rejim aynı zamanda halka saldırıda yeni örgütlenmeler kurmayı sürdür-

mektedir. İletişim Başkanlığı bünyesinde Stratejik İletişim ve Kriz Yönetimi Dairesi Başkanlığı adı altında yeni bir örgütlenme kurulduğu bildirilmektedir. Bu dairenin halka yönelik savaşta “Algı Operasyonları Dairesi” olarak kullanılacağı açıktır.

“Stratejik Derinlik”ten Değerli Yalnızlığa!

TC rejimi, içerde yaşadığı tıkanma halini aşmak adı altında dış politikada aktif ve saldırgan bir tutum aldı. Rejimin Kürt düşmanlığından beslenen politikasının ürünü olarak Rojava'da ve Irak Kürdistanı'nda giriştiği işgallere benzer şekilde bölgede yeni gerilimler ve provokasyonlar izleme siyaseti seçti. Ancak emperyalistlerin TC rejimine Kürtlere yönelik saldırılarında göz yumma politikası burada ters tepti. Başta Doğu Akdeniz olmak üzere Ortadoğu'da son süreçte yaşanan saflaşma ve şekillenme TC rejiminin dış politika da uğradığı hezimete dair net bir tablo sunmaktadır.

Rejim dış politikada uygulamaya koyduğu işgalci, ilhakçı ve saldırgan politikasında iflas etmiş görünüyor. Libya'da gerek askeri gücünü sahaya sü-

rerek ve gerekse de cihatçı çeteleri Libya'ya transfer ederek attığı adımların sonucunda desteklediği Serrac istifa edeceğini açıkladı. Fransız emperyalizminin devreye girmesiyle Libya'da savaşan tarafların Paris'te buluşacağı açıklanıyor. Bu durum TC rejimi için tam bir kayıp olarak ortaya çıkıyor.

Rejim içerde yaşadığı tıkanmayı aşma adı altında Kürt bölgeleri dışında attığı her adımda kendi karşısında biri Kuzey Afrika'dan Doğu Akdeniz'e uzanan petrol ve gaz havzaları üzerinde, öbürü Ortadoğu'da şekillenen iki ittifaklar ekseninin karşısında yer aldı. Rejimin Libya'dan Doğu Akdeniz'e izlediği politika, ülkeyi Mısır, Birleşik Arap Emirliği, Yunanistan, Fransa, İsrail, Kıbrıs'tan oluşan, ABD tarafından da desteklenen bir blokun karşısına koydu hem NATO hem de AB karşısında zora soktu. Yunanistan'ı silahlandırmasını kolaylaştırdı.

Hal böyleyken İYİ Parti Sözcüsü Yavuz Ağırlioğlu, Yunanistan'ın 12 milyar dolarlık yeni silahlanma programını değerlendirirken; “Yunanistan'ın silah anlaşmasından korkmayız, biz o kadar parayı Telekom'da dolandırıldık” ifadelerini kullanması, hakim sınıfların muhalefette de olsa-

lar yüzüzlükte ne durumda olduğunu göstermektedir. Hangi klik olursa olsun hakim sınıflar açısından halkın vergilerinin zenginleşme aracı olarak kullanıldığı, her türlü yöntemle iç edildiği, gasp edildiği, yandaşlara peşkeş çekildiği bir kez daha pişkinlikle açıklanmaktadır.

Rejimin dışta sıkışma haline bir diğer örnek ise Sünni Arap dünyasının en önemli ülkelerinin, İsrail ile ilişkilerini “normalleştirmeye” sürecinde yaşanmaktadır. Rejim, Ortadoğu'da, “Yeni Osmanlı” hayalleri ve Sünni İslam'ın dünya lideri olma hevesiyle hareket etti. Sünni Arapların İran'dan daha büyük bir istikrarsızlık kaynağı olarak gördüğü ülke konumuna gelmeyi başarmış durumdadır. Rejimin Ortadoğu Arap dünyasında tek dostunun Katar kalması durumu özetlemeye yetmektedir. Üstelik Katar'ın da Doğu Akdeniz'de TC'nin karşısında yer aldığı dikkate alınırsa belli bir süre sonra bu ülkenin de İran karşısında, İsrail'le iş tutma olasılığı bulunmaktadır. Kıscası rejim bölgede tam bir çıkmazla ve “değerli yalnızlıkla” karşı karşıyadır.

DAİŞ'leşen Faşizme Karşı Anti Faşist Mücadele

Popülist bir tarikat şeyhinin ekranlarda ülke içinde selefi cihatçı çetelerin silahlandıklarını açıklaması ve iç savaş hazırlığında bulduklarını ima etmesi, kendi başına bir anlam taşımamaktadır. Çünkü TC rejimi geldiği aşama itibarıyla, ordusu, polisi, MIT'i, yargısıyla tümünden DAİŞ'leşmiş durumdadır. Faşizm bütün kurumlarıyla halka karşı savaş yürütmektedir. Üstelik bu savaş sadece fiziki saldırılarla değil, “Algı Operasyonları Dairesi” örneğinde olduğu gibi psikolojik, kültürel, ekonomik saldırılarla sürdürülmektedir. Son virüs salgını da halka saldırının bir aracı haline dönüştürülmüştür.

Faşizme karşı mücadele içinde bulunduğumuz koşullarda her zamankinden daha fazla önem kazanmış durumdadır. DAİŞ'leşen faşist rejim virüs salgını koşullarında uygulamaya koyduğu her politikayla insanlık ve halk düşmanı yüzünü göstermektedir. Faşizmle örgütlü temelde mücadele etmeden, özgür bir gelecek yaratmak imkansızdır. Bu nedenle bulunduğumuz her alanda örgütlü mücadeleyi geliştirmek temel yaklaşımımız olmalıdır.

“Mücadelemiz Sadece Ermenek Direnişi Değil, İşçi, Türkiye’nin Her Yerinde Aynı Zulme Uğruyor”

Bağımsız Maden İş Genel Başkanı Tahir Çetin ile Cenne Maden ocağının direnişini 20’li günlerini geride bırakırken direnişin çıkış süreci ve şimdi geldiği noktayı konuştuk. Ailelerden Sevgi Mutlu ile ise ailelerinin talepleri ve yaşadıklarını konuştuk.

Ermenek Cenne Grup’a bağlı Maden Ocağı’nda çalışan ve 13 aydır maaşlarını alamayan işçiler direnişler. İşçilerin Bağımsız Maden İş Sendikası ile direnişi Ankara’ya önümüzdeki süreçte taşıma fikri var.

“Direnişin ilk sürecini bizimle paylaşmısınız? Bağımsız Maden İş ile direniş süreci nasıl gelişti?” sorusuna Sendika Genel Başkanı Tahir Çetin,

“Cenne’de yıllardır babadan oğula devam eden bir sömürü hala devam ediyor. Maaş ödenmemiş, tazminatlar ödenmemiş. En son bıçak kemiğe dayandı. Yani 13 aydır maaşlar ödenmiyor. Soma sürecinden Bağımsız Maden İş’i duyuyor işçiler ve ‘bu sendika var, birlikte hareket edelim’ diyorlar. Bizler bugün 3. eylemimizi yaptık, sesimizi bu şekilde duyurduk.

SÖYLEŞİ | TAHİR ÇETİN

“Şimdi bizim korkumuz yok, işçinin olduğu her yerde oluruz. Bir işçinin kanı dökülüyorsa biz orda oluruz, bir işçinin alınterine dokunulduğunda karşısında bizi bulur. Türkiye’de emek mücadelesi veren herkesle yürürüz, çünkü emek kutsaldır.”

Haklarımız bize verilmiyor, bize destek verin çağrısı yaptık” şeklinde yanıt verdi.

Ailelerin direnişe aktif bir şekilde dahil olmasına dair ise Çetin, “Aileler direnişte aktif. Özellikle kadınlar evin ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştıkları, o süreci bildikleri için. Patronları tanımadıkları için duruma daha şeffaf bakabiliyor ve seslerini daha gür çıkarıyorlar. Aileler ve özelde de kadınlar bu nedenle daha ön planda yer alıyor” diyerek sürece dair aktarımını sürdürdü.

“Yer kaynakları halkındır”

“Hatem Özbey bizimle görüşmedi. Bizler de Konya’da ofisleri olduğunu öğrendik, evinin bulunduğu yeri öğrendik ve evinin önünde basın açıklaması yaptık işçi arkadaşların aileleri ile birlikte. Bütün görüşmelerde bir şekilde şu söylendi: ‘Aslında sorunu çözebiliriz, ancak şirketin 36 ortağı var’” diyerek sözlerine devam eden Çetin, 36 ortağın gerekçe gösterilmesine dair, “36 ortak varmış, bu bizi bağlamaz. Sonuçta yer altı kaynakları halkın malıdır,

var, bir yasası var, bir yönetmeliği var ve sen buna uymak zorundasın.”

“Emek mücadelesi veren herkesle yürürüz”

Çetin, Türkiye’de özellikle COVID-19 ile birlikte ciddi bir şekilde hak gaspları, işten çıkarmalar, işçi maaşlarının ödenmemesi gibi bir dizi sorun olduğunu dile getirdi.

Çetin, “Bu ülkenin dört bir yanında durum böyle. Mücadele de ülkenin dört bir yanında sürüyor, ancak maalesef ki dayanışma sağlanamıyor. Soma’da işçiler mücadele yürütürken bu düzen değişmeli, çark değişmeli diyen kimse çıkmadı. Aslında burada dayanışma öne çıkarılmıyordu. Çünkü yıllardır bu sömürüye karşı sokağa çıkılmıyordu” sözleriyle devam etti.

“Şimdi bizim korkumuz yok, işçinin olduğu her yerde oluruz. Bir işçinin kanı dökülüyorsa biz orda oluruz, bir işçinin alınterine dokunulduğunda karşısında bizi bulur. Türkiye’de emek mücadelesi veren herkesle yürürüz, çünkü emek kutsaldır. Bu sadece Ermenek işçisi için değil, Türkiye’nin dört bir yanındaki işçi mücadelesi için geçerli. İşçiler her yerde aynı işkenceye, aynı zulme maruz kalıyor” ifadelerini kullanan Çetin sözlerini şu şekilde bitirdi: “Biz bugün susarsak bunların karşısında, hep deniliyor ya sustukça sıra sana geliyor diye. İşte öyle olacak. Biz bu sloganı şiar ediniyoruz. Bedeli ne olursa olsun işçilerin yanında olmaya devam edeceğiz.”

“İş sahamız kapanmasın”

İşçi ailelerinden Sevgi Mutlu ise yaşadıklarını bizimle, “Benim eşim 7 senedir bu ocakta çalışıyor, 3 aydır maaş almıyor. 3 ay boyunca bir maaşın eve girmemesi kolay bir şey değil. Eşim maaş almadığı için çocuğum test kitabı için 2 gün çalışmaya gitti; ders çalışması gerekirken yevmiyeye gitti. Ya da ders parası için çalışmaya gidiyor. Ben de çalışıyorum ve çalıştığım tüm para evin akışına, ocağın masrafına gidiyor.

Biz şöyle bir çağrı yapacağız: Biz buradaki ocağın düzenli bir şekilde çalışmasını istiyoruz, biz çalışmayı seven bir halkız, alınterini hak eden insanlarız. Buradaki iş sahasının kapatılmamasını, çalışmasını istiyoruz. Bu iş olmazsa başka bir memlekete göç etmek zorunda kalırız. Kendi memleketimizden gitmek istemiyoruz” şeklinde paylaştı.

bunun da devlet tarafından çıkarılıp işletilmesi lazım” ifadelerini kullandı.

“Bakın 2014 yılında Ermenek’te yaşamını yitiren 18 işçinin ailelerine tazminatları, maaşları ödenmemiş, sigortaları yatırılmamış. Arkadaşlarımız artık yeter diyor, yıllardır var olan sömürüye tepkilerini gösteriyor. Biz şimdi haklarımızı garanti altına almak istiyoruz ve öyle çalışmak istiyoruz” diyen Çetin, patronun bu isteğe karşılığının ise çözümsüzlük olduğunu ifade etti.

Çetin sözlerine şu şekilde devam etti: “Maden şirketinin asıl sahibi olan yere, Hatem Özbay’a diyoruz ki, ruhsat sahibi sensin, devlet sensin, o zaman sen de bu sesimizi duyacaksın. O 36 ortaktan alacaksın sen yöneteceksin. İşçiler de bir daha mağdur olmayacak. Biz bugün bir toplantı ile Ankara’ya ne zaman, nasıl gideceğimiz, sesimizi nasıl daha fazla duyuracağımız üzerine bir araya gelip konuşacağız. Ona göre Ankara yoluna düşeceğiz. Çünkü bu devlet bizim sorunumuz çözmekle mükellef. Yani 36 ortağa bağlı şekilde bekliyoruz, böyle bir mantık olur mu? Bir de 36 ortak tartışıyor; o diyor sen öde, diğeri diyor sen öde... Herkes birbirinin üzerine atıyor. Türkiye’nin bir kanunu

Köylünün Boynundaki Pranga; İthalat, Kur, Sözleşmeli Üretim (2/2)

İthal edilecek tarım ürünlerinin bazıları şunlar: Peynir ve peynir türleri , yulaf, yerfıstığı, pirinç, susam, ayçekirdeği, yağlı tohum, meyve unu vb.

Bu ürünlerin hepsi coğrafyamızda yetiştirildiği halde ithal edilmesinin tek bir amacı olabilir; o da yerli üretimi tasfiye etmektir. Girdi maliyeti kura bağlı olan, yerel üreticinin iç piyasaya sıfır gümrükle giren ürün konusunda rekabet etme gücünün olmaması, zarar etmesi nedeniyle ekemez hale gelmesi ve üretimden çekilmesi kaçınılmazdır.

Sözleşmeli Tarım, Kontrollü Tasfiye

Küçük üretici bir yandan kredi borçlarıyla sermaye kapanı kaskacıdayken diğer yandan sözleşmeli üretim modeliyle vasıfsızlaştırılıyor. Yurdun dört bir yanında, köylü banka kredisini, Tarım Kredi Kooperatiflerine olan borçlarını, elektrik borçlarını ödeyemediği için haciz kaskacına karşı, “Yüksek Faize Hayır”, “Beraber Battık, Biz Bu Yollarda” sloganlarıyla eylem yapıyor. Amasya’da bir üreticisinin domates fidesi alabilmek için Tarım Kredi Kooperatifinden çektiği kredi karşısında “*Beni ayrıca 6500 lira katılım katkı payı ile borçlandırdılar. Toplam 20 bin liradan fazla faiz işlettiler. Yaklaşık 10 ay önce aldığım 12.500 lira şimdi 38 bin lira oldu*” sözleri köylünün içine düştüğü tasfiye sarmalının boyutunu gösteriyor.

Koronavirüs pandemisinin ekonomide yarattığı çöküntü tarım sektöründe her anlamda yansımış vaziyette. Salçalık domates hasadının başlamasıyla birlikte Bursa, Çanakkale, Manisa vb. yerlerde fabrikalar için sanayi domatesi üreten köylüler, imzaladıkları sözleşmeler karşısında muhatap bulamadıkları için bedelini ağır ödüyor. Fabrikalar sözleşmelerde belirtilen fiyatlarla alım yapmadığı için köylülerin ürünü elinde kaldı. Tarlalarda domates bolluğu olduğu için domatesin kilosu 30-35 kuruş kadara düştü.

Fabrikalarla yapılan sözleşmelerde köylü aleyhine ağır yaptırımlar yer alıyor. Köylü sözleşmede bulunan hükümlerden birini bile karşılayamadığı zaman binlerce liralık borç yükü ile karşı karşıya kalıyor. Borç ödenmediğinde ise şirketler mahkeme yoluyla köylünün üretim araçlarına, toprağına haciz koyduruyor. Kuraklık, sel, don vb. iklimsel etkenlerle ürünler zarar görse bile fabrikalar haciz uygulatabiliyor, buna karşılık ise fabrikaların aleyhine alabilecek hiçbir yükümlülük

sözleşmelerde yer almıyor. Çünkü özel şirketler, köylü küçük üretici ile yapılan sözleşmeleri taşeron aracılığıyla yapıyor. Böylece fabrikalar kendileri için bağlayıcı olmayan anlaşmaları istedikleri gibi ihlal edebiliyor.

Domates temel besinlerden biri olduğu için mutfağın her alanında yaygın olarak kullanılmaktadır. Gıda sanayinde konserve, salça, sos vb. bir çok çeşidinin üretimi yapılmaktadır. Türkiye dünya domates üretiminde 4. sırada yer almaktadır. Coğrafyamızın tüm alanlarında domates üretimi yapılıyor olsa da iklim koşullarından kaynaklı sanayi tipi domates üretimi Ege ve Marmara Bölgesi’nde yaygın olarak yapılmaktadır. Salçalık domates üretiminin büyük çoğunluğu Bursa Bölgesi’nde yapılmaktadır. Salçalık üretimin yaklaşık %60-70 gibi bir oranı 5 büyük şirket tarafından yapıldığı için küçük üreticiye karşı bir tekel söz konusudur. Buna karşılık köylünün örgütsüz oluşu fabrikaların oluşturduğu tekelin elini daha da güçlendiriyor. Kooperatif ve kamu sübvansiyonu güvencesinden mahrum olan köylü, fabrikalarla sorunu yaşadığı zaman birlikte ortak hareket edeceği kendine ait bir yapılanmanın olmamasının sorununu yaşamakta.

Türkiye’de tarım alanının yaşadığı sorunun başında üreticinin örgütsüz oluşu ve var olan içi boşatılmış kooperatiflerinin de özel şirket, tüccar, tefeci gibi araçların menfaatleri için çalışması gelmektedir. Siyasi iktidar partilerinin tarafından çıkarılan yasalar ile var olan kooperatiflerinin içeriği güdüleştirilerek köreltilmiş, kendi üyeleri olan köylüden ziyade sermaye gruplarının çıkarı için çalışan özel şirketlere dönüştürülmüştür. Köylü kooperatiflerde örgütlenemediği için ürün çeşit planlaması,

ürünün kime kaç paraya satılacağı gibi konularda tek başına bırakılıyor. Domatesin bugün tarlada kalmasının bir çok nedeni var . Girdi maliyetinin döviz kuruna bağlı olmasından dolayı sürekli artması fabrikaların sözleşmelerde belirlenen fiyatla alım yapmaması ve plansız üretim domates bolluğuna neden olmuştur.

Her yıl çevre Arap ülkelerine ihracat yapılırken bu yıl pandemi ve AKP’nin uygulamış olduğu dış politika, Arap ülkeleriyle sorunlar yaşanmasına neden olmuş, bunun sonucunda Arap ülkeleri domates ihracatını azaltmış (veya durdurmuş), domates üreticisi zarara uğratılmıştır. Dış pazarı kapanan üretici, iç piyasada tüccara tefeciye mahkum edilmiştir.

Yanlış anlaşılmalara neden olmamak için tarımda ihracat konusuna kısa bir parantez açmak gerekiyor. İhracat köylü lehine bir politika görülse de köylü/küçük üreticinin çıkarına değildir. Tam tersine bağımlılık ilişkisini arttırdığı için zararlıdır. “İhracat amaçlı tarımsal ürün üretmek IMF, DB ve DTÖ tarafından körüklense de üreticiler için ihracat amaçlı tarımsal ürün üretmek , bağımlılık yaratmanın yanı sıra risk de oluşturur. Çünkü üretici çiftçiler, dünya fiyatlarının belirlenmesinde etkin değildirler. Çiftçilerin ürettiği ihracat amaçlı tarımsal ürünlerin fiyatları maliyet+kar+insanca yaşam payına göre hesap edilerek belirlenmez. Bu fiyatlar belirlenirken köylülerin ürünlerini kaç mal ettikleri göz önüne alınmaz. Kim daha ucuza mal veriyorsa dünya fiyatları ona göre belirlenir. Bu anlamda tarımın uluslararası ticaretinde kıyasıya bir rekabet vardır ve ihracata dayalı tarımsal üretimin üzerindeki etkisi yıkıcı olacaktır, olmaktadır da... Dünya fiyatlarının temel alınması az gelişmiş ülkelere İMF ve DB tarafından

dayatılır, bu da az gelişmiş ülkelere çiftçiyi iflasa taşır.” (Küreselleşme ve Tarım Politikaları-Abdullah Aysu Su yay.)

Yarı sömürge, yarı feodal ülkelerde tarım ithalat kaskacıyla tasfiye edilmeye çalışıldığı gibi ihracat kaskacıyla da tasfiye ediliyor. Domates üreticilerinin uluslararası alanda yaşananlar nedeniyle başlarına gelenler ortada. Yerli üreticinin uluslararası serbest piyasada çok uluslu gıda tekelleriyle rekabet edecek gücünün olmaması iflasa zemin hazırladığı gibi aynı şekilde uluslararası siyasi gelişmelerde küçük üreticiyi iflasa sürüklemektedir. İhracat tüm yönleriyle küçük üretici için riskli ve tehlikelidir.

Görevi kamu adına tarımdaki plansız, programsız, kendiliğindenci üretim modelini üretici ve halk için bilimsel teknik metotlarla düzenlemek olan Tarım Bakanlığı coğrafyamızda tam tersi politikalar uygulamaktadır. Neoliberal serbest piyasa rejiminin siyasi erkler aracılığıyla uygulanmasından sonra Tarım Bakanlığı kamu adına tarımı tasfiye etme yükümlülüğünü de üzerine almıştır. Köylü için katıksız emek sömürsü olan sözleşmeli, üretim modelini Tarım Bakanlığı üreticinin kurtuluşu olarak sunmakta ve sözleşmeli üretimin yaygınlaşması için çalışma yapılacağını müjdeleyebilmektedir.

Sözleşmeli üretim sorucu köylü ürününün üzerindeki hakimiyetini, denetimini kaybetmesi toprağına, emeğine yabancılaşmasına yol açıyor.

Böylece sözleşme uygulatıcı özel şirketler, sanayi fabrikaları köylü üzerinde egemenlik kurmuş oluyor. Özel şirketler, köylüye tarlasında bahçesinde hangi tohum çeşidiyle hangi fideyle ekim yapacağını, tohumu kimden hangi firmadan alacağını, tohumu-fideyi hangi tarihte ekeceğini, hangi aralıklarla sulama yapacağını, tarlaya hangi gübre çeşidinin atılacağını hangi marka ilaçla ne sıklıkla ilaçlama yapılacağını, hasadın ne zaman olacağına varana kadar üretimin ilk anından son aşamasına kadar her şey şirketler tarafından belirleniyor.

Köylü üretimin ana unsuru olsa da toprağına ekeceği tohumu, gübreye, ilaca yabancı bunları(çoğu zaman) tanımıyor, bilgi sahibi değil. Geleneksel atadan miras tarımdan uzaklaştıkça şirketlerin tüccarın, tefecinin taşeron işçisi konumuna geliyor. Üretimin başından sonuna egemenliğini taahhüt altına alan sözleşme sahibi şirket-

ler sözleşme şartlarını istedikleri gibi hazırlayarak tamamen kendi menfaatlerine göre tek taraflı düzenliyor, köylüye, çiftçiye imzalarını dayatıyor.

Ürünü tek başına pazara sunamayan küçük üretici istemeye gerekli de olsa sözleşmeli üretime imza atıyor. “Marks yabancılaşmış emeğin mülkiyetinin kendine değil başka birine ait olduğunu ve bu başka birinin kapitalist olduğunu belirtmektedir.

Kapitalistin kontrolü, çalışmanın biçimini, yoğunluğunu, süresini, ürünün çeşidini ve sayısını, çalışmayı çeyrek yan koşulları ve hepsinden önemlisi işçinin böyle bir çalışmada bulunup bulunmayacağını belirlemektedir”(Praksis-Sayı 43) derken burjuvazinin üretimin her alanın tüm emekçi kesimleri nasıl egemenliği, baskısı ve sömürüsü altına aldığına işaret etmekteydi. Bugün tüm bunların çok daha çeşitli biçimler altında yaşandığını her alanda görmekteyiz.

Sonuç olarak, Türkiye’de tarımın içinde bulunduğu durum oldukça kötüdür. Küçük, orta ve büyük üretimin tüm süreçlerinde esas baskı yine yukarıdan aşağıya şeklinde olmakta, küçük ve orta derece üretim yapan nüfusu yoğun şekilde etkilemektedir. Enerji politikası ile tarımsal alanların daraltılması arasındaki ilişki kırsal nüfusun düşürülmesi, tarımın toplumsal üretimdeki yerinin küçültülmesi, uluslararası iş bölümüne dayalı dolaşımın örgütlenmesiyle dolayısıyla emperyalist politikayla uyumludur. IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü’nün bu noktada Türkiye’nin önüne koyduğu hedeflere bakıldığında bu noktalar görülecektir. Piyasadaki fiyat oluşumlarının arzı arttıran yani üretimi etkileme ve daha birçok amaçla uygun noktalara çekilmesi mümkündür fiyat aralıklarının uluslararası ölçütlerin üzerinden sabitleşmesine endekslenmesi kuraya dayanmaktadır.

Maliyet baskısının kur politikalarıyla ilişkisinden ithalat-ihracat politikalarının tarımsal alanda yarattığı sonuçlara kadar uygulanan stratejinin emperyalist politikalarla uyumluluğu görülmeden konuları bütünlüklü görmek zorlaşacaktır. Ülkede süt üreticileri sütlerini sokaklara dökerken, üretim fazlası “okul sütü” projeleriyle eritmeye çalışılırken, Venezuela’dan süt ürünlerinin ithalatının yapılması vs. buraya bakılarak anlaşılabilir. İthalatın süt piyasasında oluşan açığı gidermek için, fiyat istikrarını sağlamak için değil esasında süt alım fiyatını düşürmek için gerçekleştirildiği ortadadır.

Burada üretici ve tüketicinin korunmasına dönük bir durum yoktur, tersine alımı gerçekleştiren şirketlerin lehine sonuçlar üretecek bir politika söz konusudur ve bu tutum tüm alanlarda böyledir. AKP-MHP bloğunun “yerli ve milli politikasının” tarımsal alana dönük sonuçları ortaya çıktıkça bunları kendilerine karşı “dış güçlerin komplosu”, “kurulan tuzaklar” vb. söylemlerle karşılamayı ilke edinmiş durumda.

Tarımsal alanın tasfiyesi, tarım arazilerinin enerji vs. şirketlerine peşkeş çekilmesiyle oluyor ancak ne hikmetse fiyat artışları AKP-MHP bloğuna karşı kurulmuş “uluslararası tuzak” oluyor. Bir anda bir tuzak kuruluyor ancak bunu bizzat kendileri tarım emekçilerine, işçilere kuruyor. Bu tuzakları tersine çevirmenin tek yolu bulunmaktadır, tarım emekçilerinin birlikte emeğine-alınlarına sahip çıkması. (bitti)

Emek Sömürüsü de İşçi Direnişi de Pandemi Dinlemiyor

Çukurova’da tarım işçilerinin grevi kazanımla sonuçlandı

Çukurova’daki tarım işçilerini temsil eden işçi dernekleri ile Akdeniz İhracatçılar Birliği (AKİB) arasında anlaşma sağlandı.

15-20 Ağustos’ta başlayan yıllık işçi yevmiyelerinin belirlendiği AKİB görüşmeleri yevmiye ücretlerine yapılacak zam da anlaşma sağlanamaması üzerine Eylül ayına kadar sarkmıştı.

Adana, Mersin, Tarsus, Ceyhan, Dörtüol ve Erzin işçi dernekleri 14 Eylül günü tarım işçilerine AKİB istenilen ücreti verene dek “işe çıkmama” kararı aldı. Tarım işçilerinin yaklaşık yüzde 90’ı grev çağrısına işe çıkmayarak katıldı.

Grev üzerine AKİB işçilerin talebini kabul etmek zorunda kaldı.

Adana’da AKİB yetkilileri ile görüşen işçi dernekleri, 106 TL yevmiye ücretine anlaştıklarını duyurdu. Yapılan anlaşmaya göre 96 TL işçiye 10 TL de elçiye ödenecek. Bu anlaşma 1 Ağustos baz alınacak ve 2021 Ağustos ayının 1’ine kadar geçerli olacak.

Cargill işçileri, direnişlerinin 900’üncü gününde

Bursa Orhangazi’de bulunan Cargill fabrikasında alışırsken Tek Gıda-İş Sendikası’nda örgütlendikleri için işten atılan 14 Cargill işçisinin işe geri dönme talebiyle başlattığı direniş 900’üncü gününe yaklaştı. Bursa’da başlattıkları direnişlerini İstanbul Ataşehir’e, Cargill Genel Merkezi’nin bulunduğu Trump Towers önüne alan işçilerin kararlılığı sürüyor. Cargill gibi bir gıda tekeline karşı zafer kazanmalarının

Türkiye’de işçi sınıfının büyük bir kazanımı olacağını söyleyen işçiler, her hafta Pazartesi günü Cargill’in müşterilerinin ofisleri önünde açıklama gerçekleştiriyor.

Uzel işçilerinin fabrika önündeki direnişi sürüyor

Uzel Makina işçileri, 20 yılı aşkın süredir çalıştıkları fabrikadan alamadıkları tazminat hakları için Nakliyat-İş öncülüğünde Rami’deki Uzel Makina Fabrikası önünde eylemler. Tazminatları verilmeyen 2200 işçinin direniş çadırlarındaki eylemleri 20’inci gününü geride bıraktı. 2008 yılında kapanan Uzel Makina Fabrikası 13 yıldır atıl halde görünüyor olsa da içinde halen ekipmanlar var. Bu yüzden özel güvenlik tarafından korunuyor. İşçiler fabrika önünde eylemlerine devam ediyorlar.

Novares işçileri grev öncesi eylemlere başladı

Petrol-İş Gebze Şubasının örgütlü olduğu Novares’te toplu iş sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde anlaşma sağlanamaması üzerine grev kararı alan işçiler eylemlere başladı.

Gebze’de otomotiv sektörüne par-

ça üreten Novares’te greve hazırlanan işçiler, fabrikada eylemlere başladı. TİS görüşmelerinin sürdüğü fabrikada anlaşma sağlanamazsa işçiler 22 Eylül’de greve çıkacak. Vardiya giriş çıkışlarında işçilere seslenen Novares Baş Temsilcisi Sinan Karataş, “Sonuna kadar hep birlikte mücadele edeceğiz. Grev kadar mesajımızı vereceğiz, bu beraberliğimizin mesajı olacak” dedi. Fabrika bahçesinde “Eylül’de grev zafer ile bitecek”, “İş etmek yoksa barış da yok” ve “Bu daha başlangıç mücadeleye devam” sloganları atan işçiler, kararlı olduklarını bir kez daha gösterdi.

Grup Tekstil işçileri direnişte kararlı

Tazminatları ödenmeden 18 Mart tarihinden itibaren işten atılan işçiler, aylardır tazminatlarının ödenmesini bekliyor. Bu nedenle haklarını alamadıkları için direnişe başlayan Grup Tekstil işçileri bugün fabrika önünde yaptıkları basın açıklaması ile direnişte kararlı olduklarını bir kez daha haykırdı. 20 Eylül günü yaptıkları açıklamada konuşan işçiler çocuklarının geleceğini kimseye yedirmeyeceklerini direnişi sonuna kadar götüreceklerini söylediler. “İyi patron-kötü patron” olmadığını bütün patronların kötü olduğunu sadece kendi menfaatlerini düşündüklerini vurguladılar ve “Bunu bu süreçte anladık” dedi.

Gülistan Doku İçin Adalet Arayışı Sürüyor

Aylardır akıbeti aydınlatılmayan Gülistan Doku soruşturmasında, Gülistan için mücadele eden ailesi, kadınlar, üniversite arkadaşları ve avukatı çeşitli baskı ve tehditlerle susturulmaya, sindirilmeye çalışırken; Abakarov erkek yargı tarafından korunmakta ve yargılanmamaktadır.

5 Ocak 2020 tarihinden bu yana kayıp olan Gülistan Doku ile ilgili hala bir haber yokken, başta ailesi ve kadın örgütleri olmak üzere Gülistan için adalet arayışını sürdürüyor.

Üniversite öğrencisi Gülistan Doku'dan, 5 Ocak 2020 tarihinden beri haber alınmazken hakkında etkin ve adil bir soruşturma yürütülmemektedir. Gülistan'ın en son görüştüğü ve baş şüpheli olan kişi Zainal Abakarov'un sadece evinden ifadesi alındı ve hala tutuklanmadı. Soruşturma kapsamında Gülistan Doku'yu arama çalışmaları Uzunçayır Barajı'nda 233 gün sürdü. Gülistan için yürütülen arama çalışmaları sürerken barajda 4 kişinin cenazesine ulaşıldı. Fakat barajda Gülistan'ın akıbetine dair hiçbir gelişme yaşanmadı ve arama çalışmaları sonlandırıldı.

Gülistan Doku'ya dair yetkili kurum ve kuruluşlar üstüne düşen etkin bir soruşturma yürütmemekte, akıbetini unutturmaya çalışarak Abakarov'u aklamamın derdini taşımaktalar.

Gülistan Doku'yu unutturmaya çalışanlar karşısında, Gülistan'ın ailesi ve kadın örgütleri ısrarla "Gülistan Doku Nerede?" sorusunu sormaya, erkek adaletle mücadelesini sokaklarda, meydanlarda sürdürmeye devam ediyor.

7 Eylül günü, Dersim Seyit Rıza Meydanı'nda Gülistan'ın annesi ve ablası etkin bir soruşturma yürütülmemesini protesto etmek amacıyla kadınlarla birlikte oturma

eylemini başlattılar. Bir kez daha "Gülistan Doku Nerede?" sorusu meydana kadınların haykırışına dönüştü. Aygül Doku, Gülistan'ın akıbetini öğrenene kadar ailesi olarak adalet arayışında ısrarcı olacaklarını ve mücadele edeceklerini dile getirdi. Gülistan için adalet talebinde bulunan ailesi ve yine beraberinde adalet mücadelesi yürüten kadınlar ablukaya alınarak, Gülistan'ın anne ve ablası yerlerde sürüklenecek gözaltına alındı. Doku'nun avukatına ise soruşturma açıldı.

Soruşturma dosyasında yer alan bilirkişi raporunda, Doku'nun atladığı öne sürülen köprüntün altındaki suda, söz konusu saatte yüksekte düşmeye bağlı bir hareketlilik olmadığı tespit edildiği belirtilmişti. Doku'nun avukatı Ali Çimen'in kamuoyuna duyurduğu bilirkişi raporuyla birlikte; "suya düşme" iddiasının gerçekliği yansıtmadığını ifade edilerek, karada arama çalışmalarının başlatılması çağrısı yapıldı. Av.Çimen hakkında resmi bilirkişi raporunu açıkladığı, "soruşturmanın gizliliğini ihlal ettiği" gerekçesiyle soruşturma açıldı.

Aylardır akıbeti aydınlatılmayan Gülistan Doku soruşturmasında, Gülistan için mücadele eden ailesi, kadınlar, üniversite arkadaşları ve avukatı çeşitli baskı ve tehditlerle susturulmaya, sindirilmeye çalışırken; Abakarov erkek yargı tarafından korunmakta ve yargılanmamaktadır.

Gülistan Doku için adalet arayışını

sürdüren ailesi ve kadınların ısrarlı mücadelesi devam ederken; Gülistan için etkin bir soruşturma yürütme çağrısı çeşitli kampanyalarla dile getirilmekte. 250 günü aşkın bir süredir kayıp olan Gülistan için kadın kurumları ve ailesinin talepleri ise şöyle sıralanmakta;

- 1)#GülistanDokuNerede
- 2)Gülistan Doku için neden karada da etkin ve adil arama çalışmaları yürütülmüyor?
- 3)Zaynal Abakarov kimdir?
- 4)Z.Abakarov neden yargılanmıyor?
- 5)Z.Abakarov kim, neden koruyor?

Erkek yargı, Gülistan Doku soruşturmasında baş şüpheli Abakarov hakkında somut hiç bir yargılama başlatmazken, aynı zihniyet Siirt'te kadına yönelik tecavüz karşısında sessizliğe büründü. Gülistan Doku'nun akıbetinin baş sorumlusu Zainal Abakarov'u tutuklamayanlar, İpek Er'e tecavüz edip, intihar etmesine sebep olan Musa Orhan'ı serbest bıraktı.

Pandemi döneminde kadın ve LGBTİ+'lara dönük saldırılar artarken salgını adeta fırsata dönüştürenler, bu süreçte infaz yasasını meclisten geçirdi. Beraberinde kadın ve LGBTİ+'ların katilleri, çocuk istismarcıları serbest bırakıldı. Yetmedi kadın ve LGBTİ+ mücadelesinin kazanımlarına gözünü dikerek kadın kurumlarını kapattı, İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmeyi gündeme taşıdı. Erkek egemenliğin yasaları erkek-

leri cesaretlendirdi. Salgın döneminde de kadın ve LGBTİ+'lar koronadan daha fazla erkek şiddeti sonucu yaşamını kaybetti.

Kadınları katledenleri yargılamayan ve adeta cesaretlendiren erkek egemenliğe karşı, kadınlar mücadele ve dayanışmayı örüyor. Kadınlar Abakarov yargılanana kadar "Gülistan Doku Nerede?" demekten, Musa Orhan tutuklanana kadar mücadele etmekten vazgeçmeyecek. Erkek adalet karşısında "bir kişi daha eksilmeye" tahammülü olmayan kadınların ısrarlı mücadelesi sürüyor.

TJA, "Em Xwe Diparêzin" Kampanyasının Startını Verdi

TJA'nın 15 Eylül'de duyurduğu ve birçok kentte başlatılan "Em Xwe Diparêzin" kampanyasının İstanbul ayağının startı da verildi. HDP Bağcılar İlçe Örgütü'nde gerçekleştirilen etkinliğe Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Eşsözcüsü İdil Uğurlu, HDP İstanbul il ve ilçe eşbaşkanları, TJA aktivistleri ile çok sayıda kadın katıldı. TJA, HDP bayrakları ile "Ji Rosaya Heta Sakineyan soza we soza me reya we reya me ye", "Devrim kadının ayak izinde", "Kadınlarla şimdi özgürlük zamanı", "İstanbul Sözleşmesi uygulansın", "Kadını değil, şiddeti yargıla", "Kadınsız devrim olmaz", "Kadın tutsaklara özgürlük", "Genç kadınlar öncülüğünde özsavunma", "Eşbaşkanlık mor çizgimizdir" pankartlarıyla donatılan konferans salonundaki etkinliğe kadınlar ulusal kıyafetleriyle katıldı.

Etkinlikte iki dilli yapılan açıklamanın Kürtçesini Aysun Çeper, Türkçesini ise Zekiye İlbasan okudu. Açıklamada, bölgedeki erkek-devlet şiddetine ve tecavüze dikkat çekilerek, "Kampanyamızın gerekçesi Kürdistan ve Türkiye'de erkek egemen devlet, erkek egemen aile ve toplumda bin bir emek ve bedelle elde ettiğimiz kazanımlarımızı çalan, gasp eden ve işgal eden, taciz ile ret ve inkar eden saldırılara karşı bedenimizi, yaşamımızı, emeğimizi, toprağımızı, suyumuzu, anadilimizi, özgürlüğümüzü, tüm haklarımızı savunmaktır" denildi. Etkinlik kadın yönelik şiddete karşı verilen mücadeleye ilişkin sinevizyon gösterimi ardından son buldu.

Tutsak Kadınlardan YDK'nın Kampanyası İçin Mektuplar

"Pandemi kadınlar konuşuyor, erkekliğin maskesi düşüyor: Pandemi bir de bana sor" diyerek kampanya yürüten YDK, sosyal medya hesapları ve internet sitesinden kampanyaya dair tutsak kadınlardan gelen mektupları paylaştı.

Yeni Demokrat Kadın kampanyası için şimdiye kadar işçi ve emekçi kadınlardan öğrencilere, akademisyenlere; örgütlü kadınlardan siyasi tutsak kadınlara dek kadınların neler yaşadığını tartıştı, konuştu.

YDK internet sitesinde tutsak kadınlardan Leyla Elma, Elif Alçinkaya, Dersim Konak, Hiyem Yolcu ve Resmiye Vatansever'den ellerine ulaşan mektupları yayınladı.

Devletin pilot hapishane olarak seçtiği Osmaniye Hapishanesi'nde kalan Leyla, bir çok "sudan sebeple" soruşturmalara maruz kalırken, pandemi sürecinde de disiplin cezası aldığı, "burası erkek cezaevi" gerekçesiyle bir çok şeyin engellediğini yazdı.

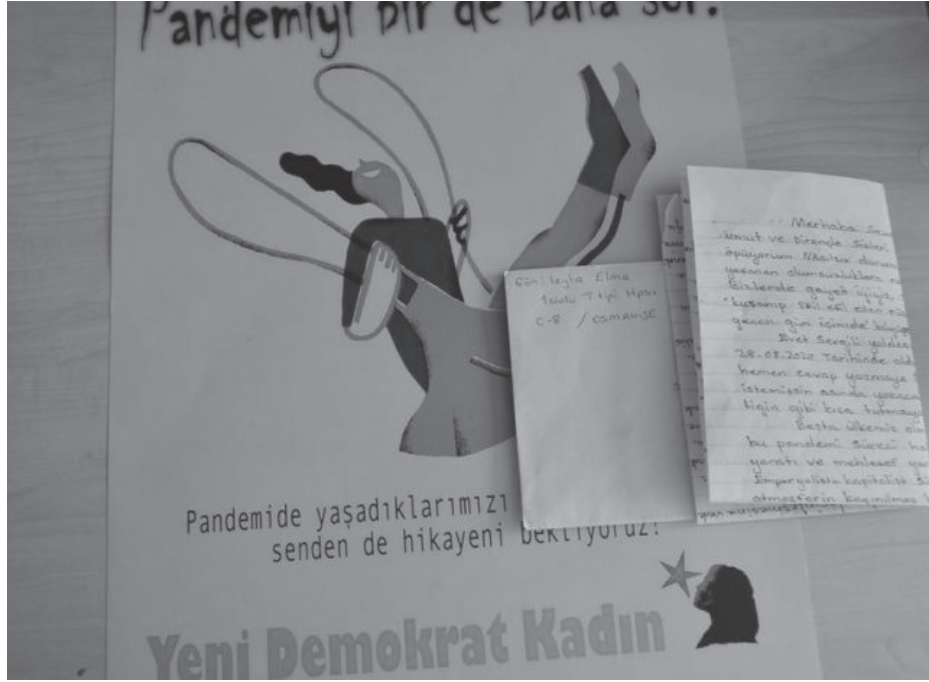
"Pandemi gerekçesiyle sevdiklerimizle görüşemedik"

Dışarda kadınların birçok şey yaşarken hapishanelerde de kadınların bu saldırılardan payını aldığını belirten Leyla, "Bizler için en zoru pandemi gerekçe gösterilerek aylarca sevdiklerimiz ile, ailelerimizle görüşemememiz oldu. Görüşmeler kısmi olarak başladığında ise tek kişi ile görüş yapma zorunluluğu trajedinin başka bir boyutunu ortaya koydu. Annelerin çocukları içinde yalnızca biri ile görüşmeyi seçmek zorunda kalması başka bir psikolojik travmaya neden oldu" şeklinde "normalleşme" denilen süreçte hapishanelerde yaşananları aktardı.

Spor vb. etkinlikler konusunda hapishanenin "erkek hapishanesi" bahanesine sığındığını dile getiren Leyla mektubunu şu şekilde tamamladı: "Spor vb. etkinlikler zaten yok, çünkü burası erkek cezaevi. Aslında yaklaşık 3 yıldır pandemi koşullarında kalıyorum diyebilirim. Düşünün koridorda yürüdüğünüzde bile 'kenarda yürüyün' deniliyor, nedenini sorguladığımızda burası erkek hapishanesi, koridorda bile kadına kenardan bir hat belirleniyor."

Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishane'de tutsak olan Elif Alçinkaya kampanya için "Hepinizin sağlıklı olmasını diliyor, COVID-19'un etkisinin tez zamanda bertaraf edilmesi dileğiyle" dediği mektubunda, pandemi sürecinde gözaltında ve hapishanede olmaya dair deneyimlerine

YDK internet sitesinde tutsak kadınlardan Leyla Elma, Elif Alçinkaya, Dersim Konak, Hiyem Yolcu ve Resmiye Vatansever'den ellerine ulaşan mektupları yayınladı.

de yer verdi.

"Oysa bambaşka söyleyecek, duyulacak herşey"

Dersim Konak, YDK'ya gönderdiği mektubunda hapishanede pandemi döneminde, hak ihlallerinin giderek arttığına dikkat çekti.

Dersim, "Koronavirüs ile savaşta galibiyetle ilerlendiğini, ekonomik kalkınmanın yükselişte olduğunu, Cumhurbaşkanlığı sisteminin siyasal getirileri, Türk ırkını yenecek virüsün henüz sahaya inmediği..." benzeri başlıklar yerini aldığını ifade etti.

Dersim Konak mektubunu şu şekilde tamamladı: "Oysa bambaşka söyleyecekti Adana'da yaşayan tekstil işçisi gencin, para cezasını ödeyemeyeceği korkusuyla kaçarken hedef alınarak vurulan bedeni; bambaşka söyleyecekti George Floyd'un nefessiz kalan sureti; bambaşka duyulacaktı 'ölmek istemiyorum' diye haykıran Emine Bulut'un sesi; yine bambaşka yürüyecekti Leyla ve Musa ellerinde kelepçe ile kolluğun arasından; bambaşka titreyecekti yüreğimiz Helin, Mustafa, İbrahim'in son haykırılarıyla; bambaşka bakacaktı Pınar'ın gözleri ..."

Hiyem Yolcu: "Amaçları sol memenin altındaki cevahiri karartmak!"

Hiyem Yolcu ise gönderdiği mektubunda, "Evet, özgürlüğün gaspı hiçbir yanulsamaya kapılmadan mekânsal sınırlamalarda anlaşılır. Birkaç metrekeye

sıkıştırılmış yaşam, açık havada esintiyi hissederek uzun uzun yürüyememe, gökyüzünü küçük bir dikdörtgen dışında görememe, deniz-ormanlar ve dağlardan tamamen koparılma... Bunlar tartışmaz ki zorlayıcıdır. Ama mahpusluğun siyasi tutsaklar açısından başladığı zamanı belki de en iyi Nazım anlatmıştır 'Hapishanede Yatana Öğütler' şiirinde: 'Yani içeride on yıl, on beş yıl/daha da fazlası hatta geçirilmez değil/geçirilir/ Kararmasın yeter ki sol memenin altındaki cevahir!' ifadelerine yer verdi.

"Amaçları sol memenin altındaki cevahiri karartmak!"

Hiyem kendileri için alındığı iddia edilen önlemlerin esasta "sol memenin altındaki cevahirin karartılması" hedefi taşıdığına dikkat çekti. "Koronavirüs gerekçesiyle 'önlemlerin' alınması siyasi tutsaklar açısından hapishanelerde esas mücadele alanı olan 'sol memenin altındaki cevahir'in karartılması hedefinden bağımsız ele alınamaz. Bu bilimsel olarak virüsün yarattığı/yaratabileceği biyolojik tehlikenin küçümsenmesi değildir. Bu genel olarak tüm devletlerin oluşan her fırsatı, her krizi kapasitesi oranında çıkarları için kullanabilmesi, kendini daha da fazla güvenceleyebilmesi meselesidir. İster egemen ister ezilen olsun, politik özne olmanın bir sonucudur bu durum. (...) mesele her yerde 'sol memenin altındaki cevahiri' karartmamak ve egemenlerin düşüncü-hegemonya altına alış düzleminden

çıkararak pratiklere girmek" dedi.

"Biz zaten karantinadaydık"

Resmiye, uzun zamandır tutsak. Ve ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü olarak daha uzun yıllar tutsak edilme amacı güdülen bir siyasi tutsak...

YDK ile paylaştığı mektupta Resmiye salgını ciddiye alıyor ama kendi koşullarından kaynaklı bu durumla eğlenmesini de biliyor. Resmiye kampanya için yazdığı mektubunda hem pandemide neler yaşadığını anlattı hem de hapishane koşullarını...

"Dünyadaki örneklerinde gördüğümüz gibi Covid-19 hapishanelere ulaştığında oraları adeta bir yangın yerine çeviriyor. Böylesi bir durumla karşılaşacak olursak biz ağırlaştırılmış müebbetlerin yaşayabilecekleri de dehşetli ya da tuhaf olabilir. Tuhaf diyorum çünkü biz ağır müebbetler, insanlardan öylesine izole edilmiş durumdayız ki, solunum yoluyla bulaşan hastalıklar bize pek uğramıyor. Örneğin ben en son ne zaman grip olduğumu hatırlamıyorum."

"Biz zaten karantinadaydık. Bilirsiniz, hapishanelerdeki Covid önlemlerinden birisi de yeni tutuklanan kişilerin başka tutsakların yanına geçirilmeden 14 gün süreyle karantinede tutulması uygulamasıdır. O karantina yerlerinin yeni hazırlanmış ve çok özel yerler olduğunu sanmayın. Bizim kaldığımız türden hücreler karantina amacıyla da kullanılıyor."

"Sınıflı ve cinsiyetçi kafaların icadı kanunlar..."

"Covidle birlikte keşfedildi sanmayın, buralar eskiden de karantina yeri idi. Verem teşhisi sürecinde hapishanede üçlü yerlerde kalan bir arkadaşı da karantina amaçlı yan hücrelere getirmişlerdi. Fiziki mesafe, Covid için 2 metre diyorlarken verem için 600 metreymiş. Kıyaslamayı siz yapın. Başka temas yollarından gelirse bilemem ama havamızda oksijen kıt, küf sporu bol, Covid virüsü ise yok. Bir yolunu bulup bize ulaşacak olursa da, kendimizi doğaya ve ona olan sevgimize emanet edeceğiz. Zira bizi buradan çıkartmaya, sınıflı ve cinsiyetçi kafaların icadı kanunlar yetmiyor. Ne Hıfzıssıhha Kanunu'nun mücbir sebepleri ne de başkası, bizimle bizi tutsak edenlerin uzlaşmaz karışıklığı kadar kadim ve köklü değil. (...) Kendimizi doğa gibi sarsıcı ve yaratıcı insanlara ama en çok da erkek devleti sarsan ve titreten kadınlara emanet ediyoruz."

Bu Memleket Kimin?

Geçtiğimiz haftalarda Sakarya ve Afyon başta olmak üzere, sosyal medyada da hem olumlu hem olumsuz anlamda karşılık bulan ırkçı saldırılar yaşandı. 4 Eylül tarihinde Mardin'den mevsimlik işçi olarak Sakarya'ya fındık toplamaya gelen işçilere saldırıldı. Özelde bir kadın işçinin darp edilmesi gündem olurken, işçilere küfür, hakaret edildi ve fiziksel şiddet uygulandı. Saldırıya uğrayan Kürt işçiler, Jandarmaya haber verdikleri halde herhangi bir dönüt alamadıklarını,

Jandarmanın yolu bulamadığı için gelmediğini belirttiler. Valilik tarafından yapılan açıklamada ise saldırıya uğrayanlar tarafından Jandarmaya herhangi bir bilgi verilmediği, hatta olayın daha eski bir tarihte ve başka bir şehirde yaşandığı iddia edildi. O saldırının ardından 13 Eylül tarihinde ise Afyon'un Dinar ilçesinde inşaat işçilerine yönelik saldırı yaşandı ve bir işçi hayatını kaybetti. Erciş'li olan işçinin yaşamını yitirdiği olaya ilişkin Afyon Valiliği tarafından yapılan açıklamada ise yapılan haberler hedef alındı ve "toplumsal bir olay değil" vurgusu yapıldı. 15 Ağustosta gerçekleşen bir başka olayda ise, zorunlu askerliğini Edirne'de yapan Doğan Çetin, Kürtçe konuştuğu ve anadilinde eğitimi savunduğu için başka askerler tarafından darp edildi. Bu saldırı da daha üst rütbeliler tarafından görmezden gelindi. Bu saldırıların hesabını sormak bir yana dursun, her zaman olduğu gibi olayın üstü kapatılmaya, yalanlarla manipüle edilmeye çalışıldı.

Türk olmayana her saldırı caiz!

Ceza yok, teşvik var

Yaşanan saldırıların toplamına baktığımızda bunların, TC devletinin var oldu-

ğu günden bu yana, iktidarın ise yıllardır üzerinde yükseldiği faşist ideoloji ve pratiklerin birer yansıması, sonucu olduğunu görebiliyoruz. TC devletinin temel yapı taşı olan faşizm ve tek devlet, tek millet, tek bayrak safasatası toplumu ve özelde işçi sınıfı başta olmak üzere ezilenleri ayırıştırmanın bir aracı olarak kullanılıyor. "Türkiye Türklerindir" gibi bir slogan ile yola koyulan ve temellerini asimilasyon gibi hedefler üzerinden kuran TC'de, elbette ki şimdiye kadar sadece Kürtler değil, Rumlar, Çerkezler, Ermeniler ve birçok milliyetten insanlar bu politikalara maruz kaldı, yerinden yurdundan sürüldü, katledildi. AKP iktidara geldiğinden bu yana ise şovenist politika ve söylemleri, sınır ötesi operasyonları ile Türk milliyetçiliğini her defasında daha fazla körtükleyerek tekçi zihniyeti pekiştirmiş ve halklar arasındaki ayrışmayı üst boyutlara taşımaya çalışmıştır. Faşizm, şovenizm elbette ki bu sistemin kendi içerisinden çıkan yani bu sistemden bağımsız olmayan olgulardır. Bir ulusa üstünlük atfetmek, diğer ulusları daha aşağı, barbar, ikinci sınıf görmek bu politikaların, yani sistemin savunucularının bizzat yarattığı geri algılardır ve her daim mücadele etmeyi gerekli kılmaktadır. Son süreçte başta Rojava devriminin tüm dünyada karşılık bulması ile daha çok alevlendirilen faşizm, Türk işçi sınıfını çembere almış ve Kürt işçi sınıfı ile aralarına duvarlar örülmesine sebebiyet vermiştir. Elbette ki sadece farklı uluslardan işçi sınıfı için geçerli değil bu durum. Toplumun tamamının damarlarına nakşedilmeye çalışılan faşist ideoloji, her alanda karşımıza çıkmaktadır. Hakim ideolojinin kapsama alanı, etkilediği kitle elbette

Toplumun tamamının damarlarına nakşedilmeye çalışılan faşist ideoloji, her alanda karşımıza çıkmaktadır.

ki toplumun büyük çoğunluğunu oluşturmaktadır ve doğalında ırkçılığın bu kadar yoğun yaşanması beklenmedik bir durum değildir. Ancak bu durum kendi içerisinde birçok tezatlık barındırmaktadır. Mesela Amerika'da yaşanan ırkçılık olayları ve George Floyd'un katledilmesi ile beraber Türkiye'de de çok fazla tepki gösterilmiş ve ırkçılığın ne gibi sonuçlar doğurabileceği, ne kadar "kötü" bir şey olduğu vs. üzerine her kesimden tepkiler yükselmiştir. George Floyd'un veya dünyanın herhangi bir yerinde, rengi, dini, dilinden kaynaklı ayrımcılığa, ırkçılığa maruz kalan bir insan için ses çıkarma cüreti gösterilirken, yanı başımızda Kürtlere yönelen ırkçı saldırılara ses çıkarmak çok daha uç bir noktada durmaktadır. Hatta George Floyd'un öldürülmesine ses çıkaranlar, sosyal medyadan çıkıp gerçek yaşamlarına döndüklerinde Kürtlerin anadilini konuşmasını bir tehdit olarak görmekteydiler. Türk oldukları için bir insandan üstün olduklarını düşündüren safasatalara körü körüne inanmaya devam etmekteydiler.

Şovenizm Almış Başımı Giderken...

İçerisinden geçtiğimiz süreç ile birebir bağlantılı olarak ırkçı saldırıların, şoven politikaların yükseldiğini tekrar söylemek yanlış olmayacaktır. Özelde son süreçte "sınırlarımızı tehdit ediyorlar" mavalını okuyarak Kürt ulusunun kazanımlarına saldıran, sınır ötesi operasyonları ile saldırılarını üst boyuta taşıyan iktidar bu saldırıların en büyük sorumlusudur. Bir ulusu ve onların haklı mücadelesini Türk halkı açısından büyük bir tehdit olarak lanse edip, ayırıştırma ve düşmanlaştırma politikalarına tam gaz devam eden iktidarın, bu faşist projelerinin başarısızlıkla sonuçlandığını söylemek çok mümkün değildir. Bunun sebebi elbette ki yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi, yıllardır, kullanılabilir bütün araçlarla empoze edilen faşist ideolojinin yaygınlığıdır. Ayrıca bu şoven, saldırgan, ırkçı politikalar ile mücadele etmesi gerekenlerin yani başta devrimci ulusal ve sınıf hareketinin son süreçteki güçsüzlüğü de bu durumu tetiklemede ve daha kolay yaygınlaşabilmesinde bir

payı bulunmaktadır. Genel siyasal durum böylesi saldırılara mahal vermektedir. Ki şimdiye kadar Kürtlere, kadınlara, LGBTİ+'lara yapılan herhangi bir ayrımcılığın, uygulanan şiddetin, çok nadir istisnalar dışında herhangi bir cezai yaptırım olmaması, cezai yaptırım uygulaması gereken devletin bu kesimlere bizzat saldırması, doğalında saldırıların yaygınlaşmasını beraberinde getirmektedir. Yapılması gereken ise apaçık ortadadır. Faşizmin yarattığı algıları yıkmak adına ideolojik, politik, pratik teşhirler yapmak, bunu özelde Türk işçi sınıfı içerisinde yapmak.

Hakim sınıfın ideolojisinin toplumun da hakim ideolojisi olduğunun ayırdına varılmalı ve bu durum karşısında güçlü bir mücadele örülmelidir. Bu elbette ki şoven politikaların teşhirini yapmadan mümkün değildir. Kendiliğinden bir bilinçlenme beklemek bizi beklemeci tavra sürükleyecek ve işçi sınıfının ve toplum arasındaki ayrışmaya seyirci kalmamıza yol açacak, üstten belirlemelerle laf kalabalığı yapmamızdan başka şeye yaramayacaktır. Kürt kadın işçiye atılan o tokadın aynı zamanda Türk kadınlara, Türk işçi sınıfına da atıldığını, o tokadın, sadece Kürt olduğu için atılmış olsa dahi, sınıfsal ve cinsel bir şiddetin aracı ve göstergesi olduğunu göstermek, teşhirini yapmak ve doğru argümanlarla ikna etmek yapılması gereken şeydir.

Nesnel gerçekliğe baktığımız zaman faşizmin teşhirini yaygın bir biçimde yapmak ve işçi sınıfı başta olmak üzere Türk halkı içerisinde neredeyse kalıtsal olan şovenizmi yıkmak çok uzak bir ihtimal, daha doğrusu sosyalist, komünist (vs.) iktidar ile çözümlenebilecek bir durum gibi görünecektir. Ancak bu nesnel gerçekliğin sınırlarının zorlanamayacağı anlamına gelmemelidir, en azından bu sınırların son noktasına kadar gelebilmek büyük önem taşımaktadır. Ki bunu belirsiz bir tarihe ertelemek şovenist politikaların zehrinin halka akıtılmasına destek olmaktır. Sadece solcu, devrimci, demokrat çevreler ile sınırlı kalan tartışmalar (ki şovenizm bu çevrelerin içinde de kök salmıştır), hakim ideolojinin bu hakimiyetine boyun eğmek anlamına gelmektedir. Sadece devrimci çevrelerde bu siyaset yapış tarzına karşı mücadele yürütmek elbette ki güdük bir mücadeleyi doğuracak ve ilerletilemeyen, dar, kitleden kopuk bir mücadele halini alacaktır, almıştır.

TC Çıkmazında KDP Gerçekliği: Kirli Bir Siyasetin Kürt Yüzü

Ne ilk ne de son diyebileceğimiz bir KDP-TC gerçekliğine daha şahitlik ediyoruz. Mevcut tablo gösteriyor ki; son on yılda Kürtlerin Ortadoğu'da muazzam direnişlerle ezilenlerin tarih sahnesine yazdırdığı kazanımlara yapılan ve yapılacak en acı saldırılar "birakuji" şiarıyla gerçekleşen ve gerçekleşecek olanlardır.

Kürdün yüreğinde tarihsel ve güncel acı bir gerçeklik olan "birakuji", dün olduğu gibi bugün de TC özgülünde egemenler için kullanılan politik hamle olarak görülmektedir. Osmanlı'dan torunlarına; Kürt halkı ile coğrafyası üzerinde iktidar olan veya iktidar olma eğilimi gösteren her gücün kullandığı politik bir argüman olan "böl, parçala, yönet" şiarı, Kürt tarih sahnesinde her zaman Kürt halkının özgürlük mücadelesine ket vuran bir yerde durmuştur. Ve özgürlük mücadelesine karşı işgal, katliam, tecavüz, asimilasyon, imha pratiklerinin yanında bu politik yöneliminde de ciddi bir deneyime sahip olan TC'nin, KDP ile kurduğu ilişki veya KDP üzerindeki hakimiyeti bugün açısından sadece TC ve KDP çıkarları üzerinden tartışılacak bir mesele de değildir.

Bu yönelimin esas hedefinin PKK'nin özelde Rojava olmak üzere Ortadoğu'dan tasfiyesi olduğu gayet açıktır. Ortadoğu'da bulunan bütün egemen güçlerin ve uşaklarının ekonomik, siyasal çıkarlarına ters düşen PKK'nin, Ortadoğu varlığı bu minvalde bir yandan da TC ve KDP iş birliği üzerinden hedef alınmaktadır.

KDP: Tarihsel Pasiflik Ekseninde İşbirliği

12 Eylül askeri faşist darbesinin içerde devrimci ve yurtsever kesime dönük başlattığı siyasi soykırım ve katliamların devamında Başûr'dan Bakûr'a gerilla yönelimini koyan Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne karşı TC ilk sınır ötesi operasyonunu 25 Mayıs 1983'te başlattı. TC'nin özelde gerillayı ve KDP'yi etkisiz kılma eksenli başlattığı bu harekate karşı koymayarak sınırın 5 km içerisine çekilen KDP güçleri; TC karşısında ilk pasifliğini böyle bir pratikle verdi. Ve devamında gelişen ekonomik, siyasal işbirliği 90'larda PKK'ye karşı operasyonlara ortak olmakla pekişti.

Gelinen aşamada KDP çizgisi her zaman dört parça Kürdistan'da Kürt halkının ulusal ve birlik çıkarlarına aykırı olmakla yetinmedi. Kendi siyasal ve ekonomik

çıkartlarını Kürt halkının ulusal ve birlik çıkarları üzerinde gören KDP; Kürt halkına karşı işlediği bütün suçları da PKK üzerine yıkmamanın çabası içerisindedir. Rojava Devrimi'nden, IŞİD'in Şengal ve Maxmûr işgallerine ve gelinen aşamada Zinê Wertê, Heftanîn'e kadar tamamıyla TC'vari bir anlayışla Kürt halkının Ortadoğu'daki kazanımlarına yapılan saldırıların yolunu açmanın ötesinde, TC ile kurduğu işbirliğiyle bu saldırılara ortak olan bir KDP gerçekliği var.

Neticede 2 Eylül'de Neçirvan Barzani, beraberinde bir heyetle Türkiye'ye gelerek Türk Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu ve Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan ile bir görüşme gerçekleştirdi. R.T.Erdoğan'ın çağırısı üzerine gerçekleşen görüşme Irak basınında da "KDP Ankara'nın hizmetinde" yorumlarıyla yer edindi. Görüşmenin ardında yapılan açıklamalardan; görüşmenin ekonomik, siyasal ilişkilerin güçlenmesi ve PKK'ye karşı mücadele mücadelenin boyutları üzerine şekillendiği açıkça ifade edildi. Bu eksen de KDP cephesinde yapılan bütün açıklamalarda TC'nin saldırıları görmezlikten gelmekte ve PKK suçlanmaktadır. Hatta ziyaret sonrasında KDP tarafından yapılan açıklama, tam anlamıyla MİT'in kaleminden çıkmış bir görüntü izlenimi verdi.

IŞİD'in Şengal ve Maxmûr saldırılarında Ezidi ve Kürt halkını katliamla yüz yüze bırakan KDP güçlerinin direnmeden bölgeyi IŞİD'e teslim ettiğini dünya kamuoyu şahitlik etti. Buna karşı öz savunma güçlerini kuran PKK'nin Şengal ve Maxmûr'u nasıl IŞİD'ten temizledi-

ğine de dünya şahit oldu. Ama gelinen aşamada işgalci TC'nin bu bölgeye yaptığı saldırıların sorumlusu olarak PKK'yi suçlayan KDP; bölgede sarsılan iktidar prestijini de ezilen halklara uygulanan saldırılarla toparlamaya çalışmaktadır. İhanetin ötesinde kirli bir siyasetin bir parçası olmaktan asla vazgeçemeyen KDP bugün bu kirliliği geliştirmeye çalışarak Kürt halkına karşı TC'leşmektedir.

Bölge halkı içinde de ciddi bir tepki toplayan KDP; aynı zaman da MİT eksenli bir baskı ve tutuklama furcasını da eksik bırakmamaktadır. Bütün bu gelişmeler KDP'nin TC'nin yörüngesinde hareket ettiği, bölgede başta ABD ve Fransız emperyalizmi eliyle yürürlüğe konulan bir politikanın sahadaki aktörü olarak konumlandırıldığı anlaşılmaktadır. Mesele sadece Irak Kürdistanı ile sınırlı değildir. Rojava'da da KDP çizgisine yakın partilerin "ulusal birlik" adı altında özerk yönetime ortak edilmesi çalışmaları da düşünüldüğünde, Kürt Özgürlük Hareketi'ne tasfiye dayatılmaktadır. Daha doğru bir ifade ile PKK'nin KDP'lileşmesi, Kürt ulusuna ihanet ederek, devrimci yanının törpülenmesi amaçlanmaktadır.

Emperyalistlerin ve bölge gerici devletlerinin uygulamaya koyduğu bu politikada sahadaki aktör KDP olarak ortaya çıkmaktadır. Kürt ulusunun kazanımları bir kez daha içten ihanetle ortadan kaldırılmak istenmektedir. Ancak ne var ki Kürt eski Kürt değildir! Yaşanan bu gelişmelerin farkındadır ve buna uygun bir tavır almaktadır.

Gabar Dağı'nda bir hafta önce başlayan yangın, bu kez Fındık Beldesi'nin kırsalına sıçradı.

Gabar'daki Yangına Günlerdir Müdahale Edilmiyor

Şırnak kent merkezi ve Cizre ilçesi arasında bulunan Gabar Dağı'nın Memira (Cevizli) köyü kırsallarında bir hafta önce başlayan yangın, Deriyê Gabar, Bêsûkê (Koçağılı), Deşta Dêrşew, Qernê, Bîrava ve Memîrûka alanlarına yayıldı.

Bêsûkê (Koçağılı) köyündeki yangın söndürülürken, binlerce ağaç kül oldu. Devam eden yangın, Güçlükonak ilçesine bağlı Fındık Beldesinin kırsalında ve Şırnak merkeze bağlı Zivingû (Köprüce) köyüne sıçradı.

Herhangi bir müdahalenin yapılmadığı yangın bölgesinde helikopter hareketliliği yaşanıyor.

BURJUVA SİYASETİN ÖNE ÇIKARDIĞI BİR FİĞÜR OLARAK SÜLEYMAN SOYLU...

*Kimi çevrelerce propagan-
da edilenin aksine AKP
sonradan gerici faşist bir
karaktere bürünmedi. Daha
ilk yıllardan itibaren bu-
gün hayatın her alanında
işçi-emekçi halkın yaşamını
zorlaştıran uygulamaların
temelleri o zamanlar atıldı.*

Burjuvazinin kendi ulusunun işçi ve emekçi halkına ve diğer ulus burjuvalarına karşı yürüttüğü politika esasen en yumuşak dile ve programa sahip olduğunda dahi bir gizli savaş enstrümanıdır. Bu enstrümanın yerini açık şiddete bırakması çelişkilerin o ana kadar yönetilebilir olan özelliklerinin ortadan kalkması sonucunda gerçekleşir. O halde en demokratik burjuva cumhuriyetlerinin sahip olduğu en ileri burjuva demokrasilerini yönlendiren, domine eden siyasetin öz olarak bir savaş programı ve savaş dili olduğunu bilmeliyiz.

Savaş programı ve dilinden bugüne kadar anlaşıla geldiği şekliyle yani kullanılan savaş-şiddet talep eden ya da karşıtlarını şiddet ile tehdit eden bir dilin olmasını değil; en “ılımlı”, en “şefkat dolu” siyasi argümanlarının dahi esasen burjuvazinin işçilere ve emekçi halka karşı örtük şiddetini içerdiğini anlamalıyız. Çünkü burjuvazi sermayesini artırmak, büyütme zorundadır; sermaye ise yoğunlaşmış işçi emeği, işçiden gasp edilen artı emek demektir. Her devletin *-eğer proletaryanın devleti değilse-* burjuvazinin devleti olduğunu yani devletin tüm kurumlarıyla burjuvazinin sermayesini daha da büyütme amacı etrafında örgütlenen bir organizasyon olduğunu söylediğimizde, o devletin hayata geçireceği politikalar için anılan dönem ve koşullara en uygun politik figürlere kurdurulan hükümetlerin tüm söylem ve eylemlerinin bu amaca, *-sermayenin büyütülmesi amacıyla-* hizmet etmek olduğunu söylemiş

oluruz.

İşçi emeğinin, burjuvazinin kâr maksimizasyonu hedef ve isteğine uygun olarak artan oranlarda sömürülmesi, işçilerin çoğu zaman toplumsal gelir artışına uygun olmayan şekilde yoksullaşırken de artan oranlarda yoksullaşması demektir ve açıktır ki bu işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki ekonomik çelişkilerin derinleşmesi anlamına gelir. Bu çelişkilerin yönetilmesi örtük, gizli devlet terörüyle olur ki; işte bunun gündelik hayattaki karşılığı da burjuva politik figürlerin program, eylem ve söylemleridir.

Anılan ulus burjuvazisinin ekonomik gücü, ülkedeki burjuvazi demokrasisinin gelişmişlik derecesi ile doğru orantılıdır. Dünya üzerinde ileri kapitalist ülkelerde ileri burjuva demokrasisi örnekleri görülürken, iktisaden daha zayıf ulus burjuvalarının hakim karakterde olduğu ülkelerde faşist-otokratik yönetimin belirleyici olduğu görülmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulduğu ilk andan bugüne faşizmin farklı biçim ve boyutlarda uygulandığı ama kesintisiz olarak burjuva ideolojisinin -ve faşizmin- hakim olduğu bir ülkedir. Faşizmin baskısının artması, işçi sınıfı ve emekçi halklara (tüm ulus, milliyet ve inançlara karşı da elbette) yönelik örtük-açık devlet şiddetinin-terörünün de artması demektir

ve bunun için ekonomik, politik gelişmeler belirleyici olmaktadır. Kimi zaman ülke içindeki emek-sınıf hareketi, kimi zaman özgürlükçü ulusal hareketler karşısında iktidarı kaybetme korkusu duyan burjuvazi, çareyi daha faşizan devlet politikalarını hayata geçirecek politik figürlere görev vermekte ve onlara “hükümet” kurdurmaktadır.

AKP'nin iktidara getirildiği 2002 yılından hemen önce 1999 depremi ve ekonomik krizler yaşanmış, kitlelerin devlete karşı güvensizliği had safhaya varmıştı. Kısa süre hapsedilen R.T.Erdoğan'ın AKP'nin başına getirilmesi de devlete tepkisi artan kitlelere devletin cezalandırdığı birini göstererek yakınlık ilişkisi kurmaları ve etrafında birleşmeleri amacını taşıyordu. Kimi çevrelerce propaganda edilenin aksine AKP sonradan gerici faşist bir karaktere bürünmedi. Daha ilk yıllardan itibaren bugün hayatın her alanında işçi-emekçi halkın yaşamını zorlaştıran uygulamaların temelleri o zamanlar atıldı.

Bir kriz sonrası hükümete getirilen AKP, bir taraftan AB'den yüklü miktarda sermayeyi alabilmek için “demokratikleşme” programları açıklarken diğer yandan da bugünlerin faşist rejimini inşa etmekteydi. Bir örnek olarak, polislin silah kullanma serbestliğinin artırılması

kararı ile “demokratikleşme beyanı”nı, AB ilerleme programını takip ettiklerini aynı dönemde açıklıyorlardı. AKP kendini o dönemler İslamcı ya da Kızıl Elmacı değil “muhafazakar demokrat” olarak tanımlıyordu!

Daha 2009 yılında, henüz Suriye'de savaş başlamamışken, Türkiye-Suriye sınırındaki mayınların temizlenmesi ihalesinin de göstermekte olduğu gibi AKP kendisine verilen rolü oynamaktaydı. Bu rolün elbette bir parçası da Suriye'deki Kürtlerin öngörülen federasyonu elde etmeleri halinde ABD ve Türkiye'yi memnun edecek bir çizgide olmasının sağlanmasıydı. Geleneksel, feodal ağ ve ilişkilerle birlikte Kürt toplumu düşünüldüğünde AKP, İslamcı özellikleriyle de Kürtleri bu ağ ve ilişkilerden yakalayabilecek gibi görünüyordu.

Bugün dahi, onca katliam, tutuklama vb. saldırılar sonrası Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi cephesinden kimilerinin AKP ile yeni bir çözüm süreci beklentilerini ifade etmeleri veya aslında R.T.Erdoğan ve AKP'nin Kürt ulusal sorununun çözümünü istediklerini ancak ittifak yapmaya mecbur bırakıldıkları ve kimi çevrelerin bunu engellediği yönündeki yorumların kodları bu ağ ve ilişkilerin karşılıklı etkileşiminde bulunabilir. Ancak AKP ve ABD istedikleri çizgide bir

“ R.T.Erdoğan’ın grubu ile Soylu arasındaki çatışmanın bir istifa krizine evrilmesi ancak R.T.Erdoğan’ın Soylu’yu görevde tutmasının gösterdiği gibi şu anki durumda Erdoğan, Soylu ve temsil ettiği grubu tasfiye etmek değil bir süre daha kullanmak eğilimdedir. ”

Kürt özerkliği için PKK’yi tasfiye etmeye yönelmiş ve bu amaçla çözüm sürecini gündeme almışlardı.

Devletin çözüm sürecinden çok önce savaşa karar vermiş olduğu, devleti yöneten hakim sermaye grubunun politik temsiliyeti için kimi başka sermaye grupları ya da devlette örgütlenmeleriyle ekonomik, politik bir güç elde etmiş olan kişi ve gruplar arasında bir konsensüs oluşturması ve bununla birlikte o güne kadar AKP’ye muhalifmiş imajı çizen; Numan Kurtulmuş, Süleyman Soylu, Yiğit Bulut, Tuğrul Türkeş gibi politik figürlerin -elbette temsil ettikleri kliklerle birlikte- AKP’ye dahil olmalarından da görülebilir.

Neden Soylu?

Kesintisiz faşizm uygulamaları arasında 1990’lar Türkiye’deki uygulamalar ayrı bir yer tutar. Bu yıllarda işçi sınıfının 1970’lerdeki mücadelesi ile elde ettiği hakların gaspı ve sendikasıız, güvencesiz çalışmaya mecbur edilmelerine yönelik saldırılar, Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi’ne yönelik azgın devlet terörü ile birleşmiş; binlerce insanın gözaltında kaybedildiği, on binlercesinin hapis hanelere doldurulduğu, kitlesel katliamların gerçekleştirildiği bir dönem olmuştur.

Bu süreci çok önceden planlayan ve Türkiye burjuvazisine her dönem yol gösteren emperyalist haydutlar, bu özgül dönemi yönetmek için Amerikancı kanadının politik temsilcisi olan Doğru Yol Partisi’ni hükümete getirmiştir ve tıpkı şimdiki gibi bölünme korkusunun artmasıyla burjuvazinin tüm politik temsilci gruplarının dahil olduğu koalisyonlar da gündeme gelmiştir.

Bir burjuva politik figür olarak Süleyman Soylu işte bu koşullarda DYP içerisinde siyasete başlamış, o gün koşullarında önemli hiçbir görünürlük kazanmamış, ancak DYP egemenler açısından işlevselliğini yitirdiğinde DYP’nin (daha sonra DP) başına geçebilmiştir. Bu bakış açısıyla Soylu’nun kendisinin bir politik figür olarak bir hareket örgütleyip organize edecek ve onu yönetip geliştirebilecek kabiliyetten yoksun olduğu görülmektedir. Ancak, dönem DYP’sinin 1990’ları yöneten kadroları gerek emperyalist haydutlar gerekse Türkiye burjuvazisi açısından “savaş tecrübesine” sahiptir ve Soylu da o dönemin savaş kadrolarından Mehmet Ağar’ın öğrencisi, takipçisi olarak emperyalistlere ve onların Türkiye’deki kontrgerilla kadrolarına yakın, özel ilişkilere sahiptir. Kontrgeril-

la faaliyeti için gerekli olan finansmanı sağlamak üzere örgütlenen uyuşturucu ağlarından, silah kaçakçılığına, insan ticaretinden kimi devlet kurumlarından aktarılan kaynaklara bir dizi ilişki ve ağı barındıran bir örgütlenmenin parçasıydı. Soylu’nun adının sıklıkla mafya-uyuşturucu ağı ile anılmasını sağlayan bu ilişkileridir. Onu subjektif olarak önemli hale getiren işte bu ilişkileridir.

Her ne kadar politik ekol olarak aynı kökenden gelseler de Nizamettin Erbakan’la birlikte 1970’lerde sermayenin bir kısmının daha muhafazakar, İslamîdinci görüşler etrafında örgütlenmesi ve bu sayede büyüme arayışına girmesiyle bugünkü “İslamcı kapitalistler” AKP çevresi olarak ortaya çıkmış, görünümde daha seküler olanlar DYP-ANAP çizgisini devam ettirme gayretinde olagelmıştır. Ancak bugün süreç devam etmektedir ve aynı kökenden gelen bu iki sermaye bloğu arasındaki geçişliliğin son derece kolay olması nedeniyle politik sürtüşmeler sıkça yaşanmaktadır.

AKP içerisinde R. T. Erdoğan ve ailesi ve onlarla olan ilişkileri sayesinde palazlanan rant sermayesi, geçmişten bugüne “İslamcı” sermaye, Soylu ile temsil edilen geçmişin DP’si (sonra DYP ve tekrar DP’nin temsil ettiği sermaye), MHP ile temsil edilen daha çok orta-küçük sermaye gruplarının vb. varlığından bahsedebiliriz. Unutmayalım ki; sermayenin temel amacı kendi lehine kâr maksimizasyonunu sağlamak, bunun için işçi sınıfı emeğini daha yoğun, daha fazla sömürmek ve aynı zamanda kendisine rakip olan diğer

sermayeleri de kendi mülkiyetine geçirmektedir. Zira, büyümeyen sermaye ölmeye mahkûmdur. O halde, işçi sınıfı ve Kürt ulusuna karşı örgütlenen AKP bloğunun kendi içinde de pek çok çelişkiyi taşıdığını anlayabiliriz ki; böylelikle Berat Albayrak-Süleyman Soylu kavgası diye kişisel bir sürtüşme olarak lanse edilenin aslında sermaye gruplarının çatışması olduğunu da anlamış oluruz.

Soylu’nun şu anki tüm faaliyetleri, bir görev adamı edasıyla yaptığı tehditler, organize ettiği saldırılar vb. bir yönüyle işçi sınıfının devrimci hareketine ve Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi’ne saldırı anlamı taşıdığı kadar, temsil ettiği sermaye grubunun politik-ekonomik faaliyet alanını genişletmeye de dönük faaliyetlerdir. Soylu ve temsil ettiği grubun politik olarak güçlenmesi, AKP içindeki kimi sermaye gruplarının da desteğini alabilecek olduğu ve bunun da bu sermaye gruplarının kendi lehlerine büyümesi anlamına gelecektir. İşte AKP’yi yöneten sermaye gruplarının bunu kabul etmesi mümkün değildir.

Dönem dönem Soylu-Albayrak, Soylu-Metiner, Soylu-A. Gül vb. arasında yaşanan tartışmaların temel nedeni bu kişilerin temsil ettiği sermaye gruplarının kendi lehlerine ve diğerleri aleyhine giriştikleri büyüme hamleleridir. Tekrar söyleyecek olursak; yaşanan bu çatışmaların nedeni ekonomiktir ve gelecekte de bu klikler arasında bu çatışmalar yaşanacaktır. Bu süreç, ta ki birisi yeterince güç biriktirip diğerini tasfiye edene kadar da devam edecektir.

R. T. Erdoğan’ın gerek ABD’nin siyasal İslam projesiyle yoğrulmuş Büyük Ortadoğu Projesi içindeki konumu, gerekse 18 yıllık süreçte elde ettiği ilişkiler ağı, Soylu’nun temsil ettiği ilişkiler ne kadar derin ve tarihsel olsa da, R.T.Erdoğan ve çevresinin Soylu’nun temsil ettiği grup tarafından saf dışı bırakılabilir olmasını engellemektedir. R.T.Erdoğan’ın grubu ile Soylu arasındaki çatışmanın bir istifa krizine evrilmesi ancak R.T.Erdoğan’ın Soylu’yu görevde tutmasının gösterdiği gibi şu anki durumda Erdoğan, Soylu ve temsil ettiği grubu tasfiye etmek değil bir süre daha kullanmak eğilimdedir.

Soylu’nun sıklıkla halkı, devrimcileri, demokrat-yurtsever kişi ve kurumları tehdit etmesinin yalnızca onun halk düşmanlığı, görevini icra eden basit bir burjuva politik figür olmasından ileri gelmediğini, Soylu’nun bu şekilde görünürlük kazanmak ya da görünürlüğünü korumak niyetinin göstergesi olduğunu unutmamalıyız.

Erkekleşen Siyasetin Gölgesinde Kan Davalıyla Bir İttifak Meselesi

Geçtiğimiz haftalarda en çok konuşulan konu başlıklarından biri, yıllardır hapis-hanede esir tutulan HDP'nin eski eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın İyi Parti Genel Başkanı Meral Akşener'e dönük "kahvaltıya giderdim" çıkışı oldu. Demirtaş, Medyascope'tan Ruşen Çakır'a verdiği röportajın bir bölümünde "Aslında bir sabah eşim Başak'ı da alıp, Meral Hanım'ın evine kahvaltıya gitmek isterdim" demiş; Demirtaş'ın bu çıkışını Fox TV'de İsmail Küçükkaya'nın programında yanıtlayan Akşener ise "Güneydoğu'da bir gelenek vardır. Bir kan davası da olsa, insanlar birbirine misafirlğe geldiğinde yenilir içilir. Kapıdan uğurlanır. O kan davası devam eder" şeklinde, aslına rücu bir cevap vermişti.

"Kahvaltı" ve "kan davası" söylemleriyle gündemleşen İyi Parti'yle "ilişki kurma çabası" aslında yeni bir durum değil. AKP-MHP faşist blogu karşısında CHP ile yan yana gelen MHP'den bozma İyi Parti ile geniş bir blok oluşturma tartışması, başta Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi olmak üzere HDP'nin uzun süredir gündeminde olan bir meseledir. Art arda yaşanan seçimlerde ve özellikle tekrarlanan İstanbul Belediyesi seçimlerinde; CHP'nin (ve dolaylı olarak da işbirliği halinde olduğu İyi Parti'nin) kapalı kapılar ardında yapmaya çalıştığı ittifakı, HDP sık sık kamuoyunda gündemleştirmesine rağmen değil İyi Parti, CHP bile bu ittifakı dillendirmekten kaçınmıştı. Ancak buna rağmen HDP'nin başta CHP olmak üzere AKP-MHP faşist blogu karşısında olduğunu iddia eden siyasi partilere dönük kamuoyuna açık bir

ittifak çağrısı sürdü.

Demirtaş'ın "kahvaltı" çıkışı öncesinde (20 Ağustos) Twitter hesabından paylaştığı "Bir İttifak Modeli Önerisi" başlıklı yazı da bu açıdan dikkate değerdir. "Ülkemizi, toplumumuzu mevcut durumdan kurtarmak ve düze çıkarmak için geniş tabanlı bir demokrasi ittifakı kurulması gerektiğini düşünüyorum. Bu demokrasi ittifakını salt bir seçim ittifakı olarak değerlendirmek doğru olmaz. Asıl amaç, toplumu temel demokrasi ilkeleri ve ortak bir gelecek fikriyatı etrafında bir araya getirmek olmalıdır. Bu toplumsal birlik oluştuktan sonra bunun seçim iş birliğine de katkı sunması elbette beklenir. Demokrasi için toplumsal birlik derken sadece siyasi partilerin yan yana gelmesini kast etmiyorum. (...) Bütün toplumsal kesimlere açık bir ittifak olmalı ve ittifakın temel ilkelerini kabul eden herkesi, her kesimi bünyesine katarak sürekli büyümelidir. Bunun için, öncelikle siyasi partilerin kendi aralarında görüşerek netleşmeleri gerekiyor. Hiçbir parti dışlanmadan bir araya gelinmeli. Bu siyasi partiler daha sonra, üzerinde uzlaşacakları temel ilkelerini, amaçlarını ve hedeflerini ortak bir deklarasyonla kamuoyuyla paylaşabilirler" diyen Demirtaş'ın "Hiçbir parti dışlanmadan bir araya gelinmeli" vurgusu ile "kahvaltı" çıkışının birbirinin devamı olduğu açıktır.

Muhalefet maskesine inanmak ya da onu indirmeye zorlamak

Kuşkusuz Demirtaş'ın bu çıkışı ile İyi Parti gibi faşist bir partinin genel başkanını

kendi minderinde konuşurmayı başarmış olması, buna zorlaması başlı başına bir başarıdır. Burjuva siyaset yapma tarzıyla sınırlandırılmayacak olan karşısına kendi politikayı dayatma, karşıtını senin hakkında söz söylemek zorunda bırakma konusu önemlidir. Ancak burada bu çaba ve bu çabanın karşılık bulma durumundaki başarıyı bir yana koyarsak, "kahvaltı" karşılık "kan davası" meselesi, ciddi bir hatırlatma ve önemli bir veridir.

Halk düşmanı kimliği konusunda hiçbir tereddüde düşülmeyecek Akşener'in "kan davası" çıkışı, daha önce de belirttiğimiz gibi direkt aslına rücunun göstergesidir ve pek tartışmaya gerek yoktur. Demirtaş'ın bu tür liberal çıkışları, HDP aracılığıyla Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin Türkiyelişme politikalarının geldiği bir noktayı temsil ediyor bu yanıyları. Ve esas tartışmayı hak eden nokta burasıdır.

Elbette HDP ve Demirtaş'ın İyi Parti'nin niteliğini bilmediğini düşünmemekle birlikte liberal bir tarz ile örgütlenmeye çalışılan bir ittifak çabasının zamanla gözleri kör ettiği bilinmeyen ve karşılaşılmadık bir durum değildir. Çok açıktır ki, hem İyi Parti hem de CHP her ne kadar bugün AKP-MHP faşist blogu karşısında konumlanırsa da, iktidara geldikleri takdirde (ki AKP-MHP faşist blogunun bugünkü durumu düşünüldüğünde iktidara gelme durumu ciddi bir halk hareketinin sonucu olacağından belli bir demokrasi maskesi takmak zorunda kalacaklardır, şeklinde bir öngöründe bulunabiliriz) aynı düzenin sürdürücüsü olacakları açıktır.

Yakın tarihten AKP'ye dair bir hatırlatma ile anlatmak istediğimizi biraz açalım: 40. yılını geride bıraktığımız 12 Eylül AFC, AKP'nin iktidara geldiği ilk yıllardan itibaren hedefe konmuş ve AKP kendisini bu konuda "reddi miras hareketi" olarak tanımlamış, "sivil hareket" başlattığını ilan etmişti. Bu yüzden darbe yargılamaları yapmış, ordu içerisindeki darbeci unsurlara karşı savaş başlatmıştı! Heyhat, gel gör ki, mesele 12 Eylül ve darbecilik değildi AKP açısından... Mesele 12 Eylül sonrası vesayet organlarından ele geçiremediklerini ele geçirebilmektir. Başta ordu olmak üzere devlet organlarını kendi kliği açısından ele geçirebilmektir. Bunu zamanla çok açık bir şekilde ortaya serdi.

CHP ve İyi Parti'nin bugün başka bir kliğin çıkarlarını temsil ediyor olması ve AKP-MHP faşist blogu karşısında yer

almasa, onların da bu amacı güttüğü gerçekliğini değiştirmez. Bu gerçeklik hiçbir liberal tutumla örtülmemeli, Kürt hareketi bu konuda kendi deneyimlerini de göz ardı etmemelidir. Kuşkusuz yukarıda da belirttiğimiz gibi karşıtın olan kesimleri bile kendinle ittifak yapmaya mecbur etme ve kendi politikalarına entegre etme çabası anlaşılmalıdır ancak burada CHP ve İyi Parti'nin "muhalefet" maskesi bu denli ciddiye alınmamalıdır. Gerçek demokrasi ittifakı için HDP'nin hedeflemesi gereken kesim bellidir, CHP ve İyi Parti'nin ilk fırsatta dümeni kıracağı yer de...

Kapsayıcı ve dönüştürücü siyaset gerçek gücünü nereden alır?

Gelelim bir diğer önemli konuya... Demirtaş'ın Akşener'e kahvaltıya gitme isteğini belirttiği röportajın bir yerinde geçen ve gözlerden kaçmaması gereken bir diğer ifadesi Cumhurbaşkanı Erdoğan ile ilgilidir. Şöyle diyor Demirtaş, "Tayyip Bey, açılım görüşmelerinde bile bize karşı hem ketum davrandı. Halbuki insan olarak oturup konuşabilme şansınız olsaydı. Birbirimizi iyi tanısaydık. Birbirimizle insanı yanlarımızı paylaşabilseydik. Belki Türkiye'de birçok şey çözülebilirdi."

Hem Akşener hem de "Tayyip Bey" ile kurulacak "insancıl" ilişkilerin Türkiye'de birçok şeyi çözebileceğine Demirtaş gerçekten ve yürekten inanıyor mudur, bilemeyiz. Şu an bunu da tartışmayacağız ancak bu "insancılık" dolu konuşması ile Demirtaş'ın siyaset tarzında giderek liberalleşen, erkek egemen ve sağ popülist eğilime giren tarzın sorunlu olduğunu vurgulamak gerekir. Demirtaş, Tayyip, Akşener vb. isimler üzerinden sürdürülen ve isimlere sığdırılarak yapılan siyasetin toplum nezdinde "tek adam kültürü"nü geliştirmekten; halihazırda toplumun bir parçası olmak yerine halkın tebaa haline getirilmeye çalışıldığı, öznelikten uzaklaştırıldığı bir ortamda buna hizmet etmekten başka bir işe yaramayacağı açıktır.

Elbette bu mesele daha çok tartışılır, ancak söz olarak ekleyelim: Siyasetin erkekleştirilmesinin bir aracı olan, dilin kişisel muhataplık haline getirilmesi, erkek egemen siyasette egoların geliştirilmesine yol açar. Halbuki toplumun dönüştürülmesine katkıda bulunması için siyaset yapma tarzının kolektifleştirilmesi gerekmektedir. Kapsayıcı ve dönüştürücü siyaset gerçek gücünü buradan alır.

Kitle Çalışmalarında, Politikaların Belirlenmesi ve Yoldaşların Kilit Rolü Üzerine

Politik örgütlerin amaçlarına ulaşabilmesi için örgütün kitle çalışmasına yönelik politikası ve örgütün kitle çalışması içerisindeki faaliyetçilerinin durumu-gerçekliği kilit önemdedir. Politik tespitlerimiz dış dünyaya ne kadar uygunsunsa, onu devrimci bir içerikle ne kadar yansıtabiliyorsa ve bu durum devamında kitlenin örgütlenmesine ne kadar açılabiliriyorsa amaçlarımıza o derece yakınlaşabiliriz.

Bir örgüt faaliyetinde, çalışmaların - yönelimlerin ve politikaların içeriğini belirleyen oldukça farklı ve bir o kadar da önemli değişken bulunur. Hem yerel hem de uluslararası alanda; düşman güçlerinin durumu, kendi güçlerimizin durumu, içerisinden geçilen süreç, toplumsal talepler, toplumsal değişimler ve bir dizi benzer mesele yönelimin içeriği ve nasıl hayata geçirileceği noktasında *söz sahibi* olurlar. Biz bu yazıda, örgütümüzün somut ihtiyacı bağlamında örgütün örgütlenmesi meselesi hakkında bir politikanın varlığı ve politikanın belirleyeni, taşıyıcısı ve geliştireni olarak faaliyetçilerin önemi üzerinde durmaya çalışacağız.

İlk olarak üzerinde durmayı hedeflediğimiz, bir politikanın varlığı meselesinden kastımız genel ve genel olduğu kadar soyut manada kalan bir politikanın varlığı değildir. Bu genel politikamız, örgütü örgüt yapan ve diğerlerinden ayırma noktasında belirgin bir özelliği taşıyan genel politik tutumumuz ve politik *iskeletimizdir*. Örneğin güncelde, 1- Ulusal sorunun ükede ve bölgede aldığı biçim ve önem, bizim onunla ilişkileneşimiz ve onun devrim sürecindeki önemini kavrama noktamız, 2- Toplumsal üretici güçlerin yaşadığı değişim ve onu bugünün gerçekliğinde yeniden yorumlamak ve emekçi kesimlere yönelik devrimci bir program çıkartmak, 3- Geleceğin kurucu özneleri olarak hem politik arenada hem de iç örgütsel süreçlerde kadınların rolünün yeni keşfi, 4- Bu ve benzeri birkaç meselede daha sürecin devrime kanalize edilebilmesi için izlenen bütünlüklü mücadele haritası.

Bu temel meseleler ve politik tutumlarımız genel manada bizi biz yapan şeylerdir, fakat gündelik yaşamda bu politikalar kaba haliyle böyle kaldığı sürece herhangi bir karşılığı bulunmaz ve

yapılan işler öyle ya da böyle zamanla sönümlenip gider. Öyleyse genel anlamda var olan politik hedeflerin gündelik hayata uyarlanması sorumluluğumuz bulunur. Yukarıda bahsettiğimiz bir politikanın varlığı meselesi burada devreye girer. Bir politikanın varlığı; devrimin yoluna ilişkin genel yaklaşımlarımızın içerisinden geçtiğimiz süreçte hayata geçirilebilir hale getirilmesidir.

Bu durum, her yoldaşımızın zihninde dağınık olarak duran, “neyi nasıl yapacağız?” sorularına da cevap verir. Politikanın, gündelik hayata uyarlanması kısa, orta ve uzun vadeli amaçlarımızın her faaliyetçimiz/yoldaşımız tarafından birbirine yakın olarak algılanmasına hizmet eder ve böylece kolektif ruhun açığa çıkartılabileceği zemin inşa edilmiş olur.

Amaçlarımızda ortaklaşma ve ona nasıl gideceğimiz noktasında çalışma tarzımızda hemfikir olma durumu kolektif ruhu açığa çıkartır ve örgüt, bireylerin dağınık bir şekilde içerisinde olduğu bir yer olmaktan çıkarak tam anlamıyla yoldaşların birbirini tamamladığı ve geliştirdiği örgütler haline gelir.

Buraya kadar gelen kısımda, bir politikanın varlığının amaçlarımızın belirginleşmesi ve kolektif ruhun açığa çıkartılması ile ilişkisine değinmeye çalıştık. Politikaya ilişkin bir diğer önemli mesele ise politikanın nasıl oluşturulacağına ve politikanın oluşturulması sürecinde neyin hesaba katılması gerektiğidir.

Politikalarımızın belirlenmesi noktasında, geçmişte yaptığımız temel hatalardan biri, kendi başımıza – kendimiz için politikaları belirleme noktasındaydı. Bugün çalışmalarımızın içeriğine yönelik politikalarımızı oluştururken muhakkak halkın somut durumunu göz önüne almamız gerekmektedir. Halkın somutta yaşadığı sorunlara, “çözüm” getirme temelli yaklaşım (özellikle toplumsal ölçüğe sahip olan meselelerde), politikanın doğruluğu, politikanın halka açılabilmesi ve politikanın halk tarafından sahiplenilmesi için olmazsa olmazdır. Halkın içerisinden geçtiği süreçle bağlantısı kurulmayan ve bu süreçte yaşanan sorunların halkın kendi gücüne dayanarak çözüm arayışı oluşturmayan bütün politikalar etkisizdir. Bu hataya düşmeyen politikalar ise büyümeye açıktır. Bu bağlamda, politikanın belirlenmesi sü-

recinde halkın bir ihtiyacını karşılama ve onun özgücüne dayanarak sorunları çözüme kavuşturmaya çalışma hesaba katmamız gereken önemli bir meseledir.

Örnekleme ve somutlamak gerekirse, önümüzdeki süreç için örgütlenmesi düşünülen kampanyalarımız hangi toplumsal ihtiyaca yanıt olmaya çalışacaktır. İnsanların yalnızlaştırıldığı, toplumun tek tek bireyler halinde bölünmeye çalışıldığı ve herkesin kendi sorunuyla cebelleşmeye itildiği sistem politikalarının karşısına sorunların, el birliğiyle, toplumun birbirleriyle olan ilişkisinin güçlendirilerek ve böylece dayanışmanın halk içerisinde yeşertilerek “çözülebileceği” yaklaşımı vb. üzerine somut bir çalışma örgütlenbilir. Bu bağlamda tüm a-p yöntemlerimizin, halkın kendi sorunlarını çözmek için kolektif gücünü açığa çıkartabileceği birliktelik zeminini yaratmadaki araçsal rolü ön plana çıkartılmaya dikkat edilebilir.

Devamında toplumda hasıl olan bir ihtiyaç, devrimci politik özne tarafından halkın ve örgütün özgücüsüyle -mevcut sistemde bile- nispeten çözülebilir duruma gelir.

Elbette tüm bunlar kağıt üzerinde yazıldığı gibi kendiliğinden gerçekleşmez, amaç ve hedeflerimizin gerçekleşmesi için yoldaşların sınırsız zihin ve kol gücüne ihtiyaç duyulur. Burada da politikanın, belirleyeni, taşıyanı ve geliştireni olarak insan gücümüz devreye girer. Gerçekçi bir şekilde meseleye yaklaşırsak, her yoldaşımızın politikanın belirlenmesi sürecinde düşüncelerini almak arzu edilen olsa da her yoldaşımız bu sürece yeterince dahil olmaz. Farkındalığı olan, toplumsal sorunların incelenmesine ve araştırılmasına daha fazla kafa yoran yoldaşlarımız bu süreçte daha etkin bir rol üstlenir. Burada yani politikanın açığa çıkartılması noktasında, gerçekten neye daha fazla ihtiyacımızın olduğu nesnel bir şekilde belirlenmeye çalışılmalıdır. Asıl soru: “toplumun ve örgütün gerçekte – günümüzde hangi çalışmaya ihtiyacı vardır?” olmalıdır.

Buradan sonra, amaçlar ve süreçler hakkında düşünsel olarak netleşilerek belirlenen politikanın hayata geçirilmesi süreci devreye girer. Burada yoldaşlarımızın tamamının azami çabasına,

yaratıcılığına, kolay pes etmeme haline, kitlelerin içerisindeykenki çalışkan olma durumlarına ihtiyacımız bulunur. Böylece faaliyet alanlarında, ilişkilerin durumları, gelişim dinamikleri ve örgütlenmesi meselesi üzerinde somut tartışmalar yürütülebilir.

Yoldaşlarımızın buradaki yaratıcılığı, genel politik hedefin alanlara uyarlanması açısından devreye girer. Politik çalışmanın genel amaç ve hedeflerine sadık kalınarak politika alana ve alanın ihtiyaçlarına yanıt verebilir hale getirilmek üzere ele alınmalı ve gerekli değişiklikler yapılmalıdır.

Son olarak her uygulanan politika aslında ondan sonra uygulanacak olan politikanın belirlenmesinde önemli bir rol üstlenir. Bir politika, ondan önce uygulanan politikanın içerisinden doğar ve onun izlerini taşır. Bu yüzden yoldaşlarımız, halihazırdaki çalışmalara yaklaşırken, onun eksikliklerine, bizim yetersizliklerimize objektif olarak eğilmeli ve buralardaki yanlışlarımızı veya eksikliklerimizi giderebilecek yollara odaklanmalıdır. Böylece yanlıştan-doğruya, doğrudan – daha doğruya doğru bir politik süreç takip edilebilir. Bu nedenle yoldaşlar tarafından eksikliklerimizin ele alınmasında böylesi bir gözle de yaklaşılması bize kazandıracak olacaktır.

Bu doğrultuda örgütlenmesi hedeflenen kampanyalarımız, sonraki çalışmalarımızın daha etkili olabilmesi için de akıllıca değerlendirilmelidir. Aynı zamanda düşünülen kampanyaların, hedef ve amaçlarına bağlı kalınarak her alana göre uyarlanabilir duruma getirilmesi onun daha etkili hale gelmesi içindir. Fakat burada faaliyetçi yoldaşlarımızın kampanyayı alana uyarlaması için düşünsel emeğine ihtiyaç duyulur. Herhangi bir çalışma bizim dışımızdaki etmenlerle kendi alanımıza uyarlanamaz, o yüzden bu konuda bilinçli olmamız gerekmektedir.

Önümüzde duran ve daha sonra yapmayı planladığımız politik çalışmalarımızda, politika halkın gerçek ihtiyaçları doğrultusunda çözümlenmiş olur ve eğer o politikaların hayata geçirilmesi için devrimci çabayı yeterince sergileyebilirsek çalışmalarımız muhakkak başarıya ulaşacaktır.

Münih Dava Tutsakları ile Halk Buluşmaları

2015 Nisan ayında Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde aynı anda gerçekleştirilen operasyonla 10 Devrimci tutuklanmıştı.

Beş buçuk yıllık tutsaklığın ardından özgürlüklerine kavuşan tutsaklarla bu süreci konuşmak ve tutsaklıkları boyunca dışarıda destek sunan tüm demokratik kurum ve bireylere dayanışmalarından dolayı teşekkür etmek için Müslüm Elma, Haydar Bern, Musa Demir ve Erhan Aktürk'ün katıldığı buluşma 14 Eylül'de gerçekleştirildi.

Ulm Tohum Kültür Merkezi (TKM) tarafından, açık havada ve sosyal mesafe kuralları çerçevesinde düzenlenen etkinlik ilgiyle karşılandı.

TKM önünde gerçekleştirilen etkinlikte, devrim ve demokrasi mücadelesinde şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşunun ardından, Ulm Yeni

Demokratik Gençlik (YDG) tarafından hazırlanan müzik dinletisi büyük beğeniyle dinlendi. Mücadele türkülerini seslendiren gençlere ara ara kitle de eşlik etti.

Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK) ve TKM adına yapılan açılış konuşmasında "Beş buçuk yıllık tutsaklıkları süresince ATİK olarak elliden fazla miting onlarca stant, binlerce el ilanı ve broşür, dayanışma komiteleleri vb. ile bu dava sürecinde tutsakların sesi olunmaya çalışıldı"

Müslüm Elma'nın da dediği gibi 'bu dava sokaklarda kazanılacaktır' perspektifi etrafında tutsakların yanında olundu" dedi. Dernek adına yapılan konuşmada, bu süre zarfında desteği ve dayanışmasıyla yanımızda olan tüm örgüt, parti ve demokratik kurumlara teşekkür edildi.

Etkinliğin 12 Eylül günü yapılmasının tarihsel anlamına kısaca vurgu yapılarak, 12 Eylül cuntasının zindanlardaki işkence ve insanlık dışı uygulamalarına değinerek, o dönemin tutsağı ve yaşanan vahşetin canlı tanığı Müslüm Elma söz hakkı aldı.

Müslüm Elma konuşmasına "Uzun bir yargılama süreci yaşandı. Biz içeride sanki sandalyesinde sizler de dışarda birlikte bu süreci ördük. Kafalardaki sorularınız varsa onları sorarak birlikte tartışmayı yapmalıyız" diyerek "Bugün 12 Eylül'ün 40 Yıl dönümü. Bu darbenin arkasında başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalist güçlerin destekleri vardı. İşin özeti 'Bizim çocuklar işi başardı demelerinde ortaya konmuştu' zaten. Yeşil kuşak projesi bunun en somut görünümüydü Komünizm tehlikesine karşı siyasal islamın bir silah olarak kullanılmasıydı. Yine ülke içerisindeki yükselen mücadele bu süreci tamamlayıcı ögesi oldu" dedi.

"Türkiye'de askerlerin dinle problemleri var" söyleminin gerçeği yansıtmadığını vurgulayan Elma "12 Eylül darbesi ve din noktasına dayanarak, ezilen halkların ve devrimci demokrat güçlerin haklı mücadelesine karşı dini bir araç olarak kullanma perspektifiyle hareket ettiler. 12 Eylül bir çürüme yarattı ve bu çürümenin ürünü bugün AKP Erdoğan çetesidir." diyerek Türk devletinin işgal zihniyetini de örnekleriyle ortaya koydu.

Elma'nın konuşmasının ardından,

Türkiye de bulunan eski bir mücadele yoldaşı olan İbrahim Ünal telefonla toplantıya bağlandı. Özgürlüğe kavuşan tutsaklara selamlarını iletirken 12 Eylül üzerine düşüncelerini paylaştı.

Bu bölümde söz hakkı daha çok soruları almak için dinleyicilere verildi. Farklı konularda gelen sorulardan bazıları şöyleydi. "Evet bir operasyon oldu. Bu çaplı operasyonda nerede yanlış yapıldı? Kadrolarını en fazla kaybetmiş bir siyasi hareketin kadro koruma anlayışında bir yanlışlık yok mu? 12 Eylül karşı ciddi bir muhalefet oluşturulamadı. Oysa 128 a ve b karşı ve Münih tutsaklarını sahiplenme daha sonuç alıcıydı. Bunu neye bağlıyorsunuz? 12 Eylül mü çok güçlüydü yoksa biz mi çok bölünmüştük ve ortak hareket edemiyorduk? Parti içi demokrasiye, sosyalist demokrasiye nasıl bakıyorsunuz?"

Toplantıya dinleyici olarak katılan Alman sosyalistlerden şu soru geldi: "Dünya çapında emperyalizm güçleniyor. Biz nasıl başarabiliriz? Ve buna paralel Komünistlerin birliği nasıl sağlanacak? Türkiye cezaevleri ile buradaki hapisane koşulları arasındaki fark nedir? arasında fark nedir?"

Tutsaklar tüm sorulara tek tek yanıt verdikten sonra, tutukluluk dönemi içerisinde tutsakları her koşul altında yalnız bırakmadan, Münih davasını takip eden beş arkadaşına kitap verilerek, destekleri için tüm kurum ve bireylere teşekkür edilerek etkinlik bitirildi.

İspanya'da Ayrımcı ve Yetersiz Kovid-19 Tedbirleri Protesto Edildi

Koronavirüs (Kovid-19) salgınında vaka sayılarının artmaya devam etmesi nedeniyle İspanya'nın başkenti Madrid'de getirilen kısıtlamalar protesto edildi.

Madrid özerk yönetim hükümeti tarafından açıklanan ve yarından itibaren yürürlüğe girecek dolaşım kısıtlamalarını da içeren yeni önlemlere karşı 100'e yakın mahallede gösteri düzenlendi. "Daha fazla kaynak, daha az ayrımcılık" pankartlarıyla yolları kesen Madridliler, alınan önlemlerin "geç ve yetersiz" olduğunu, dolaşımın sadece bazı bölgelerde

kısıtlanarak "ayrımcılık" yapıldığını savundu.

Madrid Özerk Hükümet Başkanı Isabel Diaz Ayuso'nun istifasını isteyen göstericiler, yerel yönetimden sağlık hizmetlerine daha fazla kaynak ayırmasını istedi.

Diğer yandan Madrid özerk hükümetinin Sağlık Bakanı Enrique Ruiz Escudero, basına yaptığı açıklamada "Eğer alınan önlemler yeterli olmaz ve Madrid genelinde giriş ve çıkışları kapatmak gerekirse bunu yaparız. Kararlar, salgının

seyrine ve hastanelerdeki duruma bakılarak alınacak" ifadesini kullandı.

"Her sokak başına bir polis koyamayız." diyen Escudero, dolaşım sınırlaması getirilen belediyelerde ve mahallelerde toplam 60 noktada giriş ve çıkışları kontrol edecek polis ve jandarma görevlilerinin olacağını söyledi.

Madrid'de yarından itibaren yürürlüğe girecek yeni kurallara uymayanlara 600 ila 600 bin avro para cezası öngörülürken güvenlik görevlilerinin ilk iki günde vatandaşları sadece uyaracağı, ceza kesilmesine daha sonra başlanacağı bildirildi.

Avrupa'da Kovid-19 vakalarının en çok arttığı kent olan Madrid'de yarın yürürlüğe girecek ve 14 günde bir revize

edilecek tedbirler kapsamında, toplamda 855 bin kişiyi etkileyecek şekilde 8 belediye ve 6 mahallede dolaşıma sınırlama getirilecek. Dolaşım sınırlamasının getirildiği bölgelerde sadece iş, okul ve sağlık gerekçeleriyle sokağa çıkılmasına izin verilecek.

Toplamda 6,5 milyondan fazla kişinin yaşadığı Madrid özerk yönetimi genelinde ise pazartesiden itibaren en fazla 6 kişinin bir araya gelmesine izin verilmesi, park ve bahçelerin kapatılması, restoran ve barlardaki doluluk oranının yüzde 50'ye indirilip sadece masaya servis yapılması ve alışveriş merkezleri dahil tüm dükkan ve işletmelerin en geç saat 22.00'de kapanması gibi ek tedbirler açıklandı.

Devrimden Emeklilik ve “Ganapati’nin Teslimiyeti” Oyunu Üzerine

Hindistan Komünist Partisi (Maoist)’nin üst düzey yöneticilerinden Ganapathi yoldaş hakkında geçtiğimiz haftalarda polis kaynakları tarafından “teslim olmaya hazırlanıyor” şeklinde yalan bilgiler yayılmıştı. HKP (M) ile 2008 yılında birleşen HKP (ML)’nin 26 yıl genel sekreterlik görevini üstlenen Ganapathi yoldaş, iki yıl önce 70’i aşan yaşını ve sağlık sorunlarını gerekçe göstererek üst düzey sorumluluklarını genç yoldaşlarına bırakmış, ancak gerilla alanlarında parti görevlerini sürdürmeye devam etmiştir. Ganapathi yoldaşa ilişkin bugün böylesi yalan bilgilerin ortaya atılması, faşist ve gerici Hint devletinin pandemi sonrası derinleşen ekonomik ve siyasi krizinin üzerine perde çekme çabasıdır. Konu ile ilgili, bu yalanlara dönük ülke içindeki tepkilere, [virasam1970.blogspot.com](#)’da Pani yoldaş imzasıyla verilen “Ganapati -dahimiz-” başlıklı yanıtı gazetemiz için çevirdik:

Bir simya oyunu iki haftadan az sürdü. Üç gün boyunca adım adım ilerledi. Oyunun adı “Ganapati teslimiyeti”. Hükümet İstihbarat Dairesi ve Telugu dergilerinin ortak yönetimi altında sunuldu. Hindistan Hükümeti tarafından desteklenen bir oyundu. Bunda yeni bir şey yok. Bu oyuna entelektüellerin tepkisi dikkat çekicidir. Bu yüzden bunun hakkında konuşmak istiyoruz.

Duygulara müdahale, bu savaşta önemli bir faktör. Aynı zamanda bu kelimeyi insanların kalbini kazanmak için kullandı. Bu kelimeyi duymanın ne kadar iyi olduğunu görün. Terim, ideolojik savaş stratejisine atıfta bulunmak için kullanıldı. Bu ideolojik savaş aynı zamanda milyonlarca kişinin Maoist devrimci bölgelerde yaklaşık on beş yıldır yürüttüğü savaşın ayrılmaz bir parçasıdır. Bu, kentsel alanlarda ve diğer demokratik hareketlerde yapılır. Hükümet ayrıca savaş için gazetelere ve mahkemelere el koyar ve kullanır. “Ganapati’nin Teslimiyeti” kampanyası bunun bir parçası.

Devrim on yıldır bunun için mücadele ediyor. Bunun sadece bir silah savaşı olmadığını, insan beynini hedef aldığını anlatıyor. Ama dahilerimiz bunu önemsemiyor. Bu nedenle, birçok Telugu entelektüeli, bu hükümet destekli oyunun ortalama seyircisi haline geldi. Oyunun olay örgüsünün ve stratejik komplo anlatısının ne olduğunu bilmeden analize girdi. Entelektüel dünya-

mızın neye benzediğini öğrenmek için bir fırsat olduğu ortaya çıktı. (...)

Ganapati’nin teslim olduğu haberine entelektüellerin bazı tepkileri dikkate alınmalıdır. Bunlardan biri “devrimden bıkmış emekli olması”. (...) bir devrimde “emekliliğin” nasıl olabileceğine dair bir örneğe (Ganapati’nin yöneticilik görevlerinden çekilmesinden bahsediyor, Ç.N.) bakmak yeterli. (...)

Devrimcilerin Dandakaranya’ya gittikleri ilk günlerde bir Adivasi (Ganapati’dan bahsediyor, Ç.N.) tanıtıldı. Başlangıçta, onlara ormandaki yolu göstermek için devrimcilerle birçok kez işbirliği yaptı. Birçok köyde dernek oluşumuna katıldı. Onlara rehberlik etmek için üst düzey sorumluluklar aldı. Ayrıca hapishanede uzun süre kaldı. Ailesinin iki veya üç nesli, bir alanda devrim mücadelesi içerisinde. Devrimde bazıları şehit oldu. Yaşı çok ilerledi, hastalandı. Artık fiziksel ve zihinsel olarak önceki sorumluluklarını yerine getiremiyor. Bu (Ganapati’nin “emeklilik isteği”, (Ç.N.), hareket liderliği tarafından kabul edildi. Devrimci Janata Hükümeti tarafından yönetilen bir yatılı okula transfer edildi. “Şimdi burada sorumluluklarımın ne olduğunu bana sorarsanız, pansiyona bakırım” dedi.

Bence bu, devrim mücadelesindeki “emekliliği” anlamak için en iyi örnek. Terim, toplu-bireysel ilişki, fiziksel ve zihinsel dayanıklılık yaşı ve hastalık arasındaki ilişkiyi ifade eder. Kolektif liderliğin ve iş ahlakının olduğu bir görevi bir kişi yapabildiği sürece sorumluluk konumunda olmanın yanlış bir tarafı yoktur. Ancak kolektif çalışmanın kanıtı nedir? Sorusu ortaya çıkabilir. Bunun bir örneği, onlarca yıldır en değerli insanlar çatışmalarda ölse, hapse atılsa ve bazıları eve gitse bile krizin ortaya çıkmamasıdır. Bu bir kolektif var demektir. Aynı kolektifte, içindeki kişilerin yaşı, hastalığı vb. göz önünde bulundurulur farklı görevler verilir.

(...) Parti, Ganapathi’nin gönüllü olarak istifa ettiğini ve başka alama teslim ettiğini belirtiyor. Ne kadar az verimiz olursa olsun, bundan çok şey anlayabiliriz. Böyle bir önerinin Maoist parti gibi yapılarda karar verici, alternatif bir düzenleme haline gelmesinin ne kadar süreceği tahmin edilebilir. Bir dereceye kadar defalarca tartışılmadıkça bir karara dönüşmez. Bunlar, önyargılı politika kavramları olmadan

yapılabilecek şeylerdir. Aynı sırayla, ana sorumlulukları atlayanlara farklı görevler verilir. Ganapathi’nin büyük sorumluluklardan ayrılmasının ardından partinin verdiği açıklama basında sıklıkla yer alıyor.

Dahası, entelektüeller, yaşlılığın yüküne yenik düşmüş olsa bile, büyük sorumluluklardan emekli olmanın, emeklilik olduğuna inanıyorlar. Yaşlanma, anladıkları şeydir. Yaş ve hastalık hakkında endişelenmek iyidir. Ancak görüşleri doğru değil. (...)

Ancak bu örnek, devrimin insan yaşamındaki yaşlanmanın doğal evrimini nasıl anladığını anlamak için yeterlidir. (...) Dandakaranya Özel Bölge Komitesi, partiye uzun yıllar mek verenlerle ilgili bir mektup yazmıştı. (...) Son derece devrimci bir bakış açısıyla kaleme alınan mektubun bazı kısımları çok bölgesel.

“Örneğin, bu tür (kıdemli) yoldaşlar, kaçınılmaz yaş sınırlamalarının yanı sıra buradaki sıkı gerilla yaşamı nedeniyle birçok sağlık sorunuyla karşı karşıyadır. Özellikle kadın yoldaşların sağlık durumu daha da karmaşıktır. Ülkemizde neredeyse tüm kadınlarda doğal olan anemi sorunu, yaşa bağlı hastalıklar, bedensel ve ruhsal sorunlar ile artmaktadır. Geçmişte gerilla olarak her türlü faaliyete aktif olarak katılan yaşlı kadın yoldaşlar, farklı düzeylerdeki farklı tür ve kısıtlamalar nedeniyle artık belirli faaliyetlere katılamamaktadır. Hepimiz, bu yoldaşların deneyimlerinin, özellikle devrimin önemli kıvrımlarında ve dönüşlerinde çok faydalı olduğunu kabul etmeliyiz. Kadınlar olarak, harekette uzun süre çalışan yaşlı yoldaşlara, parti üyeliğine bakılmaksızın saygı duymalı ve onları yüceltmeliyiz. İhtiyaçlarını ve sorunlarını bilmeli, sabırla ve özenle çözmeye çalışmalıyız. (...) Bu tür yoldaşların kaldığı böl-

geye seyahat eden lider yoldaşlar, seyahatlerinin ve görevlerinin bir parçası olarak onlarla buluşmayı planlamalıdır. Nerede olurlarsa olsunlar, ihtiyaçlarının mümkün olduğunca karşılanmasına ve yaptıkları işin niteliğine bağlı olarak uygun bakım düzenlemelerinin yapılmasına özen gösterilmelidir. (...)” (Mektuptan alıntı, Ç.N.)

Ayrıca “(...) Her yaşta yoldaşın ve her yaşta yoldaşın partide bulunması, devrimin gelişmesine ve geleceğine büyük katkı sağlar. Öyleyse, kıdemli yoldaşlara, özellikle kıdemli kadın yoldaşlara karşı doğru tutumu benimseyelim. Güvensiz hissetmeden, ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına destek olalım.” (Mektuptan alıntı, Ç.N.)

Yaşlanma, bu toplumda bile çocukluk kadar büyük bir sosyal sorundur. Yetim çocuk ve (bakımdan mahrum, Ç.N.) yaşlı sayısının artması, bu sistemin insanlık dışılığını hatırlatıyor. Doğal çocukluk ve yaşlılık sosyal problemler haline geldi. (...) Parti, saflarını bunlarla karşılaşan kıdemli yoldaşlara karşı uyararak için bu mektubu yayınladı. Bu mektup, devrimin sürekli kendini nasıl hassaslaştırmaya çalıştığını gösteriyor.

Devrim, yaşlılık ve hastalık gibi şeylere karşı çok insancıl bir tavır sergiliyor. Bu çok yaygın bir şeydir. Ancak entelektüellerimizin çoğu bunları bilmiyor. Daha yaşlıysan ne yapmalısın? Emekli olmanız gerekiyor. Bilenler sadece onlar. Bazıları biliniyor, bazıları bilinmiyor ve bazıları kötü niyetli. Hep birlikte çok geniş çaplı bir tartışma başladı. Bununla birlikte, hükümetin kurduğu tuzağa düştüler (...). Yukarıdaki iki referans, sadece Ganapati durumunda değil, aynı zamanda herhangi bir aktivist durumunda da devrimci tavrı bilmek açısından faydalıdır.

Kolektif Yaşam ve Değişim Gelişimin Dinamiğidir!

Sosyal kurtuluş mücadelesi yürüten devrimci-komünist güçler açısından “güven” kavramı etrafındaki tartışmanın bir yanını da, kolektif çalışma bağlamında komite ve organ çalışması, bunun içinde devrimci militanın değişimi başlığı oluşturmaktadır.

Devrimci mücadele saflarına katılan her birey biliyoruz ki içinden geldiği toplumsal katman ve sınıfın ideolojik, politik ve kültürel şekillenişini beraberinde taşır. Devrimci düşüncelerle tanıştığı ana kadar ki dönemde gerek aile gerekse de onu da kuşatan içinde bulunduğu toplumsal tabaka, karakterinin, davranışlarının, algı ve düşünce sistematığının oluşmasında birinci derecede rol oynar. Bunun yanında, iktidarın toplum üzerinde yabancılaşma temelinde kurduğu tahakkümün izleri de ağır bir şekilde hissedilir. Sermaye, işçinin ürettiği artı-değere ele koyabilmek adına bu kavrama ve yöneme başvurur; işçiyi emeğine yabancılaştırır. Böylece burjuvazi, işçinin emeğine daha kolay bir şekilde el koyar. Bu toplumsal alanda da bir yönetim biçimi, toplum mühendisliği olarak da ele alınıp, çok incelikli bir şekilde yaşama geçirilir. Üniversiteler, medya, edebiyat, kültür ve sanatla bu ideolojik zehir bilinçlere zerk edilir. TV’lerin, toplumun yüzde 90’ının yaşamını yansıtmayan dizilerle dolu olması bir tesadüf değildir.

Sistem, toplumu sürekli olarak yaşadığı sorun ve sıkıntılardan bu anlamda ortaya koyduğu emekten uzaklaştırarak, daha iyi ve rahat bir yaşam özlemini diri tutarak, kısa yoldan köşeyi dönmeyi teşvik eder. Kuşkusuz bu emekçiler açısından, mevcut toplumsal yapı içinde birilerini ezerek, sermayenin emrine amade olarak, yaşanan haksızlıklara ve adaletsizlere ses çıkarmayarak en önemlisi de

iktidarın radikal bir temsilcisi olarak yaşam bulabilir.

Toplumsal anlamda- makro düzeyde yaşanan bu tablo, toplumu oluşturan bireylerden doğru ele alındığında da karşımıza çıkar. Kendine, kendi gerçekliğine yabancılaşan, kendine dair subjektif ve gerçek yaşamda karşılığı olmayan fikirlere sahip bireyler ortaya çıkar. Başka bir deyişle sistem bireyi gerçek anlamda hissettiklerinden uzaklaşarak başta içinde bulunduğu sınıf ve tabakanın oluşturduğu basınçla bir kalıba döker. Elbette tüm bunlar için de bireysellik, bireysel kurtuluş yoğun bir şekilde yaşamın gözeneklerinde işlenir, özgürlük ve mutluluk vb. her türlü kavram bu çerçevede tanımlanır.

Tüm bunlar, karşımıza kendi gerçekliğine, içinde olduğu halkın gerçekliğine de önemli oranda yabancılaşmış, ben’i, ben’in fikir ve düşüncelerini her şeyin önüne koyan bireyler yarattığı açıktır.

Düzenin ekonomik tahakkümüne eşlik eden ideolojik kolaj budur.

Peki, bu toplumsal yapıdan, şekillenişten gelen devrimci militan nasıl değişecek gelişecek ve bu özelliklerden sıyrılarak arınacaktır? Meselenin düğümlendiği noktada burasıdır.

Devrimci mücadelenin, aynı zamanda insanlaşma, insan olma, kendisinin ve halkının hakikatine varma çabası olması espirisi de buradan gelir. Bu noktada, bireyin parçası olduğu örgütü-partisi devreye girer. Devrimci militan, pratik faaliyet içinde kendini tanımaya, eksik hata ve zaaflarını, olumlu-güçlü yanlarını fark etmeye başlar. “Hareket etmeyen zincirlerinin farkına varamaz” sözünün pratik karşılığı da budur. Bu değişim ve dönüşümün adresi de elbette bireyin örgütlü bulunduğu komite, organ veya alan-

dır. Bireyin gerçek anlamda ayakları üzerine dikilebilmesinin yolu burjuva ideologlarının söylediğinin aksine bireysellik değil kolektif ve örgütlü yaşamdır. Böyle bir yaşamın içinde devrimci militan kendine ait olan her şeyi tüm çıplaklığıyla görür. Devrimci militan, fikirlerini, gözlemlerini ve duygularını bağlı bulunduğu komite ve organda beraber çalıştığı yoldaşlarıyla paylaştığı, bu konuda açık, dürüst ve samimi olduğu oranda gelişimin yolu açık demektir. Kuşkusuz buna bahsettiğimiz adreslerde kendisine yönelik gözlem ve eleştirilere açık olmayı, buradan doğru değişim çabasını da eklemek gerekir. Devrimci militanın gelişimi, eleştirilerinin odağına başkalarını koyarak sağlanamaz. Devrimci militanın, görev ve sorumlulukları bağlamında ileriye doğru birkaç adım atar atmaz diğer alan ve faaliyetçilere dönüp, eksikleri sıralamaya ve eleştirileri dile getirmeye başladığına sıklıkla tanık oluyoruz. Diğer alan ve faaliyetçilerin hatalarına ve eksiklerine kendi pratiğinden çok odaklanmak, yoğunlaşmak ve kafa yormak, kendine yabancılaşmanın devrimci örgüt içindeki izdüşümlerinden biri olarak karşımıza çıkar.

Devrimci militanın, diğer alan ve faaliyetçilerle ilgili görüşlerini kendi adresinde/sahasında dile getirmesi gerekir ki kolektif işleyiş ve etkileşim yaşam bulsun. Öte yandan militanın enerjisini, “diğerlerinden” çok, kendi bileşeninin gerçekliği ve durumuna harcamasıyla bir gelişim dinamiği yaratılacaktır. Zira sıklıkla başkaları için getirilen eleştirilerin bunu ifade edenin yaşamında karşılık bulduğunu görüyoruz.

“Başkalarına sekte kendine liberal” olarak tanımlanabilecek bu tutum gerek birey temelinde gerekse de organ nezdinde hâkim

hale geldiğinde orada gelişimin temel dinamiği ağır ağır sakatlanıyor demektir. Bu durum, devrimci militanın veyahut organın giderek kolektife ve kendine yabancılaşmasına işaret eder.

Kuşkusuz kastımız, “başkalarına” dair bir fikrin veyahut eleştirinin olmaması değildir. Değerlendirmeye kendinden başlamaktan, bireysel temelde organın kişiye dair fikirlerini, daha genel olarak kolektifin söz konusu organ veya alana dair eleştiri ve görüşlerini tartışmaktan devamında objektifi diğer alanlara çevirmekten söz ediyoruz.

Devrimci örgütün, değiştirici ve dönüştürücü rolü, onu oluşturan tüm bireyler, komite ve organların birbirine ilişkin kolektif görüş ve eleştirilerinden doğar. “Yakına ama ileriye” doğru daha güçlü adımlar atmanın yolu da bunu yaşamda uygulamaktan geçer. Subjektivizm ve dogmatizmden arınmış, kendisiyle hesaplaşmada tereddütsüz bir militan ve devrimci güç, er ya da geç kendini yenilerek yeniden örgütler. Yenilenmek; değişimi gelişimin temel dinamiği olarak görmekte zaten bunu gerektirir. Toplumun üzerimizdeki gerici ve ağır yüklerinden kurtulmak istiyoruz, bunun da kolektif-örgütlü yaşamın içinde olduğuna inanıyoruz. Kolektif yaşamın işleyişine uygun hareket ettiğimiz oranda, yoldaşlarımızın eleştiri ve önerilerine açık olduğumuz ölçüde, gelişimin basamaklarını tırmanıyoruz demektir.

Sınıf mücadelesi, sürekli bir değişim ve dönüşüm halinde, bunu yakalamak ve ona yöne vermek için bizim de kendimizi sürekli yenilememiz bu kapsamda değişme açık olmamız gerekir. Demokratik halk devrimi iddiasında olan bizler için başka da bir yol yoktur!

Kavgada Ölümsüzleşenler

Hasan Saz

Proletarya Partisi’nin Avrupa’daki faaliyetinin gelişmesinde aktif bir şekilde mücadele yürüten Hasan Saz, 22 Eylül 1977 yılında Almanya’da geçirdiği trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Ergin Altın

1954 Ardahan-Hanak doğumlu olan Ergin Altın, Proletarya Partisi militanı olarak mücadele yürütürken 30 Eylül 1978 yılında Ardahan’ın Damal ilçesinde Dev-Yol’cular tarafından katledildi.

Amutka Şehitleri

Dersim’in Hozat-Amutka mezarı yan kılınıyordu Ali Karadağ komutanlığındaki Aziz Süer ve Murat Diri’den oluşan profesyonel gerilla biriminin silah sesleriyle... 26 Eylül 1983 günü eşit şartlarda gelişmeyen

çarşımada 200 kişilik teçhizatlı, çelik yelekli düşman güçlerine karşı “Biz şerefli ölümü seçtik, teslim olmayacağız” diye haykırarak silahlarının son mermilerine kadar savaşarak ölümsüzleştiler Ali Karadağ, Aziz Süer, Murat Diri. Üç halk savaşçısının ihbarcıları olan Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım, Proletarya Partisi tarafından Ekim 1983’te cezalandırıldı.

Hasan Hakkı Erdoğan (Ozan)

1960 Elazığ doğumlu Hasan Hakkı Erdoğan (Ozan) Proletarya Partisi’nin düşünceleriyle çok genç yaşta tanıştı ve 1978 yılında Parti Üyesi oldu. Çok sayıda bölgede görev yapan Ozan, 18 Eylül 1984 tarihinde Proletarya Partisi’ne dönük bir operasyonda gözaltına alındı. İşkenceye karşı ser verip sır vermeme geleneğinin bir devamcısı olarak 30 Eylül

1984 tarihinde işkencede katledildi.

Hıdır Yeter (Hamit)

1963 Dersim-Hozat doğumlu Hıdır Yeter (Hamit) 1982 yılında gerilla saflarına katıldı. 25 Eylül 1986’da Erzincan Tercan’a bağlı Yollarüstü karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi.

Mustafa Tekin (Özkan, S.Bertal)

Kod adı Özkan, S. Bertal olan Mustafa Tekin, Dersim’in Nazimiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. Proletarya Partisi Üyesi olan Mustafa Tekin, 6 Ekim 1987 tarihinde Edirne’de Meriç nehrini geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

Pülümür Şehitleri

1990 yılının sonlarına doğru Ortadoğu’da savaş rüzgarlarının esmesi sonucu TC, Irak sınırına yığınak yapmış, Adana’daki İncirlik üssünden kalkan uçaklar Irak’ı bombalamışlardı. Proletarya Partisi ise “haksız savaşı haklı iç savaşa çevirme” ilkesi doğ-

rultusunda güçlerini daha yoğun olarak gerillada toplamaya başladı. Çok sayıda taraftar ve militan Proletarya Partisi’nin çağrısına yanıt olarak Halk Ordusu’na katıldı. Kom-somol üyeleri Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altınbaş da bu çağrıya ilk yanıt verenlerdendi. Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim’in Pülümür ilçesi kırsalında bulunan Partizanlar, konakladıkları çevrede bir hain tarafından ihbar edildiler. Buldukları birlikte yeterli silah olmaması nedeniyle silahsız olan gerillalar, çatışmaya girmeden 3 Ekim 1990’da katledildiler.

Kemal Yıldırım (Osman Dayı)

1931 Erzincan-Tercan doğumlu Kemal Yıldırım, devrimci mücadelesine 1967 yılında işçi olarak gittiği Almanya’da başladı. 1976 yılında ATIF’in kurucuları arasında yer aldı. 5 Ekim 1991’de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdiğinde Proletarya Partisi Aday

Üyesiydi. Kemal Yıldırım, ölümsüzleştikten sonra onur üyeliğiyle taçlandırıldı.

Dumaalı Şehitleri

27 Eylül 1998 tarihinde Tokat Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında, Tokat ile Sivas arasında yükselen Dumanlı dağında Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada gerillalardan Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner (Ümit) ve Zeynel Çalpar (Bakış) ölümsüzleştiler.

Halil Türker

1973 Tokat doğumlu Halil Türker, 1997 yılında Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen bir eylemde gözaltına alındı. **Türker, Ulucanlar Hapishanesi'nde kaldı. 26 Eylül 1999 günü gerçekleştirilen Ulucanlar Katliamı'nda 9 devrimci ile birlikte katledildi.**

Almus Kadıvakfı Şehitleri

Tokat Almus/Kadıvakfı köyünde 27 Eylül 2001'de TC askerleriyle TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışmada Mehmet

Şahin ve Cihan Fındık ölümsüzleşti.

Serdar Can

Ermeni milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak Amed'de doğan Serdar Can, Siverek ve Amed'de Halk Ordusu'nun ilk gerillalarındandı. Uzunca bir süre zindanlarda kalan Can, Amed zindanlarında da işkenceye karşı direnişin isimlerinden olmuştur. Can 17 Eylül 2017 günü hayatını kaybetti. Proletarya Partisi gerçekleştirdiği 1. Kongresi'nde kendisini Onur Üyesi olarak kabul etti.

Güzel Şahin

Dersim doğumlu Güzel Şahin (Güzel Ana) yaşamı boyunca hem Proletarya Partisi'nin hem de tüm devrimcilerin anası olarak bedel ödeyen kim varsa yanında durdu. Başta Cumartesi Anneleri olmak üzere birçok eylemde yerini alan Güzel Ana, yaşamında birçok kişiye yoldaşlık etti. 20 Eylül 2017 günü hayatını kaybetti. Proletarya Partisi 1. Kongresi'nde kendisini Onur Üyesi olarak kabul etti.

Bin Pınarlı İda'nın Cengiz Holding ile İmtihanı

2019 yılında uluslararası altın tekelleri Kanadalı Liberty Gold ve Teck Resources'tan Cengiz Holding'e 55 milyon dolara satılan Halilağa Bakır Ocağı Kapasite Artışı, Cevher Zenginleştirme Tesisi ve Atık Depolama Tesisi Projesi'nin ÇED süreci bu sene Ağustos ayında başlatılmıştı. Birinci yılını geride bırakan Kazdağları Direnişi tüm baskılara rağmen bölge halkının fiili direnişi ile sürerken 15 Eylül günü proje için Bayramiç'in Hacıbekirler Köyü'nde yapılmak istenen ÇED toplantısı halkın tepkisi sonucunda yapılamadı.

Cengiz Holding'in yürüteceği proje 603 hektarlık ormanlık ve tarım arazisini kapsarken 2 yıllık inşaat ve iki yıllık kapatma dönemi hariç 15 yıl faaliyet ömrü biçiliyor. Yılda 6 milyon, toplamda 90 milyon ton cevher üretimi yapılacağı, toplam pasa (atık) üretiminin ise 105 milyon ton olacağı öngörülen proje, rant ve talan uğruna doğa ve toplumsal yıkımın en somut örneği. Bu yıkıma karşı çıkanlara binlerce liralık tazminat davaları açılıp devletin yargısı tarafından bu davalar cezayla sonuçlandırılırken ve halkın direnişi eylem yasakları ile karşılaşırken (geçtiğimiz temmuz ayında Kazdağları Direnişi'nin birinci yıldönümünde Çanakkale Valiliği tarafından Çanakkale'de eylem yasağı getirilmişti) Kazdağları'nda yapılmak isteneni ve bu istenene karşı halkın karşı koyuşunu bütünlüklü bir şekilde değerlendirmek farz oluyor.

Bölgede yıllardır yer alan Kanadalı şirketin Cengiz Holding'e satmasıyla gündemleşen Kazdağları, aslında yıllardır üzerindeki tüm canlıların ve doğasının yok olması ile karşı karşıya. Siyanürle altın arama faaliyetlerinin gerçekleştiği bölgede ağaçlar kesilip bölgede yaşayan canlıların yaşam alanları yok edilirken ekolojik dengeyi alt üst edenler, dün yabancı şirketlerken bugün siyasi iktidarın yandaşı olan bir firma. Kanada ve benzeri devletler bildiğimiz üzere sosyal devlet

statüleri ile tanınırlar. Onlar doğaya ve insana önem verirler; örnek alınasındırlar (!), bizimki gibi devletlerde CHP gibi sözde muhalefet partilerinin rol modelleri arasındadırlar. Bu statü ezilenlerin sömürsüz, eşit, özgür ve cinsiyetsiz bir dünya yaratımına hakim sınıf ideolojisi tarafından vurulan bir prangadır esasta. Nitekim Kanada'nın yıllarca Kazdağları'nda yaptığı sosyal devlet olgusunun sistem için nasıl bir paravan olduğunun resmidir. CHP de bu paravanı kullanma derindedir, nitekim Kazdağları Direnişi'ndeki rolü de bunu tekrar göstermektedir. Uzun uzun anlatmaya gerek duymadan, geçtiğimiz yıl Çanakkale'de yapılması planlanan Kazdağları Mitingi'ne getirdiği engellemeyi hatırlasak yeterli gibi.

Felaket senaryoları gerçeği sunuyor

Meselenin bu yanı bir kenarda aklımızda bulunsun... Bugün ise yıkım ve talan hakkı Kanadalı şirketlerden siyasi iktidara yakınlığı ile bilinen Cengiz Holding'e geçmiş durumda. Kendi sermayesini güçlendirmek adına devletin tüm imkanları seferber ederek ihale fırsatları sunan AKP'nin iktidara geldiği günden bu yana devasa oranda büyüyen şirketlerin başında Cengiz Holding de bulunuyor. İş cinayetlerinden yolsuzluğa ve çevre katliamına eli kanlı olan bu şirketlerden biri olarak Cengiz Holding salt projelerin kendisine bağlanması ile değil; hukuki bağlamda da her türlü korunma altına alınmış durumda. Yani çevre mi katlediliyor; direnenlere tazminat cezaları veriliyor... İşçi mi katlediyor; hukuki mücadelenin önü her türlü kesiliyor... AKP'nin kendi sermayesini yaratmak için "Yürü ya kulum" dediği şirketler arasında yer alan Cengiz Holding'in Kazdağları'ndaki varlığı da bu sermayeyi güçlendirme görevinden başka bir kapıya çıkmıyor elbette. Sermayeyi güçlendirmek ise bildiğimiz gibi para, para ve para anlamına geliyor! Yani doğa ve tüm canlıların esamesi elbette okunmuyor.

Bu bağlamda Kazdağları'nı bekleyen şeyin korkunçluğunu görmek zor değil. Kaz Dağları'nda altın madenlerinin tamamı çalışmaya başladığında 2,5 milyar ton kaya ve toprak işlenecek ve yaklaşık 400 bin ton siyanür kullanılarak cevherin içinde yer alan eser miktardaki altın, cevherden ayrıştırılacak. Bütün bunlar yapılırken madenler için su da gerekecek tabii ki. Kazdağları bölge dahil, Midilli Adası'na suyuyla can verirken bugünkü haliyle bile susuzluk baş göstermeye başlamışken sonraki aşamalara dair öngöründe bulunmak kolay. Buna ilişkin de Tarım ve Orman Bakanı Ekrem Pakdemirli geçtiğimiz yıl eylem planları içinde yer alan "yer altı barajları" lansmanının yaşama geçirilme ihtimalini düşündüğümüzde yerin altına da üstünün de sermayenin hizmetine sunulmasının; Kazdağları'nın yeraltı-üstünün yıkımla yüzyüze bırakılacağına işaretinin verilmesinin yolunun açılacağını söyleyebiliriz.

Biz bu yazıda felaket senaryoları yazma niyetinde değiliz. Ancak bunlar bizi bekleyen gerçekler ve bu gerçeklerden kaçmak mümkün değil. Bu gerçekleri

değiştirmek, bu gerçeklerle yüzleşmekle mümkün.

Kazdağlarını savunmaya devam!

Kazdağları, mitolojik adıyla İda; Yunan mitolojisinde Zeus'un yaşadığı yerdir ve yine mitolojide burası tanrıların savaşına sahne olmuştur. Bugün ise burjuvazinin doğaya ve tüm canlılara açtığı savaşımın resmidir. Ağacı, toprağı ve suyu tarumar edenler, bölgede yaşayan tüm canlıların yaşamını da alt üst etmektedirler. Hayvanların yaşam alanlarını katlederken bölge halkı içinse sosyal, ekonomik ve kültürel olanı köklü bir değişime tabi tutuş söz konusudur. 15 Eylül günü ÇED toplantısı yapmak isteyenlere izin vermeyen bölge halkı bugün havasına, suyuna, ağacına, tüm canlılara sahip çıkmaktadır. İda'nın efsaneleriyle birlikte can bulan kültürlerinin yok olmaması için direnmektedir. Yaşar Kemal "Bir Ada Hikayesi" üçlemesinde "bin pınarlı İda" olarak tarifler Kazdağlarını. İda havasıyla, suyuyla can verir herşeye. Bin pınarın kurumaması için Kazdağları'nı savunmaya devam!

Moria'yı Kim Yaktı?!

AB'nin en büyük mülteci kampı olan Moria, 9 Eylül tarihinde çıkan bir yangınla dünyanın gözü önünde adeta küle döndü. Yunanistan'ın Midilli Adası'nda bulunan kampta daha önce de küçük çaplı yangınlar çıkmış ancak erken müdahalelerle bu seferki kadar ciddi bir soruna yol açmadan kontrol altına alınmıştı. Son yangınla büyük bir trajedi de gözler önüne serildi. Yangın ve sonrasında gelişmeler dünya basınında daha doğrusu burjuva medyada sadece Moria özgülünde daha öncekiler gibi "sadece bir yangın" olarak yer edindi. Tabi ki göçmen kurumlarının yardım ve yardım çağrılarını görmezden gelmemeliyiz.

Asıl mesele de burada aslında. Yaşanan toplumsal olaylara, vahşete ve trajik durumlara yaklaşımın bir "hayır-yardım-destek" demagojisi üzerinden propaganda veya lense edilmesi. Örneğin bebeğiyle sokakta ağlayan mülteci bir anneyi manşetlerde ya da ekranlarda görürüz ve asıl suçlular, hiçbir suçları yokmuş gibi yazarlar-yazdırırlar ve kısıntı niyetine yaptıklarını da basınlarında "hayırseverlik" manşetleriyle işlerler. Oh ne ala, aslında suçsuz günahsızlar(!) yine günah çikartmış olurlar ve bir dahaki vahşete kadar ortalık yine sessizleşir.

Mülteci, göçmen veya sığınmacı...
Emperyalist kapitalistler milyonlarca insanı sömürmekte, savaşlarla katliamlara yol açmaktadır. Bu katliamlardan canını kurtaran sürgün hikayelerinin kahramanlarına mülteci, sığınmacı veya göçmen

deniliyor. Son 20 yıldır günbegün sayısı katlanarak artan mülteci, göçmen veya sığınmacılar; emperyalist kapitalist sistemin büyük sorunlarından biri olma niteliğini gözler önüne sermektedir. Yani olgunun kaynağı olan sistem; öteki yaşamlar üzerinden yeni vahşetlerin yaşanmasına da imza atmaktadır.

Şöyle ki; Haziran 2020'de Birleşmiş Milletler Mülteci Ajansı'nın sunduğu BM Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin (BM-MYK) verilerine göre, dünya genelinde savaş, çatışma, şiddet, insan hakları ihlali ve yoksulluk nedeniyle evlerini terk etmek zorunda kalarak başka coğrafyalara göç eden insan sayısı 79.5 milyona ulaştı. Ve resmi rakamlara göre bunların yaklaşık yarısı 18 yaşın altında yani çocuk. Dünyada toplam 26 milyon mülteci var. Aynı verilere göre, dünyada her gün 37 bin kişi evini terk etmek zorunda kalıyor. Ki sınır yollarında, deniz, okyanus vb. sularda son nefeslerini veren ve rakam olarak dahi isimleri geçmeyenlerden çoğu kişi bihaber.

"Batı"nın iki kapı bekçisi

Yunanistan ve Türkiye'nin Avrupa geçişi olma sebebiyle en yoğun mülteci noktaları olduğu ve bu devletlerin, AB başta olmak üzere çeşitli devletlerden göçmenler için ekonomik destek vb. aldıkları, bu bekleme noktalarını bir koz veya tehdit olarak diğer devletlerle olan iç ve dış politika uyuşmazlıklarında kullandıkları da gözler önündedir. TC, bu noktada ayrı bir "destan yazarak" kredisini tüketen bir sürece

evrildi. TC'nin iç ve dış politikada kaybettiği prestijle beraber bu kozunu fazlaca tüketmesi, Yunanistan için bekleme görevinin doğurduğu sorumlulukları daha da artırdı denilebilir. Bu noktada her iki devletin aldıkları desteği kendi krizlerini atlatmak için önemli bir birikim olarak kullandığını, her sıkıştıklarında bu temelde çağrılar yaptıklarını da biliyoruz.

Mülteci yaşamlarını idareci ve görmezden gelen bir politikayla ele alan bu devletlerin sokaklarında yaşayan mültecilerin statülerinden yaşam alanlarına, ucuz iş gücü olarak çalıştırılmalarından ötekileştirilen ırkçı politikalarına ve sürekli saldırı hedefinde olmalarına kadar bir dizi olay "Avrupa Demokrasisi" masalıyla örtülmeye çalışılmaktadır. Mültecilere yönelik her türlü baskıya, saldırıya, şiddete, ötekileştirmeye destek veren bu yaklaşımı özellikle sınırlardan ve mülteci kamplarından okuyabiliriz.

"Avrupa kapısını bekleme sorumluluğu" ile görevi daha da artan Yunanistan'da merkez sağ partisi Yeni Demokrasi, iktidara ilk geldiği günden itibaren mültecilerin yaşam alanlarını daraltma temelli bir politikaya yoğunlaştı. AB destekli attığı her adımla mültecileri geri göndermekten baskı altına almaya, şiddetten tutuklamalara vardırırdı. Sınır hatlarında işlediği illegal suçlardan (gasp, illegal geri atma, işkence, psikolojik baskı vb.) mülteci haklarına yapılan yasal saldırılara kadar birçok saldırıya imza atan Yeni Demokrasi hükümeti, binlerce mülteciyi evsiz bırakarak sokaklara attı. Ve tabi ki Covid-19

pandemisinin de bütün faturasını mültecilere kesmeyi ihmal etmedi. Bu yönelimle her gün sokaklarda veya kamplarda birçok sorun ve saldırıyla yüz yüze kalan mültecilere zindan olan bir Yunanistan gerçeğini gördük ve yaşadık.

Böyle bir tablo içinde "Moria Kampı niye yandı? Kim yaktı?" soruları hem basında hem de sokakta cevaplanması gereken önemli bir hadiseye dönüştü. Bu geçmeden biraz Moria ve oradaki gelişmeleri aktaralım...

Yunanistan'daki birçok kamp gibi Moria Kampı da iltica süreci boyunca insanların tutulduğu bir iltica merkezi olarak kullanılmaktadır. Özellikle adalarda bulunan kampların bu mantıkla çalışması, aslında devletin istediği süre boyunca insanları hapsedmesi anlamına gelmektedir. Kara kamplarında dışarıyla temas tamamıyla kapalı iken ada kamplarında ise ada dışına çıkış tamamen yasaktır. Bu süreç, aylar hatta yılları bulmaktadır. 2015'te eski askeri bir alana sığınmacı merkezi olarak kurulan Moria Kampı, devamında 2016 Mart ayında Türkiye ve AB arasında imzalanan mülteci anlaşmasıyla bir iltica merkezi haline getirilmiştir.

Yangınla küle dönen Moria'nın kapasitesi 2.800 kişilikti. Ama Moria'da 13.000'e yakın mülteci "yaşıyor"du. Temizlikten gıdaya, sosyal ortamdaki sağlığa ve eğitime ve de temiz suya kadar hiçbir temel yaşam ihtiyacının karşılanmadığı Moria kamp koşullarına bütün AB ülkeleri hakimdir. Covid-19 salgını ile tamamıyla izole edilen mülteciler, bugün hala bu izolasyonu yaşamaktadır.

Yangın esnasında ve devamında Moria Kampı'na ilk müdahaleyi polis biber gazı ve copla yaptı. Hükümetin adaya ilk müdahalesi çevik kuvvet polisleri eşliğinde TOMA göndermek oldu. Yollarda ve mezarlıklarda günlerce aç, susuz yatıp kalkan mültecilerin çığlıklarına Avrupa Birliği sadece 400 tane refakatsiz mülteciyi kabul edeceklerini bir lütuf olarak bildirerek "yanıt oldu."

Gelinen aşamada daha kötü koşullarda ve başka bir yere kurulan bir çadır kamp projesiyle AB gerçekliğine bir kez daha tanıklık ettik. Polis zoruyla bu kamplara yerleştirilen mültecilere yine biber gazı ve cop eşlik etti.

Son söz; Kim Yaktı?

Kısaca açıklamaya çalıştığımız gibi Moria'yı emperyalist kapitalist sistem yaktı. Moria'yı bu devletlere uşaklık eden devletler yaktı. Moria'yı mültecilere karşı silaha dönen burjuva demokrasisi özgülünde namı diğer Avrupa demokrasisi yaktı!

“Umarım Bu Sergi Hapishane Gerçekliklerinin Görülmesini ve Konuşulmasını Sağlar”

Görülmiştir Kolektifi ve Redfotoğraf Grubu tarafından hazırlanan “Özgürlüğün Sesi” adlı sergi Taksim’de yer alan Karşı Sanat adlı mekanda sergilendi. Sergide, farklı hapishanelerde kalan 50 tutsağın “Özgürlük” imgelerine 50 fotoğrafçının hayat verdiği eserler sergileniyor. Sergi salonunun hemen girişinde sizi “Düşünce, vicdan, umut, adalet, masumiyet içerdeyken biz dışarda mıyız” yazısı karşılıyor.

Sergide aynı zamanda ölüm orucu direnişinin 238’inci gününde ölümsüzleşen Avukat Ebru Timtik’in yıllar önce seslendirdiği belirtilen Nazım Hikmet’in “Yaşamaya Dair” şiiri dinletiliyor. Sergi salonunda ise tutsakların ‘özgürlük’ kelimesine karşı kendilerinde canlanan hissi yazıya dökmeleri güzel bir şekilde işlenmiş. Tutsaklar, birkaç cümle veya bir şiirle özgürlüğün kendileri için ne anlama geldiğini ifade etmişler.

Özgür Gelecek gazetesi olarak sergiye katıldık ve serginin mimarlarından **Red Fotoğraf grubunun temsilcisi Özcan Yaman ile konuştuk**. Serginin uzun bir çalışmanın ardından hazır hale getirildiğini vurgulayan Yaman’a ilk olarak tutsakların bu çalışmaya katılımları nasıl olduğunu sorduk. İlgilerinin yoğun olduğunu ifade eden Yaman şunları söyledi:

Tutsakların bu çalışmaya katılımları yoğun oldu. Aslında daha yoğun olabilirdi ama Türkiye hapishanelerindeki tecrit koşulları pandemiyle daha da arttı. Haberleşmenin daha da kısıtlanmasıyla serginin süreci uzadı. Onun dışında yoğun katılımlar var. Zaten görülmüştür ekibi 10 yıldır içerideki tutsaklarla çalışma yapan ve görünür olmasını sağlayan bir kurum. Daha önceden de yapmış olduğumuz 2 sergi bunun altyapısını oluşturuyordu. Bu 3’üncü sergiye de katılımlar yoğun oldu.

Niye böyle bir sergi düşündüğümüzü soracak olursanız, görülmüştür.org hapishane gerçekliğini irdeleyen bir kurum. RedFotoğraf grubu da toplumsal muhalefette, toplumsal yaraların sarılmasında var olan bir fotoğraf topluluğu. Bundan yaklaşık 5-6 yıl önce RedFotoğraf ve görülmüştür.org olarak ilk projemizi yaptığımızda biz de sonucun bu noktalara geleceğini tahmin etmiyorduk. İlk yaptığımız proje de bayağı ilgi görmüştü. Yurtiçi ve yurtdışında dolaştı, ve bunun kitabı çık-

rıldı. İkinci proje aynı kolektif tarzı çalışmayla gerçekleştirildi.

Yaman, özgürlük kavramının serbestlikle karıştırıldığını ısrarla söylüyor. Bu sergide de ‘özgür’ olmadığını düşündüğümüz tutsakların aslında özgürlüğün ne olduğunu anlattığını söylüyor:

“Niye özgürlüğün sesi? Şimdi her projede bir konuyu sabitliyoruz. Bu projede konu özgürlük kavramı oldu. İçerideki insanın ve dışarıdaki insan için özgürlük ne ifade ediyor? Genelde özgürlüğün serbestlikle karıştırıldığı bir dünyadayız. Yani biz dışarıdayız, ne kadar özgürüz? Bu sorgulanmalı. İçerideki insan 4 duvar arasında olunca özgür değil diyoruz. Bu yine dediğim gibi serbestlik kavramıyla alakalı bir şey. Biz içerideki arkadaşlara sorduk: Sizce özgürlük nedir? Onlar da bize cevabını bir satır, bir cümle, bir paragraf veya bir şiirle ifade ettiler. Biz 50 tutsaktan topladığımız bu betimlemeleri dışarıda farklı kategorilerde çalışan fotoğrafçılara da sorduk. Dedik ki ey fotoğrafçı, ‘içerideki tutsak böyle bir şey betimleme yazmış. Sen istersen bu betimlemeyi al yorumla belgesel tarzında olsun, ister kolajla yap, istersen de montajlayarak yap ama bu ifade edilen betimlemeyi fotoğrafla uygun bir hale getir, görseli betimle. Yaklaşık 3-4 ayda fotoğrafçılarından fotoğrafların gelmesi beklendi. Ocak ayında bütün çalışma bitti, sergilenmeye hazır hale geldi fakat en büyük problem bunları sergileyecek mekan sorunuydu. Daha önce yaptığımız sergilerdeki gibi bunları da foto blok halinde 50’ye 50 ebatında sergilemeyi düşünürken, pandemi süreci yaşanmaya başladı. Sokağa çıkma yasaklarıyla birlikte bu tür mekanlarda da yasaklama ve kısıtlamalar başlayınca Eylül’e kadar beklemek zorunda kaldı. Eylül’ün başında Karşı Sanat’a gelerek dedim ki arkadaşlar bizim bir sergimiz var ve sergiyi burada gerçekleştirmek istiyoruz. ‘Mümkün değil’ dediler. Zamanın çok kısıtlı olduğunu ifade ederek elimizdeki serginin ne olduğunu sordular. Biz de gösterinde ‘İçerik çok güzel ancak bunu içeriğine uygun hale getirmek lazım.’ Bunun üzerine geçirgen kumaşlara baskılar yaptırıldı, yazı ve fotoğraf birleştirildi ve estetik bir şekilde sunumu yapıldı.

20 Eylül serginin son günü ama bu sergi Türkiye birçok ili ve ilçesinde yay-

gınlaştırılacak ve yurtdışına giderek orada da sergilenecek. Ve tabii bu serginin ardından yeni bir projeye de geçiş yapılacaktır.

Aslında pandemi koşulları da bir yandan devam ediyor. Buna rağmen sergiye katılım nasıl diye soruyoruz. Yaman da katılımın yüksek olduğunu ifade ederek şunları söylüyor:

“Pandemi koşullarında açalım mı açmayalım mı tartışması oldu. Birçok arkadaş bu koşullarda açmayalım, kimse gelmez dedi. Ama biz yine de açtık ve sergi beklediğimizin yok ötesinde bir ilgi gördü. Zaman zaman çok kalabalıklaştı ama sosyal mesafe denilen şey uygulandı. Bizim daha önce açtığımız sergilerde sosyal medyada sadece biz paylaşırdık. Bu sefer galerinin de burada mekânsal bir işlevi oldu. Sanat dünyasında da eleştiriler ve tartışmaları oldu, sanat ve politika arasında. Amacımız tutsakların tutsaklarla dayanışma, onların görünürliğini artırma iken Eylül atundan itibaren politika ve sanatın tartışılmasına da vesile oldu. Karşı Sanat yöneticilerinin söylediğine göre son 1 yıldır açılan sergiler içerisinde en yoğun ilginin olduğu sergi oldu.”

Serginin içeri ile dışarı arasında bir köprü olmasını istediğini vurgulayan Yaman, son olarak sergi ile ilgili şunları söyledi:

“Birincisi biz bu sergiyi 50 tutsak ve 50 fotoğrafçıyla, yani 100 özneyle gerçekleştirdik. Sergi açılış sürecinde tutsaklara biri daha eklendi. O da Bakırköy Kadın Hapishanesi’nde tutuklu olan Güzel

Sanatlar öğrencisi Dilan Cudi. Tabii bütün tutsakların bir hikayesi var. Biz sadece 50 tutsak ve 50 fotoğrafçının monoton bir çalışması olarak düşünmüyoruz. Burada ki yapılan çalışmada sanat bir araç oldu bizim için. Biz içeridekiler ve dışarıdakiler arasında bir köprü kurmayı istedik, içeridekilerle iletişim halinde olunmasını istedik. Bu sergiyle de bunu gerçekleştirmeye çalıştık. Yine hapishane gerçekliği ülkenin içinde olduğu anti-demokratik koşullar göz önüne alındığında büyük sıkıntılar yaşanıyor. Bugün ‘içeride kim var ki’ dediğinde ‘kim yok ki’ denilebilir. Yani gazeteciler, avukatlar, öğrenci gibi herkes var. 300 binden fazla insanın tutuklu olduğu bir ülke burası. Biz bunların temsiliyetini nasıl sağlarız diye düşündük ve bir gönderme anlamında Demirtaş’ın kitap kapaklarını ve Osman Kavala’nın 1000 günü aşan tutukluğunu sergilemek istedik. Yine 288 günlük ölüm orucu sonunda hayatını kaybeden avukat Ebru Timtik’in ironik bir yanını burada sergilemek istedik. Bu çerçevede Ebru Timtik’in yıllar önce okuduğu ve bende kayıtlı olan Nazım Hikmet’in ‘Yaşamaya Dair’ şiirini ses olarak sergiye gezenlere eşlik etmesini istedik. Bu şekilde ölüm oruçları eylemine de bir gönderme yapmak istedik. Yani yaşamayı bu kadar seven birinin adaletsizliğe karşı adil yargılanma hakkı için kendi canını ortaya koyması ibretlik bir durum aslında. Bunları da sanatın diliyle ifade etmek için kullandık. Umarım bu sergi hapishane gerçekliklerinin görülmesini ve konuşulmasını sağlar.”

Basılı Yayın ile Sosyal Medyanın Gücünü Birleştirmek...

Teknolojinin gelişmesi, sosyal medya platformlarının yaygınlaşması ile gazete, dergi ve kitap gibi devrimcilerin örgütlenme, ajitasyon-propaganda araçlarının kullanılmadığına, işlevini yitirdiğine dair tartışma özellikle Covid-19 pandemiden sonra daha fazla gündeme gelmeye başladı.

Pandemi sırasında bir çok devrimci gazetenin PDF olarak çıkarılması oldukça olumlu karşılanmıştır. Çünkü herkesin evde olduğu bir ortamda yayının bu şekilde yayılması, güncel uygun bir şekilde ajitasyon-propagandanın ulaştırmak mümkün oldu.

Aslına bakarsanız tartışmalar yeni değil. Son dönemde sosyal medya ağlarının kazandığı önem bu tartışmaları beraberinde getirmişti. Youtube, Instagram, Twitter, Facebook gibi platformlar aracılığı ile kitlenin bilgilendiğini göz önünde bulundurduğumuzda gelişen teknoloji ile bu araçların ajitasyon/propagandanın araçları haline getirilmesi kaçınılmazdı. Sosyal medyanın önemli bir araç olduğu sıkça dile getirilen bir tartışma oldu.

Kabul etmek gerekir ki teknoloji karşısında konum almak, onun olanaklarını kullanmamak, kitleye anında ve hızlı sunduğu etkileşim alanını görmemek, güncel politika üretirken araçlardan yararlanmamak açısından körlüktür.

Ancak basılı yayının işlevi yitirdiği, bu nedenle basılı yayının artık okunmadığını söylemek de başka bir körlüğe denk gelmektedir. Siyasal çalışmada değişik araçlar kullanılır. Her birinin işlevi farklı olsa da amaç ortaktır. Bu ortak amaç, kolektif yayınların ajitasyon-propaganda alanındaki etkin rolünün yanısıra, kolektif örgütleyici ve eylemde yol göstericiliği açısından sürmektedir.

Dolayısıyla basılı yayın ile sosyal medya platformlarının işlevinin paralel anlamda kullanmak oldukça önemlidir. Basılı yayında verili koşulları, değişimleri ve kitlenin istek talepleri dikkate almak önemlidir.

Günümüzde bir çok makale, yazı ve değerlendirmenin sosyal medya aracılığı ile web sitelerinden okunması oldukça yaygındır. Bu teknolojinin kullanımı açısından önemlidir. Dolayısıyla yayını tartışırken o yayının web sitesi ile tartışılması kaçınılmazdır. Başta gençlik ve kadın dinamikleri üzerinden baktığımızda dijital medya üzerinden bir araya gelişler, eylem ve etkinlikler örgütlenme, siyasi iktidar üzerinden baskı oluşturma gibi işlevler için oldukça kullanışlıdır. Özellikle görsel, video ve fotoğraf ile gündem edilen ya da teşhir edilen konunun yaygınlaşması ve binlerce kişiyi mesele etrafında bir araya getirme açısından etkilidir.

Sosyal medyanın gücünü etkili kullanmak önemlidir

Neredeyse her evde yaşımdan bağımsız her kişinin elinde bulunan akıllı telefonlar ile yazılanlar binlerce kişiye ulaşabiliyor. Bu durumun kendisi bu alanda daha profesyonelleşme, alanın ajitasyon/propaganda için etkin kullanılması tartışmasını önümüze koymaktadır. Ki bu anlamda azımsanmayacak bir çaba ortaya çıkmıştır.

Ancak diğer taraftan devrimciler açısından son dönemlerde sokak ayağının zayıfladığı gerçeğini görerek pandemi süreci ile meselenin sosyal medya sıkışmamasını, tüm öfke ve enerjinin bu alanda soğutulmamasını dikkate almak gerekir.

Unutmamak gerekir ki sosyal medyada yer alan makale, değerlendirme vb. yazılarımızın etkili, tartışarak okunmasını

sağlayamazsak, kısa, anlık ve geçici, o ana sığın ve büyük oranda unutulmuş bilgiler olarak konunun derinleşmesini engelleyen bir hale dönüşür. Bu da A/P'nin işlevini yerine getirmede uzaklaşma demektir.

Örneğin bir işçi direnişinden 2 dakikalık video izlenerek meseleden haberdar olabiliriz. Ancak 2 dakikalık video ile birlikte yazılı olarak verilen haberi okumazsak direnişin hangi koşullarda oluşmaya başladığını, hangi dinamikler üzerinden, nasıl bir kararlaşma ile başladığını anlayamamış oluruz. Bu şekilde meseleden haberdar olma durumu anlık kısa ve geçici bir bilgiye tekabül eder. Video ve fotoğraf, direnişin gündemleşmesi için etkili olmakla birlikte tek başına meselenin anlaşılması için yeterli değildir. Özellikle işçi sınıfı içinde yürüteceğimiz çalışma açısından oldukça verimsizdir. Bu tüm diğer konular açısından böyledir. Örgütleneceğimiz alandaki tüm gelişmeleri kalıcı bir şekilde elde etmek için basılı yayın ya da dijital medya üzerinden daha derinlikli ele almak gerekiyor.

Birebir temas için basılı yayın hala önemli bir araçtır

Bu örnekle aslında basılı yayının bir çok hareket açısından zayıfladığı, mahalle dernek ve meclisleri yani özgün öz örgütlülüklerinin zayıf olduğu bu ortamda işlevi her zamankiden daha fazla gündemleşmesi anlamı taşımaktadır.

Hem bilginin, konunun derinliklerinin işlendiği, kolektif değerlendirmenin bulunduğu basılı yayın bugün özellikle pandemi ile birlikte derinleşen yalnızlaşma, bireyselleşme, içe kapanma ve örgütsüzleşme durumunu tersine çevirme noktasında önem kazanıyor.

Gazete kitleye ulaşmada elimizdeki tek araç değildir. Hatta denilebilir ki gazeteyi götüren kadro esas araçtır. Bu genel bir doğrudur ve o nedenle yayını kutsallaştırma ya da tek araç olmadığı gerçeğini ara ara hatırlatmaktadır. Bahsettiğimiz gerçeklik için bugün basılı yayın ve özelde gazete, kolektif örgütleyici olarak yaygın sosyal medya platformlarının yanında, iki aracın gücünün birleştirilmesi önemlidir.

Temasın en aza indirildiği böylesi bir ortamda fiziksel teması artıran tüm yol ve yöntemler sıklıkla kullanılmalıdır. Fiziksel temas ile örgütlenmenin ilk kapısının açıldığını unutmamak gerekiyor. Yayın bugün örgütlenme yaratma ve fikirlerini daha kalıcı halde kitleye sunma aracı ol-

mayı sürdürmektedir.

Ancak bu hatırlatmalar sosyal medyanın gücünü yadsıyan, basılı yayın ile sosyal medya platformlarını birbirinin yerine koyan bir yerden yapılmamalıdır.

“Direnişin kazanımla sonuçlanması, sendikası çalışmanın hakim olduğu bölgeye sendikaların girmesinin önünü açacak”

Direnişteki Özer Elektrik İşçileri: Kazanım İçin Dayanışma Şart

Kocaeli'nin Dilovası ilçesinde bulunan Özer Elektrik'te Birleşik Metal-İş Sendikasına üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. Direnişten rahatsız olan patronların, mülki amirlerin ve kolluk güçlerinin baskısı ise arttı. Direnişin kazanımla sonuçlanmasının sendikası çalışmanın hakim olduğu bölgeye sendikaların girmesinin önünü açacağını dile getiren Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu Şube Sekreteri Engin Kulu, direnişle dayanışmayı büyütme çağrısında bulundu.

Dilovası'da bulunan İMES Sanaayi Sitesinde kurulu fabrikada, sendikanın yetki için başvurduğu 27 Temmuz'da 10 işçinin işten atılması üzerine başlayan direniş 56 günü geride bıraktı. Direnişle ilgili gazetemize konuşan Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu Şube Sekreteri Engin Kulu, içerde çalışan ve dışarıda direnişte olan işçiler üzerindeki baskının arttığını belirterek “Çalışan işçilere kıdem ihbar ve sendikadan istifa baskısı yapılıyor. Sendikadan istifa yaşanmadı ama baskı nedeniyle tazminatını alıp işten ayrılanlar oldu” dedi. İMES Bölge Genel Müdürlüğünün direnişin bitirilmesi için Özer Elektrik patronuna “Maddiyse maddi direnişi bitirmek için ne gerekiyorsa yap, biz de destek olalım” dediğini, jandarmanın da pandemiyi ileri sürerek baskı ve tacizde bulunduğunu aktaran Kulu, baskılar nedeniyle kaymakam ve belediye başkanıyla görüşme yaptıklarını söyledi.

“Biz Haklarımızı Son Kuruşuna Kadar Alana Dek Devam Edeceğiz”

Türkiye'nin en büyük teknoloji ürünleri mağazalarından biri olan Bimeks, mali krizi gerekçe göstererek önce birçok mağazasını boşalttı, sonra da sırayla kapatma işlemine giderek yüzlerce işçiyi işten çıkardı. Yüzlerce işçi hiçbir hakkını almadan işten çıkarıldı.

Sayısı 1500'ü bulan işçilerin her biri on binlerce lira alacağı için direnişe başladı. Ülkenin dört bir yanında mağdur edilen işçiler önce sosyal medya ve sonrasında buldukları alanlarda eylemler gerçekleştirdiler. Bimeks patronu Murat Akgiray, kardeşi Vedat Akgiray ve oğlu Ahmet Akgiray'ın ortaklaşa hırsızlığıyla hakları gasp edilen işçiler eylemlerini, Vedat Akgiray'ın “hoca” olduğu Boğaziçi Üniversitesi önüne taşıdılar. 17 Eylül günü burada açıklama yapan işçiler, daha sonrasında oturma eylemine başladığı sırada polis saldırısına maruz kaldı.

Gün içerisinde üniversite önünde pek çok saldırıya maruz kalan işçilerle Boğaziçi Üniversitesi önünde konuştuk. Mağdur edilme süreçlerini anlatan işçilerden Semiha İçöz ve Meliha Mutlu, yaşanan gözaltıların kendilerini yıldırılmayacağını ve alacakları için mücadeleye devam edeceklerini vurguladılar. İlk olarak Semiha ile konuştuk. 2 yıllık çalışmasında 25 bin lira alacağı olan Semiha kendi sürecini şöyle anlattı:

“Ben 2012’de Darty’de çalışmaya başladım, Bimeks Darty’yi 2014 yılında satın aldı. 2016 yılının Eylül, Ekim aylarına kadar her şey normaldi. O tarihlerden itibaren maaşlarımızı geç yatırmaya ve vermemeye başladılar. İşte Aralık’ta düzelecek falan dediler. ‘İnşallah, ma-aşallah’la bizi kandırmaya çalıştılar. Daha sonra maaşlarımızı hiç vermemeye başladılar. Bunun üzerine ben de 2017 yılında kendim işi bıraktım ve Bimeks’i mahkemeye verdim. Mahkeme süreci de sürekli ertelemeyle geçti. Onlar sürekli tazminatın hakkımız olmadığını söylediler ve geçiştirmeye çalıştılar. 2 yıllık mahkeme sürecinin sonunda mahkemeyi kazandım ancak paramı alamadım.”

- **Peki sizin ne kadar alacağınız var?**

- Benim her şey dahil 25 bin lira alacağım var. Bu para da benim 5 buçuk yıllık emeğim. Maaşım ve tazminatım içeride.

- **Mahkemenin sonuçlanmasının ar-**

dından süreç nasıl devam etti?

- Ben ilk süreçte farklı firmalarda çalışmaya başladım. O süreçte örgütlenemedim iş yerlerinin örgütlenmeye bakış açılarından dolayı. Paramızın yatacağını da düşündük ancak hiçbir şey olmadı. Daha sonra hakkımızı aramaya koyulduk.

- **Mahkemenin sonunda da hakkınızı alamadınız ve patron Murat Akgiray’ın kardeşi Vedat Akgiray’ın ‘profesör’ olduğu Boğaziçi Üniversitesi önüne geldiniz. Bu eylem sürecine dair ne söylemek istersiniz?**

- Biz buraya hakkımızı aramaya geldik. Biz burada hırsız değiliz, kimseyle sorunumuz yok. Ama buna karşı arkadaşlarımız kaba kuvvetle gözaltına alındı. Yani ülkede adalet istiyoruz ama adalet olmadığı için biz de bu şekilde direniyoruz. Hakkımızı sonuna kadar arayacağız.

Konuştuğumuz bir diğer işçi de Meliha Mutlu. O da yaklaşık 2 yıllık çalışma sürecinin sonunda maaş alamadan işten ayrılanlardan. Bimeks’in sürekli kendilerini oyaladığını söyleyen Meliha, sürecin sonunda kendisinin işten ayrıldığını ve hakkı olanı almak için mücadeleye başladığını söyledi:

“Ben de Bimeks’te 2015’in Nisan ayında işbaşı yaptım. O zaman işleri güzeldi, satışları güzeldi. Böylece maaşlarımız da yatıyordu. Daha sonrasında da bizim patron Vedat Akgiray şirketi, oğluna devretti şirketi. Oğlu da ‘çok şahane’ bir fikri olduğunu söyledi ve ‘Pay Trans’ diye bir sistem getirdiler. Böyle kredi sistemine benzer bir sistem. Biz daha sonra bu sistemde sahte kimlikle işlem yapıldığını öğrendik. Biz bunu yapanların da kendileri olduğunu düşünüyoruz. Bu olayla da kendi şirketlerini kendileri soydular. Sonrasında 2016’nın sonlarına doğru, önce maaşları geç yatırmaya başladılar, sonra hiç yatırmamaya başladılar. Ve o süreçte insanlara bir sürü mail atıyorlardı, insanlar dava açmasınlar, işten çıkmasınlar diye. Hatta bir keresinde Murat Akgiray mailinde şunu dedi, ‘Gerekirse evimi satarım, yine de sizin maaşınızı öderim, tazminatınızı öderim.’ O zamanlar bu vaatlerde bulunuyorlardı. Biz de ona güvenmeyi seçtik ve o

süreçte 3 ay, 4 ay maaşsız çalıştık. Ama sonrasında bu maaşın yatmayacağını anlayınca noterden ihtarname gönderip sözleşmemizi fes ettik ve dava açtık. Davayı açtıktan sonra karşı tarafın avukatı davaya bile gelmedi. Çünkü avukatın savunma yapabileceği tek bir şey bile yoktu. Sonrasında davayı kazandım. Yaklaşık 12 bin lira bir alacağım var. Ben o 12 bin lirayı 2016’da kullanabilseydim o zaman belki benim bir işime yarayacaktı. Şu an 2020 yılındayız ve 12 bin lira çok komik bir rakam gibi geliyor. O aradaki bizim zarar, ziyanımız ya da bize yaşattıkları psikolojik şiddetin karşılığının bu kadar az olmaması lazım. Ki ben onların yüzünden kaç ay boyunca işsiz kaldım, kredimi ödeyemedim. Zaten Bimeks’te çalışırken maaşım da haciz vardı. İşten çıktıktan sonra o haciz olayları daha ağırlaştı ve ben yurtdışında çalışmaya mecbur kaldım. Yani bildiğiniz yurtdışına kaçtım. Çünkü çıkışım kalmamıştı. Benim aldığım asgari ücretle o borcu ödememe imkan yoktu. Yurtdışında çalıştıktan sonra Türkiye’ye geri döndüm. Dedim belki Bimeks maaşımızı yatırır, tazminatımızı yatırır diye umut ettim. Ama baktım ki Murat Akgiray, Vedat Akgiray ve oğlu Ahmet Akgiray hala yalanlarına devam ediyor. Hala ‘paramız yok, olsa vereceğiz’ diyerek bizi oyalamaya çalışıyor.”

- **Peki Türkiye genelinde mağdur**

edilen işçi sayısı kaç, onların alacakları ne kadar?

- 1500’e yakın işçi mağdur edildi. Mağdur edilen işçilerin çoğu 5 yıldan uzun süre çalışan işçiler. Benim 2 yıllık alacağım bile 12 bin lira yapıyor. Çoğu arkadaşımızın ise 50 bin lira ile 100 bin lira alacağı var. Bu arkadaşlarımız bu süreç içerisinde evini satmak zorunda kaldılar, boşanan oldu, haciz gelen oldu. O yüzden biz onlara hakkımızı helal etmiyoruz.

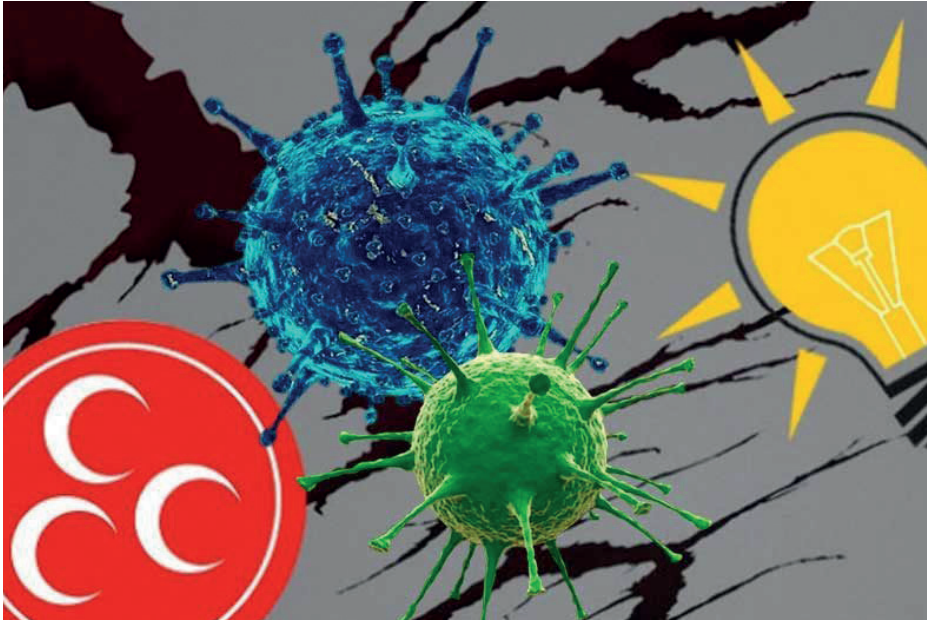
- **Peki Vedat Akgiray ile ilgili Boğaziçi Üniversitesi’nden talebiniz nedir?**

- Vedat Akgiray burada öğretim görevlisi ve ders veriyor. Verdiği ders de ‘ekonomi’ dersi. Madem ekonomiden bu kadar anlıyor, madem bunun için profesör; o zaman bir yolunu bulsun ve bizim paramızı versin o zaman. Ve Boğaziçi Üniversitesi’nin de bu denli hırsız birini, bu denli işçiyi mağdur eden birini nasıl hoca diye derslere soktuğunu ben gerçekten anlamış değilim. Ya onun işine son versin, ya da o paramızı versin.

- **Son olarak direnişin devamına dair ne söylemek istersiniz?**

- Bizim direnişimiz burada son bulmayacak. Biz haklarımızı son kuruşuna kadar alana dek devam edeceğiz. Bugün gözaltı yaşandı, belki bir sonraki eylemde de yaşanacak ama bu bizi caydırmayacak.

AKP-MHP İKTİDARI PANDEMİYİ YAYIYOR!

Devletin pandemi politikalarına karşı kitlelerin öfkesi her geçen gün büyürken bunun AKP-MHP iktidarının karşısına dikilebileceği su götürmez bir gerçek.

14-18 Eylül tarihlerini eylem süreci ilan ederek ülkenin dört bir yanında bir araya gelen sağlık emekçileri #YönetemiyorsunuzTükeniyoruz şiarıyla AKP-MHP hükümetinin pandemi politikalarına yönelik öfkeyi birçok noktada ortaya koydu. Yer yer sokak eylemleri gerçekleştirilen, yerlerde açıklamalar yapılan, yaşamını yitiren sağlık emekçilerinin fotoğraf sergileri kurulan ve bu süreçte siyah kurdele takarak pandemiden dolayı yaşamını yitiren sağlık emekçilerinin anıldığı bir süreç oldu. Takılan kurdelelerin ne anlam ifade ettiğine yönelik yapılan açıklamalarda; siyah kurdelelerin duyarlılık ve bu süreçte yaşamını yitiren sağlık emekçilerine yönelik sorumluluk bilinci yaratma hedefiyle kullanıldığı çokça ifade edildi. Suçun vatanında, yükün sağlık emekçilerine havale edilmesine karşı tavır alan TTB, devletin sağlık politikalarını eleştirirken pandemi politikalarında düzenlemeye gidilmesini talep etti.

AKP-MHP hükümeti sürecin başında BM tarafından yapılan ekonomik yardımlarla birlikte kısmi adımlar atarak, kontrol politikaları geliştirse de; bugün kitle-

leri sürü bağışıklığına mahkum ediyor. AKP-MHP hükümetinin çözümsüzlüğü pandemiyi yayılmasını tetikleyen yerde duruyor. "Ekonomimiz uçuyor" diyerek kitlelerin ekonomik kaygılarını frenlemek isteyen iktidar, pandemi sonrası derinleşen ekonomik krizi egemenlerin en az hasarla atlattırmasını hedefliyor. Ekonomi politikalarında nasıl milyonlarca emekçiden ziyade büyük şirket sahiplerinin çıkarları düşünülüyorsa sağlık politikası da bu esas üzerinden yürüyor. "Aşı" iddiaları süreci kotarmanın başka bir biçimi oluyor.

Devlet ekonomi-sağlık terazisinde pandemiye karşı mücadele ederek halk sağlığının düşünülmesinden ziyade, esasa ekonomik kaygılarını koyuyor. Bununla paralel turizm sektörü ile ülkeye girecek sıcak para hedefiyle milyonlarca turiste kapıları açan iktidar pandemiyi yayılmasının önünü açacak onlarca adım attı.

Pandemi vakalarının rakamlarının gizlenmesi, izolasyonun kaldırılması ve yahut güvenli takibin yapılmaması, vaka bulunan kişilerin temasta olduğu insanların testinin takip edilmemesi pandemi yokmuş havası yaratmanın "ekonomik

istikrar" kaygısıyla gerçekleştirilen pratikleri oldu. Pandemi politikalarının başarılı olduğuna dair yapılan açıklamaların gerçeği yansıtmadığının kitleler tarafından somut verilerle görülmesinden duyulan kaygı yine belirleyici bir etken oldu.

Sürecin başından itibaren tartışılan şeffaflık ilkesinin AKP-MHP hükümeti tarafından bir karşılığı olmasa da kitlelerin duyarlılığı bu konuda devleti zorlayan bir etken olmuştu. Devrimci-demokrat kurumların, DKÖ'lerin, STK'ların, tek tek bireylerin görülen vakaları kamuoyuyla paylaşması, deneyim aktarımları üzerinden oluşan etkileşim bu konuda belli bir basınç oluşturmuştu. Bugün sürecin hem sağlık emekçileri açısından hem de kitleler açısından oluşturduğu yorgunluk bu etkileşimi yer yer düşürmüş bulunuyor. TTB ve SES yetkilileri tarafından verilerin gerçeği yansıtmadığını ifade eden açıklamalar kitlelerin devletin gerçek resmini görmesini kolaylaştırdı. Devlet bu dönemki tek sorumluluğu, maskelerin kullanımı ve fiziksel mesafeye uyulması noktasındaki çağrılarını oldu. Böylelikle önlenemez bir hastalık olan pandemiden her gün onlarca insanın yaşamını yitirir hale geldi.

Devletin pandemi politikalarına karşı kitlelerin öfkesi her geçen gün büyürken bunun AKP-MHP iktidarının karşısına dikilebileceği su götürmez bir gerçek. Devlet Bahçeli'nin TTB'ye yönelik kapatılın çağrısı Sağlık Bakanı'nın gerçek verileri açıklayan ve açıklanmasını isteyen kişilere yönelik tehditleri kitlelerin öfkesinin başka kanallara yöneltilmeye çalışıldığını gösteriyor.

Fabrikalarda binlerce işçinin çalışması, hizmet sektöründe (AKP-MHP ittifakının politik olarak karşı durduğu alkolü mekanlar dışında) ayakta kalmak için hizmet sunması halk sağlığı için ciddi bir tehdit oluşturuluyor. Eğitim sürecinin bir sektör olarak ele alındığı, nitelikten ziyade sağladığı ekonomik gelir ve oluşturduğu istihdamın esasa alındığı bir eğitim politikası bulunuyor. Eğitimin niteliksizliği en geniş kitleler tarafından anlaşılmış olması

na karşın, süreç bir şekilde manipülasyonlar eşliğinde kotarılmaya çalışılıyor.

Devlet önlem adı altında milyonlarca emekçinin, sosyal, psikolojik, ekonomik yaşamını olumsuz etkileyecek önlemleri almaktan çekinmezken şirketlerin geleceğini olumsuz etkileyebilecek bir politikayı keskin bir şekilde engellemeyi hedefliyor.

Bu durum kitleler nezdinde birçok tartışmanın açıktan yürütüldüğü bir tablo oluşturuyor. Son dönemde sosyal medya üzerinden gerçekleşen birçok tartışma fabrikalar, hizmet sektöründeki işletmeler, turizm gibi devletin ekonomik olarak etkilendiği noktalarda normalleşme adı altında milyonlarca emekçinin çalıştırılması üzerinden yürüyor. İş yerlerinde pandemi kol gezerken önlem adı altında eğitimin online "sürdürülmesi"ne karşı kitlelerin huzursuzluğu derinleşiyor.

Sosyal medya üzerinden gelişen tag eylemleri bu anlamda oldukça veri sunuyor. Bu tartışmaların ortaya çıkardığı politikleşme AKP-MHP iktidarını büyük oranda teşhir ederken kitlelerin bilincinde ciddi bir sıçrama fırsatı yaratıyor.

Yukarıda ifade ettiğimiz şekliyle kitlelerin pandemi politikalarına duyduğu güvensizlik ve önümüzdeki süreçte pandemi vakalarının saklanamayacak düzeye geleceği düşünüldüğünde kaynayan bir kazandan ve toplanan bulutlardan bahsetmek kaçınılmaz görünüyor. Sistem içi kliklerin bu anlamda sessizliğini koruması ve kitlelere mevcut iktidarın pandemi ve sağlık politikalarından başka bir alternatif sunmaması kitlelerin öfkesini firenlemede burjuva partilerinin ortaklaştığına işaret ediyor. Bu anlamda devrimci-komünist öncülerin sağlık örgütleri, DKÖ'ler STK'lar ile birlikte bir alternatif geliştirmesi bu gündem çerçevesinde kapsamlı bir politika üretmesi mevcut politikalar ve geliştirilen pratikle buluşma noktasında somut adımların sahibi olması süreci göğüsleyecek yerde duruyor. Bu anlamda 14-18 Eylül sürecinde gelişen pratiklerle devrimci güçlerin buluşma düzeyini yükseltmek ve geliştirmek önümüzde duruyor.